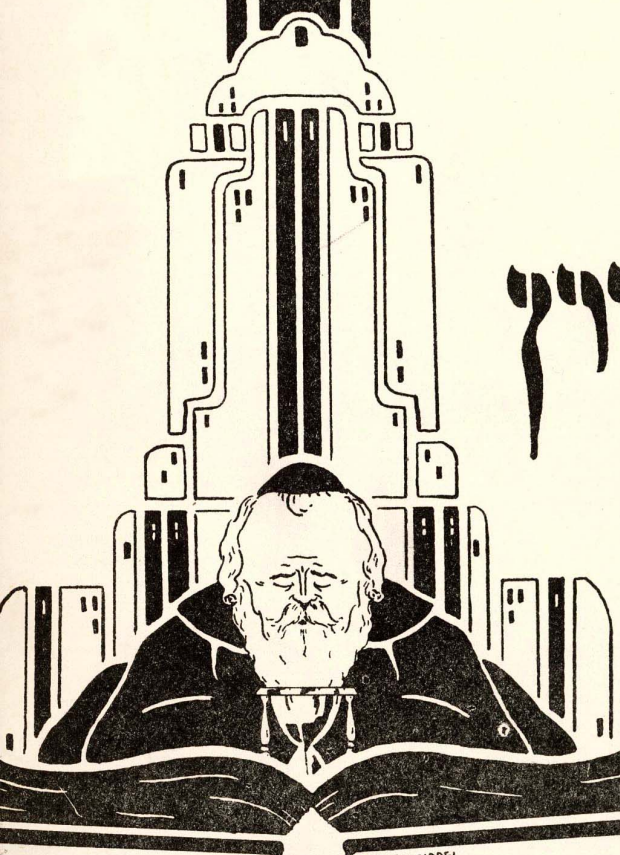
The Book of Memories

ספר הזכרון

By
DR. Z. ABRAMS

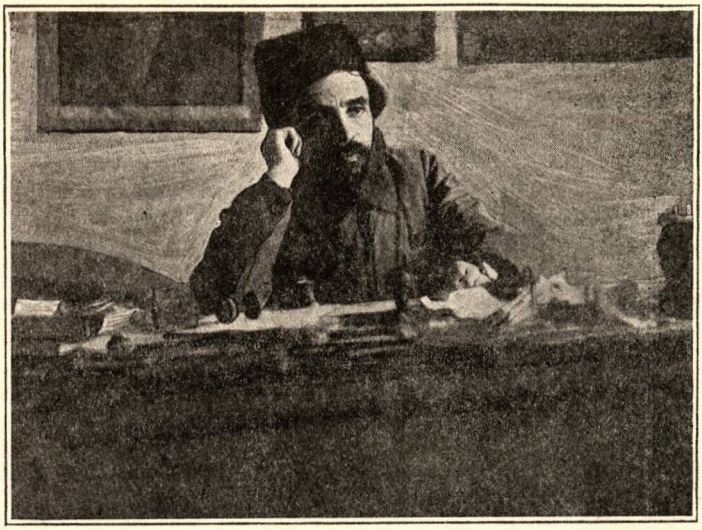
Issued
by
FARLAG "YIDIN"

NEW YORK - CHICAGO

Printed by
HUB PRINTING CO.
Saint Louis

Copyrighted, 1932

THE AUTHOR

Things To Remember

Through the pages of this book you are led into the very sanctuary of human achievements and endeavor on the social field. Here communual life is portrayed en-masse. You, too, are a part of that great picture.

* * *

Man, by his own actions paints the views of life. If he is alert and active his views are full of life. Otherwise his paintings are but a reflection of his passive self.

* * *

If a city is blessed with but a few active individuals, the

האָט עם אינזינען

מיר פירען אייך דאָ אריין אין א קדשי קדשים פון מענטשלאכע אויפטוענגען און שאפונגען.

דאָ ווערט פאָרגעשטעלט דער לעבן, ווי אויך איר האָט א חלק.

* * *

מענטשן שאפן דעם אויסזען פון לעבן. זיינען זיי לעבעדיקע — איז דער לעבן א לעבעדיקער, זיינען זיי עם ניט — איז דער לעבן אזוי ווי זיי.

* * *

אויב אין א שטאָט נעפינען זיך מענטשן וואָס מאכן אנדערע גוטעס טאָן, ווערט די גאנצע שטאָט א לעבעדיקע אין זייער זכות.

"גדול המעשה" — גרויס איז דער וואָס מאכט אנדערע גוטעס טאָן.

whole community pulsates with energy through the effort of the few.

Great is the leader that does and knows how to spur others to do likewise.

* * *

Let us free ourselves from petty bickering and squabbles. Let us stop seeking faults in the other fellow. Let us first raise ourselves from mediocracy and attempt the great. Let us, through our deeds beautify life around us, then we shall see how beautiful life really is.

* * *

If we are to compare man to the plants of the earth, we will recognize the flower and the thorn. Each one individually may serve its purpose; but when placed side by side, oh! what a difference!

* * *

Why attempt to belittle the next fellow when one can employ the same energy to "lift" his fellow man by showing him exemplary deeds.

* * *

Faults, who will dare say that he has none?

It is the balance that counts. Does one's assets top his liabilities, or visa versa?

* * *

לאמיר זיך באפרייען פון פרי־ וואטע חשבונות, לאמיר בא א צווייטן ניט זוכן קיין חסרונות, לאמיר זיך אויפהויבן העכער פון קלענער, און לאמיר מיט מעשים דעם לעבן מאכן שענער, וועט איר זען וואס׳ר א פנים דער גאנצער לעבן וועט באקומען, וועט איר זען ווי מיר אליין וועלן אויסזען.

* * *

מענטשן זיינען ווי פלאנצונגען אף גאט׳ס ערד :

עס זיינען דא דערנער און עס זיי־ נען פאראן בלומען.

שטעלט־צו די זאפטיקע בלום צו׳ם פוסטן דארן, דערזעט מען באלד אז א דארן איז ניט קיין בלום.

* * *

צי וואס ווייזן איינעם אז ער איז ניט גוט?

נעמט בעסער און ווייזט אים די גו־ טע מעשים, וואס מענטשן טוען.

* * *

פעלערן, ווער קען דען אויף זיך זאגן אז ער האט ניט קיין פעלערן?

דער אונטערשיד איז נאר, וואס דער גוטער זעט צו באלאנסירן זיינע פעלערן און זיי אריבערוועגן מיט זיינע גוטע מעשים וואס ער טוט.

זאל אזוי פרואוון טאן דער וואס האט עס ביז היינט ניט געטאן. מיר פארזיכערן אים, אז ער וועט הנאה האבן.

Why be jealous of the other fellow's standing in the community?

No. We are wrong, at that. Let the small envy the big, and then perhaps, he will attempt to reach new heights.

* * *

Envy should not be one's goal, but a method of achievement.

When we hear ones virtures exhalted we feel envious — at times, hurt.

But, on the other hand, when we "care" we are anxious to outdo our rivals. The results are—"achievement."

* * *

"The jealousy of the sages bring wisdom" says the tlmud. When one is concerned about his inferiority he will eventually achieve greater heights.

But when one attempts to "raise" his small self by belittling the next man's greatness his act is as cowardly as it is cynical.

* * *

When the deciples of Moses came complaining that "Aldor and Meidod are prophesying" Moses said calmly: "I would gladly see all God's children become prophets."

זאל אונז ניט ארן וועז מען לויבט אייגע פאר זייערע גוטע מעשים.

ניין. זאל אונז טאקע יע ארן, וועלן מיר זיך באמיהען אריבערשטייגן יענע מיט אונזערע מעשים טובים.

* * *

דאם "ארן" טאר נישט זיין קיין "ציעל", עס דארף זיין ניט מער ווי א "מיטל".

אין דעם ערשטן פאל טוט עס ווי, עס פארדריסט פארוואס מע לויבט אייגעם, און יעדער פארדרום קאסט געזונט.

אבער אין דעם צווייטן פאל, וועז עס ארט און מע באמיהט זיך ארי־בערשטייגן מיט גוטע מעשים, איז אין דעם דא א גייסטיגער אינטערעס, און דאם ברייגט באפרידיגונג. מע פילט זיך גוט.

* * *

קנאת סופרים תרבה חכמה — אז סע ארט וועז מע זעט אז יענער איז געלערנט, באמיהט מען זיך צו ארי־בערשטייגן אים.

איז אבער פארגעז אן אנדערער, וואס אז ער זעט אז יענער איז גע־לערנט איז ער אים מבטל, ער באמיהט זיך צו פארקלענערן די חשיבות פון יענעם.

דאם טויג ניט.

* * *

וועז מ'איז געקומען מיט א גוואלד צו משה'ן: "אלדד און מידד זאגן נביאות!" האט ער געענטפערט: "הלואי. הלואי וואלטן אלע גאט'ס קינדער געווען נביאים!"

* * *

The owner of a pleasant disposition is not only a blessing to his fellow men but also to himself.

The mean, the capricious deprivs himself of more pleasure than he does his associates. The venom of his jealousy reacts more on his system than it does on its antagonists. His deeds do not only stamp his embittered soul, but reflects upon his face as well.

* * *

The possessor of such a disposition is not to be condemned, he is, rather, to be pitied.

He is to be given "treatments" instead of contempt.

To cure such types they are to be placed side by side with the virtuous. Let them see the contrast for themselves and they will eventually bow before the good. Sunlight dispenses darkness.

* * *

עם איז דאך אזוי גוט אז מ'איז גוט. אפילו פאר זיך אליין איז עס אויך גוט.

א פארביסענעם דערקענט מען אויף זיין געזיכט. אינווייניק אין זיך בייסט אים דאָרט א שלאנג פון אייפערזיכט און פון ניט־פארגונען. דאָס גריזעט אים און דאָס עסט אים, שפיגלט זיך עס אפ אויף זיין צורה.

* * *

עס איז נישטאָ וואָס צו פאראכטן, דעם ניט־גוטן. ס'איז בא אים א שלאפקייט אזא, נעבאך.

היילן דארף מען אים, אבער ניט פאראכטן.

און די בעסטע רפואה פאר אים איז, אז מע ווייזט אים די גוטע מעשים פון א גוטן. עס איז א אויס־געפרואווטער רפואה־מיטל. דער לעבן באשטעטיקט עס.

FOREWORD!

The material in the "Book of Memories" is divided into two vital parts. The first part of the book is dedicated to history and character sketches of the various Jewish institutions, and the second part of the book is comprised of listings of all the individuals who were responsible for the existence of the named institutions and their present directorate. Each part is numbered independently.

The First Seed

The institutions are listed according to their class and activities. Every activity is, in turn, listed in the book according to its history, giving priority to the "first born" in each particular town. For instance: In a given town the chief problem of the Jewish immigrants centered around the necessity of a "Minyan". It started on a holiday. Throughout the year those lonely souls were too busy with their miserable vocations to think of anything spiritual.

אײנלײטונג

די מאטעריאלן אין "ספר הזכרון" זײנען אײנגעטיילט אין צוויי הויפּט אָפּטיילונגען: דער ערשטער באשעפטיקט זיך מיט די באשרײבונגען וועגן יעדן אנשטאלט און דער צוויי־טער — איז דער אָנווײזער וועט עס זײנען נעווען די גרינדער פון יעדן אנשטאלט און וועט זײנען עס זײנע איצטיקע פירער און אקטיוע טוער.

דאָס ערשטע קערנדל

די אנשטאלטן זײנען דאָ פאנאנ־דערגעטיילט לויט זייערע באזונדערע נעביטן.

יעדער נעביט איז אין ספר הזכרון פארטרעטן לויט דער צייט, ווען דער אידישער ישוב אין דער באטרעפענדער שטאָט, האָט זיך אָנגעהויבן מיט אים באשעפטיקן.

אלם א ביישפיל:

די אריבערגעקומענע אידן האָבן דאָס ערשטע אָנגעהויבן טראכטן צו אָרגאניזירן א "מנין". עס האָט זיך אָנגעהויבן פון א יום טוב. א גאנץ יאָר, און שבתים אריינגערעכענט, זיי־נען די עלענדע אידן געווען צופיל פאר־נומען מיט זייערע זאָרגן וועגן פּרנסה, איז "אין קאָפּ זיי ניט געלעגן" צו טראכטן וועגן א "אָרט פאר דאָוו־נען". ערשט אז ס'האָט זיך עפּעס א יום טוב דערנענטערט, האָט זיך

But with the approach of the holiday they began to yearn for a place of worship. Usually someone offered, (free of charge) a room for the occasion and a "Minyan" was gathered.

Once given a chance to meet on common ground a discussion arose as to the necessity of a more permanent abode in order that a "Minyan" should be held at least every Sabbath. And when this was achieved someone suggested that it would be advisable to hold services during the week days, at least in an emergency of a "Yor Tzait."

In this manner the "Congregational" idea gradually developed into a reality.

Eventually differences of opinion developed, factions organized, the synagogue became too small, too "hot" for some and a new "shul" was organized, etc., etc.

This form of evolution was experienced by all other Jewish settlements in America. This proves that the seeds of all Jewish activities in America originally sprouted on the religious field. The next aspiration was, naturally, for benevo-

בא זיי אָנגעהויבן פילן א בענקעניש צו אן אטמאספער פון א שוהל. האָט אייגער פון אזעלבע אידן אָפּגענעבן (פאר געלט צי אָן געלט) בא זיך אין דירה א צימער פאר א יום־טוב'דיקן מנין.

יום טוב בשעת'ן דאוונען האָט מען אָנגעהויבן רעדן אז עס איז נויטיק צו האָבן א שטענדיקן "מנין", פאר אלע שבת. מיט דער צייט האָבן זיך שוין נעפונען מוטיקערע אידן, וואָס האָבן שבת בשעת'ן דאוונען פאַרגעלייגט, אז מען זאָל קומען אויך אינמיטן וואָך דאוונען, וועו איינער האָט יאָרצייט.

אזוי האָט זיך דער דאָזיקער געביט, דער שול געביט, אנטוויקלט פון שטופע צו שטופע ביז אין א פארלויף פון א נעוויסער צייט איז אויסגעבויט נעוואָרן א שוהל.

דערנאָך איז צוויישן די מערער אקטיווערע שוהל־טויער פארגעקומען א מיינונגס - פארשידנקייט אין נעוויסע פראגן. האָבן זיך א טייל אידן אָבגעטיילט פון די איבערגעבליבענע און זיינען אוועק און האָבן אָרגאניזירט א שוהל פאר זיך. האָט שוין דער אידישער ישוב פארמאָגט אנשטאָט איין שוהל — צוויי שוהלן, א. א. וו. א. וו.

אזא עטאַפּ האָט דורכגעמאכט יעדער אידישער ישוב אין אמעריקע.

אלזא, ווי מיר זעען, איז דאָס ערשטע ארגאניזירונג'ס קערנדל אין דער אידישער אמעריקע געווען אפן רעליגיעזען געביטה. נאכער מערקט זיך דער געביטה פון וואוילטעטיגקייט. נאָך דעם שוואומט ערשט ארויס דער

lent activity and then followed social activities, etc.

A Benevolent Deed Needs No Name

An interesting episode happened in St. Louis, Missouri, that will well serve as a typical instance of the evolution of Jewish activities in America. About 40 years ago a few benevolent Jews gathered for the purpose of organizing a "Bikur Cholim" (hospital).

Naturally one meeting does not bring results. Other gatherings followed. In the meantime it was discovered that in another section of the town some prominent rich Jews were meeting for the purpose of building a Jewish hospital. Of course, this news somewhat dampened the spirit of our benevolent brethren. Why undertake such a great task when the rich are going to do it?

But they refused to give up. Some ingenious fellow finds fault with the hospital. "To what use is the hospital when their food is not "Kosher?" "Why, our sick won't even be able to taste their food." "That is right," echoed the others.

געביטה פון די אזוי גערופענע "ברודער"-פאראיניגונגען.

וואָס מ'זאָל ניט טאָן אַפּי גוט אלס א ביישפּיל :

צוריק מיט עטלאכע און דרייסיק יאָר זיינען זיך אין סענט לואיס, מיזורי, צונויף געקומען עטלאכע אידישע פאָלקס-מענטשן און האָבן זיך ארגאניזירט מיט'ן ציל צו גרינדן א אידישן "בקור חולים". א איד ווערט שלאָף און קען ניט רופן קיין דאָקטאָר, דארף מען האָבן א בקור חולים. אזא ארבעט ווערט ניט געטאָן אזוי גרינג ווי עס רעט זיך. עס דארף נעמען צייט. קומט מען זיך איינמאל צונויף. נאכער רופט מען שוין א גרעסערע פראזאמלונג. ביז אויף איינע פון אזעלכע פארזאמלונגען ווערט מען געוואויר, אז די רייכע אידן האָבן זיך צונויף גענומען און האָבן באשלאָסן צו בויען א אידישן האָספּיטאל.

דערהערט אזא זאך, ווערן די אניציאטארס פון דעם געפּלאַנטן בקור חולים אנטמוטיקט. צי וואָס זיך נעמען צו אזא גרויסער ארבעט, אז די רייכע אידן גייען שוין דאָס טאָן? האָט זיך אָבער איינער פון די פארזאמלטע פאָלקס-מענטשען אָנגערופן : "נו, און וואָס איז מכח כשרות? צו וואָס ווערט טויגן דער האָספּיטאל פון די רייכע אידן, אז אפילו א לעפל געקאכץ ווערט דאָרט "אונזערער" א קראנקער ניט קענען טועם זיין ?

יע, טאקע! — כאָפן אונטער די איבעריקע פארזאמלטע פון די פאָלקס-מענטשן.

Then someone came back with a new tale: "The hospital will have a 'Kosher' kitchen."

Again the idea of a "Bikur Cholim" is becoming a "flop."

But what is the gathering to do. Shall all the meetings and good intentions go to waste? Some outlet had to be found for all that stored-up energy. Those men were "benevolently ripe" for action. Wouldn't someone suggest something?

It was suggested—there and then the seeds were planted for this gigantic order, now known as the "Progressive Order of the West."

The Evolution of Activity

Thus we trace the development of many large institutions that are part and parcel of American Jewish life of today. Originating in the following order:

Religious, benevolent, fraternal, educational, political and class groupings, cultural and aid societies.

Accordingly the reader will find the material of this book listed.

The various institutions and their activities are often chang-

האָט זיך אָבער איינער אָנגערופן: "איך וויים פון א זיכערן אָרט, אז די גלאוונע מתעסקים פון דעם אידישן שפּיטאָל האָבן בדעה צו אוועקשטעלן דאָרט א כשר'ע קיך, און די קראנקע וואָס זיינען נזהר אין כשרות וועלן נישט דארפן חלילה נכשל ווערן אין טארפעם".

— אזוי, איז דאָך גאָר עפעס אנדערש! — הערן זיך קולות פון די פארזאמלטע.

די אידייע פון א בקור חולים ווערט שוין דאן אויפגענעבן. "די דאָזיקע ארבעט וועלן שוין די רייכע אידן טאָן. זיי וועלן עס גיכער דורכפירן אידער מיר, גרינע", — ווערט אָנגענומען א באשלוס פון דער פאָלקס-פארזאמלונג.

אָבער אזוי ווי די דאָזיקע פאָלקס-מענטשן האָבן דאָך שוין געהאט עטלאָכע מאָל פארזאמלונגען, און בא א סך פון זיי האָט זיך ארויסגעוויזן א שטארקער ווילן צו זיין ארגאניזירט אינאיינעם און האָבן אן אייגענעם אָרט וואו זיך ארויסצורירידן און וואו ארויסצוציגן אייגענע איניציאטיווע, — האָבן זיי דערפאר באשלאָסן, אז אויב ניט קיין בקור חולים, טא זאָל מען זיין אָרגאניזירט פאר אן אנדער אידישער וויכטיקער זאך.

און אזוי ארום איז עס דאן צוסטאנד געקומען דער איצט פארשפרייטער וויכטיקער אָרדן איבער די פאראייניקטע שטאָטן, דער "פראָגרעסיוו אָרדער אָף די וועסט".

אַלעס וועלט דאָ פארשריבן

פון אזעלכע אויבנגעזאָגטע און

ed in the "Book of Memories" to tally with historical procedure of each city. This system will give one some idea of the process of development of the social order in any given city and when the last chapter of the book is read and the reader sees the structure of American Jewish life in its entirety, he will be amazed to note its magnitude and its beauty. All achieved in but a half a century.

The Hebraic Trait

Wherever the Jew was given equal rights, he always contributed more than his share towards the upbuilding of that particular land. He had shown his capabilities to start from the "bottom up" piling up brick upon brick on the social structure, whether for his own or for the benefit of his fellow man. The marvelous social structures throughout this land are mute monuments to Jewish gratefulness and appreciation. The aim of the "Book of Memories" is to show what has been accomplished in the brief span of but 50 years.

ענלאכע פאקטן זעען מיר ווי דער ארגאניזירטער אידישער נעזעלשאפט־לאכער לעבן האט זיך אין אמעריקע אנטוויקעלט אויף די פארשידענע ביטן לויט פאלגענדער אָרדנונג:

רעליגיע, וואוילטעטיגקייט, ברודער־פאראיניגונג, דערציהונג, פאליטישע און קלאסן גרופירונגען, קולטורעלע אקטיוויטעטן, און הילף־ און לאנדס־מאנשאפט־ פאראיניגונגען.

דערפאר זיינען אויך די מאטעריאלן אין ספר הזכרון אייגנעטיילט לויט דער אויבענגענאָמטער אָרדנונג.

די אנשטאלטן אין זייערע פארשידענע געביטהן (רעליגיע, וואוילטעטיגקייט א. ד. ג.) זיינען אין ספר הזכרון פארטראטן לויט דער ארדנונג פון די יאָרן, וועו זיי זיינען אָרגאניזירט געוואָרן, — יעדע שטאט מיט אירע אידישע אנשטאלטן.

לויט אזא סיסטעמע זעט זיך ארויס ווי עס איז פאָרגעקומען דער פראָצעס פון וואקסן פון דעם אידישן געזעלשאפטלאכן לעבן אין דער באטרעפענדער שטאט, און נאָכ'ן אלגעמיינעם סך הכל פון דער לעצטער אויפלאגע פון ספר הזכרון — דערזעט מען פאר זיך די גאנצע יצירה, די שאפונג אין א ריזן־פארנעם וואָס דאָס אימיגראנטן־אידנטום האט אויפגעשטעלט אין א פארלויף פון בסך הכל פופציק יאָר אין די פאראיניקטע שטאטן.

וואָס איז קענען

האבן אידן נאָר געהאט א פרייע האנט און מוטה ביי פאליטישע גלייכבארעכטיגונג, האט זיך ארויסגעוויזן

זייער אונערמידלעכע שוואונג און ענערגיע צו באַרייכערן דעם אלגעמיינעם אויפבוי פון דעם לאנד, וואו זיי האבן געקראַגן די גלייכע בירגערלאכע רעכט און מעגלאכקייט, עס האט זיך ארויסווייזן זייער ספעציעלע אייגנשאפט צו קענען אנהויבן אלעמאל פון דעם "אלעף" אין דעם בויען זייער פרייוואטן לעבן בא אלע פארשידענע שוועריגקייטן (די באזונדערע אין דער פעריאדע פון עמיגראציע און אימיגראציעם) און ווי א לעבעדיקער באווייזן רייסן זיך צו די הויכקייטן ארויף די אידישע גיגאנטישע געבוידעם אויף אלע געביטן פון געזעלשאפטלאכע טעטיגקייטן אין דעם גרעסטן פארנעם, אין יעדן אידישן ישוב באזונדער און איבער אמעריקע אין אלגעמיין.

בסך הכל פופציק יאר — און וואס פאר א ריזן - ארבעט! און ווער האט עס געטאַן אט די העלדישע ריזן-ארבעט!!

דאס איז די אויפנאבע פון ספר הזכרון (פון דער ערשטער ביז דער לעצטער אויפלאגע) צו באווייזן.

באווייזן דאס דורך לעבעדיקע פאקטן אין שריפטען און אין פאטאגראפישע בילדער.

באווייזן דאס דורך רירעוודיקע פולסירנדיקע מעשים וואס זיינען געטאַן געוואָרן און ווערן געטאַן דורך מענטשן וואס יעדער אידישער ישוב איז געוואָרן און ווערט געבויט דורך זיי, — מענטשן פון פארשידענעם שטאם און קלאס, אבער אלע מיט אן אייזערנעם ווילן צו שאפען און צו טאַן, אלע מיט א אינסטינקטיוון טרייב-קראפט צו באשאפען און צו אויפטאַן פאר דער געגענוואַרט און פאר דורות וואס וועלן קומען.

דאס ווערט פארזיגלט און פאר-אייביקט (ווי אין פראקטישן לעבן). דאָ אויף די בלעטער פון דעם ספר הזכרון.

To prove beyond all doubt, with cold facts, figures and photographic plates. To ascertain by evident pulsating deeds (past and present) of Isreal, in every nook and corner of this land, wherever there is a Jewish settlement, to speak of, irrespective where they come from or to what class they belong to, all imbued with an iron will to build and raise the social structure. Every one a live dynamo, radiating strength and energy.

INSTITUTIONS AND THEIR LEADERS

The Normal Way

Institutions of various natures, in a community are similar to the organs of the human organism. Every organ has its functions. The absence of anyone of the members (no matter how small) renders to the abnormality of the body. It's incomplete.

All institutions, — small or large—(as long as they serve human welfare) comprise a complete human community. If one of them is lacking or happens to be impaired, the communual structure as a whole, is incomplete. There is a lack of security in its membership.

The Government Should Act

Who should be responsible for the completeness of the welfare of society?

The Government should be responsible. Just as the Government supplies the police force, the fire brigade and similar organizations, it should also maintain its hospitals, shelter homes for the feeble and old, for the orphan, etc. The Government is as morally responsible to its citizenry as it is legally. The Government is most

אַנשטאַלטן און זייערע טוער

ווען איז נאָרמאַל

אין דער געזעלשאפט זיינען אנשטאַלטן (פון אלערליי געביטן) ווי גלידער אינם מענטשלאכן ארגאניזם. יעדער גליד האָט זיין פונקציע. עס איז קיין אונטערשייד ניט צו וואָס פאר א גראד דער גליד געהערט. אויב איין גליד פעלט אָדער איז ניט נאָרמאל, איז דער מענטש ניט מיט אלעמען.

אלע אנשטאַלטן, גרעסערע אָדער קלענערע, וועלכע באפרידיקן מענטשלאכע באדערפנישן אויף וועלכן ס'ניט איז געביטה, שאפן אינאיינעם די פאלקאמענהייט פון דער געזעלשאפט. אויב איינער פון אזעלכע אנשטאַלטן פעלט אין א שטאָט, פעלט שוין צוליב דעם אין דער זיכערקייט פון אירע איינוואוינער.

רעגירונג דארף טאָן

ווער דארף אויפפאסן אויף דעם, אז קיין איין אנשטאַלט זאל ניט פעלן אין דער געזעלשאפט ?

די רעגירונג דארף אויף דעם אויפפאסן! אזוי ווי זי איז אויפמערקזאם צו דער פינקטלאכער פונקציע פון פאָליציי, פייערלעשער א. ד. ג. אזוי דארף זי זעהן אז עס זאלן ניט פעלן אזעלכע אנשטאַלטן ווי א האספיטאל, עלטער־הויים א. ד. ג.

זי דארף עס טאָן, ווייל זי איז יורידיש און מאָראליש פאראנטוואָרטלאך פאר'ן וואויל־און־בעסטן פון די בירגער; זי קען עס טאָן, ווייל דאָס וואָס אזא ארבעט דארף קאָסטען

capable to assess and collect the necessary funds for the maintenance of human institutions. To a certain extent the Government is fulfilling its obligations. But there are limits to its capability, responsibility and sincerity.

That Will Not Solve The Problem

Then there are other reasons why the legal authorities cannot serve all of its citizens. The Jews, as a class, for instance, cannot be proficiently served by an "outside" body. A common municipal hospital cannot prepare Kosher food for the Jewish patient, The average Jew or Jewess will not partake of the food served in a municipal home., and not only the food, but the entire non-Jewish atmosphere is foreign to the orthodox Jew. The Jewish orphan cannot be brought up in a non-Jewish home, if the Hebrew is to maintain his identity.

Habits and Traditions

True, the Jew is taxed for all government institutions as well as any other citizen, but, unfortunately, he cannot partake of the benefits of many of them. No one is really to blame; the Jew, in America, enjoys

ווערט דורך איר קראפט געדעקט טא־קע פון די בירגער גופא; און זי טוט עס טאקע, די רעגירונג, אין די נרע־ניצן פון אירע פייאיגקייטן פאראנט־וואָרטלאכקייט און ערלאכקייט.

אפילו ווען זי וואָלט טאָן

אָבער צוליב געוויסע אומשטענדן און אורזאכן קענען ניט אלע בירגער זיך באנוצן מיט די אנשטאלטן וועל־כע די רעגירונג האלט אוים טאקע פון די שטייערן, וואָס די בירגער גופא צאָלן דערפאר. אין א מוניסיפאלן האָספיטאל, למשל, קענען ניט אלע אידישע קראנקע אָנקומען צוליב דער כשרות פראגע. צי א אידישער זקן אָדער א זקנה וואָס האָבן זיך ניט וואו אהינצוטאָן אויף זייערע עלטערע יאָרן, וועלן פאָרט ניט גיין וואוינען אין א מוניסיפאלן מושב זקנים, וואו די סביבה און אטמאָספערע זיינען ניט קיין אידישע. דאָס זעלבע איז אויך אויפ'ן געביטה פון קינדער־דער־ציהונג און אנדערע אזעלכע נויטיגע אנשטאלטן.

געוואוינהייט און טראדיציע

עס קומט אוים אזוי, אז שטייערן צאָלן אידן יע פאר אזעלכע איינריכ־טונגען, אָבער זיך באנוצן מיט זיי איז פאר דער מערהייט פון דער אידישער באפעלקערונג אוממעגלאך. דאָס איז ניט קיין פראגע פון קאפריז אָדער ניט־לאָיאלימעט בא איינעם פון די ביידע צדדים. באם בעסטן ווילן און שענסטע געגנזייטיקע באציאונגען מוז מען זיך פאָרט רעכענען מיט מענטשלאכע געוואוינהייטן און דורות־

equal rights and is welcome to all the nation's benefits. On the other hand, it's not merely caprice or snobbishness that keeps the Jew aloft. But there are age-old traditions, race inhibitions in every nation that cannot be overcome. Even where general relations are of the best and noblest, the orthodox Jew will refrain from the non-Kosher food, not only because it is contradictory to his religious code but also because the taste is foreign to his palate. It's different and therefore repulsive to him. For instance, the Hebrew law does not prohibit non-Kosher food to the sick (the sick are immune from all restrictions,) nevertheless, he will not stomach strange food. He was not raised to digest it. The aged Orthodox Jew will tremble to live in a home that is not "protected" by a "Mezuza" (a religious charm tacked on the door to keep away all evil.)

It Should Be Done

It is logical (perhaps possible) that the Jew, as a class contributing freely to all taxation and charities, could demand special privileges in all civic institutions, such as: Kosher kitchens and separate quar-

לאנגע ראסן־טראדיציע. מען קען ניט צווינגען א אידן וואס כל ימיו איז ער געוואוינט צו עסן כשרות אז ער זאל אין דער צייט פון זיין קראנקהייט מוזן ליגן אין א האספיטאל, וואו ער דארף עסן ניט קיין כשר'ע מאכלים. מען קען ניט פארלאנגן פון א אידישן זקן, און ער אליין קען עס ביי זיך בשום אופן ניט פועל'ן, אז נאך 70־80 יאר לעבן אין א אידישער אומגעבונג און טראדיציע, זאל ער בא זיין לעבנס־נעילה וואוינן אין א דירה אן א מזוזה.

עס וואלט געדארפט זיין אן סיאין ניט

איז על פי יושר און על פי דין האט די אפיציעלע פארשטייערשאפט פון דער אידישער באפעלקערונג די פולע רעכט קומען צו די מוניסיפאלע אנשטאלטן און פארלאנגען, אז דארטן זאלן איינגעארדנט ווערן באזונדערע אידישע פאוועליאנען. די דאזיקע פאוועליאנען דארפן אויסגעהאלטן ווערן אינגאנצן אפן חשבון פון שטאט, וויל די אידישע איינוואוינער צאלן דאך אהין זייערע שטייערן, און די פירער־שאפט פון אזעלכע פאוועליאנען זאל נעהערן אינגאנצן צו דער אידישער פארשטייערשאפט.

עס ווערט אבער אזוי ניט געטאן, משמעות, אז עס לאזט זיך ניט אזוי טאן.

בויען מיר אליין

וואס'זשע דען טוען אידן יע? נעמען זיי און בויען אוים אייגענע אזעלכע אנשטאלטן. און ווער ? — אייני־

ters for the Jewish inmates, but somehow it's not done. Apparently it cannot be done.

What Else Is To Be Done?

Who then builds and maintains the Jewish institutions? The Jew builds and maintains them, and not only are these institutions convenient and in conformity with the Jewish law and traditions but they are also beautiful.

A tremendous task, indeed, for a small people, and especially hard and burdensome for the Jewish leader. So great is the task that many of them (the weaker type, of course) abandon everything and run never to come back. But the majority of the workers are staunch and hardy, with a possession of that iron will that holds on to the last, no matter how impossible the task.

True Workers

These true workers, never tire,, even in the face of tremendous odds, hardships and disappointments. Always on the job, often neglecting their private business, even their families. They live on the job.

If It Wasn't For Them?

Why do they do it—what forces them to sacrifice their individual interests for the interציקע געזעלשאפטליכע טוער, טוען עס אזא ארבעט.

און מען פלאנעווט אז די געבויידעס זאלן זיין וואס שענער און וואס בעסער, און מ'האט אינזינען אייניצוארדנען אט די אנשטאלטן מיט אלערליי באקוועמלאכקייטן, און מ'איז אזוי אויפמערקזאם צו שאפן דארט א אמת'ע פאלקסטימלאכע אידיש - מענטשלאכע שטימונג.

דאס איז א שווערע און פאראנטוואָרטליכע ארבעט. אפטמאל איז זי אזוי שווער, אט די ארבעט, אז די וואס באשעפטיקן זיך מיט איהר ווערן אנטווישט און פארמאטערט,, כאטש נעם און לאז איבער די ארבעט אויף גאט'ס באראט און אנטלויפן אינגאנצן פון יעדן מין געזעלשאפטלאכער ארבעט.

געטרייע טוער

זיי טוען עס אבער ניט, אט די אידערגענבענע געזעלשאפטלאכע אידישע טוער. בא אלע אומשטענדן פון געלט־מאנגל און אלגעמיינע געזעלשאפטליכע אפאטיע, שטארקן זיי זיך און זעצנפאר די ארבעט ארום די לעבנס־נויטיקע אנשטאלטן.

זיי ווייסן גארניט פון קיין מידקייט. זיי הערן זיך ניט צו צו קיין שווערקייטן. אפטמאל פארנאכלאסיקן זיי זייערע אייגענע געשעפטן און פאמיליען־אינטערעסן און זיינען אינגאנצן פארטאן מיט די עסקים פון דעם, צי פון יענעם אנשטאלט.

פאר וואס טוען זיי עס אזוי ?

ests of the others? It's hard to explain, they, themselves cannot answer the question intelligently. They were born with that powerful desire, with a dynamic power to will, and to do things. They can no more explain that talent than the artist can explain his talent. It's a gift from Providence.

True, there are not many of them. Only a few here and a few there; but thanks to these blessed individuals that are endowed with the magnificent power and iron will, we can boast of our net work of social institutions and organizations all over the land.

Give Them Credit

Are these people entitled to thanks? Of course not. They can no more stop from doing their duty than they can stop breathing. It's a part of their very lives, their very spirit and soul.

No, they are not to be thanked, but that does not mean that we are absolved from appreciation. That does not excuse the outsider from recognizing their ability and worth. The masses are to be thankful that they were blessed with such men in their midst.

וועו ניט זיי

זיי טוען עם דערפאר, ווייל אין זיי איז פאראנען אזא געבוירענע קראפט, וואס טרייבט זיי און ציהט זיי צו ארבעטן לטובת הכלל. פונקט ווי איינער מיט א געבוירענעם טאלאנט צו א וועלכן ס'ניט איז צווייג פון קונסט, רוהט ניט ביז ער טוט וואס זיין בארוף איז, אזוי איז עם מיט דעם געזעלשאפטלאכען טוער.

אין יעדער שטאט און שטעטל זיינען אזעלכע געציילטע פאראן. טאקע גאר געציילטע. אבער די גאנצע געזעלשאפטליכע אקטיוויטעט ווערט געטאן דירעקט אדער אונדירעקט נאר דורך זיי. וועו ניט זיי, וואלט קיין שום אנשטאלט ניט געקענט אויפגעבויט ווערן און די שוין אויפגעבויטע וואלטן בשום אופן ניט געקענט עקזיסטירן.

ניט זיי אנערקענונג

קומט א דאנק, אט די געזעלשאפטלאכע טוער? געווים ניט! איז דען שייך צו דאנקען א לעבעדיקן מענטשן דערפאר וואס ער אטעמט ? ער אטעמט דערפאר וואס ער מוז אטעמען. דאס איז זיין לעבן. און בא א געזעלשאפטליכן טוער איז זיין טעטיגקייט — לעבן. דאס איז בוכשטעבלאך זיין חיות, זיין נשמה. דערפאר קומט ניט לויבן, און דערפאר קומט ניט קיין דאנק.

דאנקען ניט, אבער אנערקענען יע. עס קומט זיי די אנערקענונג, אז זיי זיינען עם די יעניגע, וואס אין זייערע הענט איז איבערגעגעבן דער גורל פון

Encourage Them

Yes, recognition not as much for the individual that does the work as for his great job. The task is to be respected, not only by the masses, the onlookers, but even by the leaders themselves, and that will give them the courage and strength to carry on their hard work in the face of disappointment.

They need courage and plenty of it, otherwise they are liable to give before the onslaught of the cynic, the "do-nothing" and above all the silent indifference of the masses.

The little encouragement that comes from within and without will hold them erect and save them from despair. What other compensation is there for the honest worker than the accomplishment of the job, and the satisfaction that the task is well done?

To appreciate and respect one's effort is not to be conflicted with idol worship (an unpleasant practice for the worshiper and the worshiped). It merely means that one is in accord and sympathy with the worker and the cause he works for; consequently he too lends a helping hand and the project is crowned with success.

די אלע געזעלשאפטלאכע אנשטאלטן, פאר'ן וואוילאון־בעסטן פון אונזערע מיט־מענטשן.

דער ערלאכער געזעלשאפטלאכער טוער איז דער לעבעדיקער קראפט פון דעם עקזיסטירנדיקן אנשטאלט.

זאלן זיי זיין געשטארקט

אנערקענונג צום געזעלשאפטלאכן טוער, איז מערער פראגרעם פאר אלע־מען און אט דאס, זעט איר, מוז שוין יא יעדערער וויסן. נאך מער, די טוער זעלבסט מוזן אויך פילן און וויסן וואס זייער בארוף איז. ניט צוליב גרויס האלטן זיך, מוזן זיי עס וויסן, נאר צוליב שטארקען זיך אין א צייט פון שווערigkeiten און שטרויכלונגען.

אין זייער פארענטוואָרטלאכער ארבעט קומט זיי אויס צו־באגעגענען קלייניגקייטן נפשות וואס זיינען אויסן נאר קאלי צו מאכן וואס אנדערע טוען. ווידער קומט אויס זיך אנשטויסן מיט אומבאוואוסטזיניקע עלעמענטן, וועלכע זיינען ניט מסוגל צו באגרייפן די וויכטיגקייט פון געזעלשאפטלאכער טעטיגקייט. איז אזא מען פארמאגט אין זיך דעם נעעריקן מוטה און מען וווייסט ווי אבצושאצן זיך זעלבסט, אלס אקטיוואר טוער, איז גרינגער בייצוקומען אלע שטערונגען און די ארבעט מוז אלעמאל געקרוינט ווערן מיט דערפאלג.

דאס איז די באלוינונג פאר זייער פארענטוואָרטלאכער ארבעט, און דאס איז דער אונגעהוירער געווינם פאר אלעמען אין דער געזעלשאפט.

און דא האלטן מיר בא זייער א וויכטיקן פונקט, און גלייכצייטיק

Where Are The Masses?

Unfortunately this is not always the case, quite often the leader is met with a wave of indifference — he is left alone; and the question arises: "Where are the masses?" "Where is the nation?" There are leaders and workers in every community but they alone can do nothing unless they receive the cooperation of the masses. Are they, by themselves to build and support the institutions for all?

To our sorrow we often find that even those that pay their dues regularly, and are "legally" in good standing in their institution, nevertheless, they cannot be termed an asset to the organization, for the reason that they lack the spirit of the thing. They don't seem to realize that communial welfare work is just as much their job, as it is the work of the "other fellow." It even pays to do good because no one is certain that he is immune from becoming a charge of the very institution he is now supporting.

A Pleasant Atmosphere Means A Lot

It is a tragic fact that the greatest majority of our fellow

זייער א שוואכן, אין אונזער געזעל־שאפטלעכן לעבן.

וועו עס רעט זיך וועגן אנערקענונג צו געזעלשאפטלאכע טוער, איז עס דאך ניט קיין פראגע פון אבגעבן כבוד צו עמיצן. וועו די אקטיוויט טוער קריגן אנערקענונג פון דער געזעלשאפט מיינט עס, אז זי קומט נאך זייערע פאדערונגען לטובת דעם אנשטאלט אדער די אנשטאלטן וועמען זיי פארטרעטן. אבער ניט אומעטום איז עס אזוי.

וואו איז דאס פאלק ?

פיל מאל שווימט ארויף די בי־טערע פראגע: "וואו איז דאס פאלק? וואו זיינען די מאסן"? יעדע קהלה האט פירער, יעדער אנשטאלט האט טוער, אבער די פירער און די טוער מוזן דאך האבן די קאאפעראציע פון דער געזעלשאפט. יעדער אנשטאלט קען דאך עקזיסטירן און פראגרעסירן, נאר וועו אלע אין דער געזעלשאפט האבן אים א אינטערעס. אבער דאס איז ניט אלעמאל דער פאל אין אונזער געזעלשאפטלאכן לעבן. בא דער גרעסטער מערהייט פון אונזערע מיט־מענטשן פעלט דער חוש פאר'ן געזעלשאפטלאכן לעבן.

אפילו די וואס צאלן זייער ביי־שטייערונג פאר אונזערע אנשטאלטן, זיינען ניט אלע פון זיי דורכגעדרונגען מיט'ן באוואוסטזיין, אז זייערע פליכטן פאר די געזעלשאפטלאכע אינריכ־טונגען זיינען אזוי וויי פאר אן אי־נענער פאמיליע, שוין אפגערעט דער־פון, וואס קיינער איז ניט באוואוסט אז ער אדער זיינע אייגענע וועלן אמאל

men are far from the realization that a public institution is their institution—a part of their very business—a part of their personal welfare.

This indifferent attitude of the masses is the greatest undermining factor of our best institutions. Financial support alone does not sustain an organization. It requires also moral assistance, the assurance of good faith from the body that supports it, otherwise its doomed to starvation and failure.

The Leaders Are Also Guilty

The truth of the matter is that our good leaders are, to a certain extent, responsible for the passive attitude shown by the masses at large to everything that is public. They, the leaders have neglected the most important part of their duty, and that is: to educate and enlighten the people in their duties. The public indifference is mostly due to their ignorance in communial affairs. They should be taught the A. B. C's. of social responsibilities, even as we teach children. Every important move and achievement of the institutions should be broadcasted and explained

ניט דאַרפן באדינט ווערן אָט פון די זעלבע אייניריכטונגען. האָבען מיר דען ניט באַגעגנט אזעלכע פאלן? קע־נען מיר דען ניט אזעלכע פערזאָנען, וואָס אז מ'איז געקומען צו זיי "בעטן" געלט פאר א געווייסען אנשטאַלט, האָבן זיי ניט געוואָלט געבן, און אין א צייט ארום האָבן זיי אליין געדארפט אָנקומען צו דער הילף פון דעם זעלבן אנשטאַלט.

אַטמספערע איז נויטיק

קיינער קען ניט אָפלייקענען דעם פאַקט, אז די גרעסטע מערהייט פון אונזערע מיט־מענטשן זיינען נאָך גאנץ ווייט צו באגרייפן, אז זיי דארפן זיין פאראינטערעסירט אין דער גאנצער ארבעט און עקזיסטענץ פון אונזערע אנשטאַלטן, אקוראט ווי זיי זיינען פאראינטערעסירט אין זייער אייגענעם פערזענליכן צושטאנד.

דער דאָזיקער פאַקט איז ניט בלויז א פעלער, נאָר טאקע אן אומגליק פאר אונזער גאנצן געזעלשאפטליכן עקזיס־טענץ. אינ'ם בעסטן פאל קען קיין אנ־שטאַלט ניט עקזיסטירן בלויז אויף די סכומים געלט וואָס ער קריגט אריין. ער מוז האָבן א גייסטיקע אַטמאָספע־רע ארום זיך מצד דער גאנצער גע־זעלשאפט. יעדער אנשטאַלט וואָס האָט ניט ארום זיך די פאסיקע בא־ציאונג מצד דער באפעלקערונג, מוז מיט דער צייט פארטרוקנט ווערן אזוי ווי א בוים אויף א "טשאכאטנעם" באָדן.

שולדיק זיינען אויך די טוער

און אין דעם, וואָס די באפעלקערונג

to the public. There should be special lectures pertaining to social activities. In fact there should be a specific department of education dedicated to propaganda — teaching the duties of the individual to the community and vice-versa.

Has it been done before? Is it being done now? Of course not.

Hard experience has developed in our leaders the false axiom that the budget is the only thing worth reckoning with. The main point is to get a competent appeal maker, a clever campaign manager and the rest will take care of itself. After these "specialists" are enlisted for a short term to do their stuff. They breeze into action with professional agility. A competent storm brigade is formed, "hot" phrases are coined and when the "boobs" are cleaned out and the budget is made they pack up and quit. The job is well done. Is it?

No one can deny that a balanced budget is essential in every organization, but that alone is not sufficient to make a successful institution, because no institution is sound when it's stagnant, even when its financial standing is sound. It has

אין איר גרעסטער מעהרהייט איז אזוי אינדיפירענט צו אונזערע אנשטאלטן, זיינען — לאמיר זיך ניט שעמען אויסזאגען דעם אמת — שולדיג טאקע די טוער און די פיהרער פון די אנשטאלטן זעלבסט. זיי האבן פארנאכלאסיקט און זיי פארנאכלאסיקן נאך איצט אויך אזא וויכטיקע, לעבנס־ וויכטיקע ארבעט, ווי אויפקלערונג צווישן אלע שיכטן פון דער באפעלקערונג. אין באזוג צו געזעלשאפטלאכע אנגעלעגענהייטן זיינען די דערוואקסענע, אין זייער מערהייט, אזוי אומבאוואוסטזיניק אזוי ווי קינדער. מען מוז זיי לערנען. מען מוז זיי אויפקלערן. מען מוז זיי געבן צום לייענן אזעלכע שריפטן, וועלכע זאלן קלאר מאכן פאר זיי די וויכטיגקייט פאר יעדן מענטשן צו זיין אקטיוו אינ'ם געזעלשאפטלאכן לעבן. מען דארף זיי געבן צום לייענען וועגן דער ארבעט און אויפגאבע פון יעדן אנשטאלט באזונדער. מען דארף איינארדנען ספעציעלע עפנטלאכע פאפולערע לערע לעקציעס וועגן אט די אלע ענינים. עס דארף זיין אין יעדער שטאט א ספעציעלע באוועגונג ארום אזא וויכטיקע אויפקלערונגס ארבעט. מען מוז וועקן דעם איינגעשלאפענעם געזעלשאפטלאכן חוש בא אלע, וואס זיינען נאך ביז איצט פאסיוו צו אונזער געזעלשאפטלאכן לעבן און צו זייער אנשטאלטן.

טוען דאס אונזערע טוער אויף די ערטער? טוען דאס אונזערע פירער פון דעם אדער יענעם אנשטאלט ? צוליב געווינסט אומשטענדן האט זיך

to develop—or die. And in order to develop it must have the good-will of all the people —it thrives on public opinion. To obtain this end persistent education is needed. Unfortunately it is not being done.

Much has been said and printed to substantiate the above statements, but for the present the following fact will suffice:

For Instance

In two homes for the aged, situated far apart, in different cities, the question of social education was raised at the didirectors' meetings. In both instances the idea was favorably adopted but the directors refused to use the public funds for such purpose. Finally the leaders of one institution raised the necessary funds among themselves, and a special propaganda centre was established. But in the other town the board refused to "dig in" and of course nothing was accomplished. To appease their own conscience they "decided" that an "established house" needs no publicity. Everyone knows about the Old Folks' Home.

Little did those people realize the importance of the so-

בא די עסקנים געשאפן א מיינונג, אז אזוי ווי דער עיקר פאר אן אנשטאלט איז דאך נאר דער באדזשעט, איז דער־פאר די גאנצע ארבעט נאר צו קריגן א פייאיקן אפיל־מאכער און א "זשוואוועז" קאמפיין־מענעדושער, קו־מען זיי אויף עטלאכע טעג מיט זייער קלאפער געצייג און מע גיט א טא־ראראמעווע צווישן "עולם גולם", מען שאפט דעם סכום געלט פאר'ן באדזשעט פון די אנשטאלטן און — "דאטם אלל".

קיינער קען ניט לייקענען אז פאר יעדער אנשטאלט איז דאס וויכטיק־סטע צו האבען א זיכערן באדזשעט. מען מוז דאך אבער געדענקען אז א אנשטאלט מוז סוף כל סוף האבן א באדן ניט נאר צו עקזיסטירן, נאר אויך צו אנטוויקלען זיך וואס מערער און ווייטער. דער באדן פאר יעדן אנשטאלט איז די געזעלשאפטלאכע מיינונג און דער אינטערעס פון יעדן איינעם אין דער געזעלשאפט.

דאס קען דערגרייכט ווערן נאר דורך א שטענדיקער אויפקלערונגס ארבעט, און אזא ארבעט ווערט דורך געווייסע טוער אין געווייסע ערטער ניט געטאן.

אלם אַ ביישפיל

זייער פיל דאקומענטן זיינען בא אונז פאראן צו באשטעטיקן דאס וואס איז נאר־וואס געזאגט געווארן. אבער מיר ווילן זיך באנוגנען לעת עתה נאר מיט פאלגענדן פאקט:

אויף איינע פון די זיצונגען אין צווויי מושב זקנים'ס אין צוויי שטעט

called "publicity". No institution can live without it. Their leaders attempted to measure the possible monetary income of such publicity as against the expenditure and they failed to see the "profit."

It is interesting to note that the same directors failed to insert a single page of propaganda in their own program that they printed in connection with a yearly function that was given by the home. A book packed with various advertisements for every Tom, Dick and Harry but not a word for the welfare of their own institution (with the exception, of course, to a page dedicated to the individual names of the officers and directors.)

To Be Shared By All

Such men fail to differentiate between the important and the superficial. They are usually not successful leaders. They snub the masses but seek the individual "money bag" and eventually fail, because as said before, the institution held aloft and contrary to public opinion is eventually doomed to failure. It will die of "loneliness." Enlightenment and propaganda should be a part of every public institution.

וויטע איינע פון דער אנדערער איז באהאנדעלט געוואָרען די פראגע פון אויפקלערונגס ארבעט צווישן דער באפעלקערונג. איין מושב זקנים האָט באשלאָסן צו טאָן די ארבעט. האָבען זיי אָבער פון דער טרעזשורי ניט געקענט ארויסנעמען די נויטיקע הוצאות דערפאר, האָבן זיי געשאָפן די נויטיקע געלט פון זייערע אייגענע קעשענעס. יעדער אייגער פון די באָארד־דירעקטאָרן האָט געגעבן כך וכך און די ארבעט איז געטאָן געוואָרן.

דער צווייטער מושב זקנים אין אנדער שטאָט האָט די דאָזיקע אויפקלערונגס ארבעט ניט געטאָן, פשוט דערפאר וויל די באָארד־דירעקטאָרן האָבן ניט געוואָלט זיך לאָזן קאָסטן די נויטיקע "פאָאר טולער", וואָס די ארבעט האָט אָנגעטראָפן. אז מ'האָט זיי געפרעגט פארוואָס? האָבן זיי ענטפערט: "צי וואָס דארפן מיר פובליסיטי, אלע וויסן אז עס איז דא מושב זקנים".

זיי באגרייפן ניט אָט די טוער, אז אויפקלערונגס ארבייט פאר אן אנשטאָלט איז אזוי ווי אָטעם פאר א לעבעדיקן וועזן.. זיי מעסטן די געזעלשאפטליכע ארבעט מיט דער זעלבער מאָס ווי זיי מעסטן זייערע "ביזנעס". און אזוי ווי אויפקלערונגס ארבעט הייסט בא זיי פובליסיטי, איז דערפאר בא זיי דער ערשטער גראָד, וויפיל געלט קען אזא פובליסיטי אריינברייגען.

די זעלביקע דירעקטאָרן האָבן אפגעדרוקט א פראָגראם צו א יערלאכע אונטערנעמונג. די פראָגראם איז ג-

וועז פון א סך זייטן. זיינען אלע זייטן געווען אפגעדרוקט מיט פארשידענע ביזנעס "אדוועדטייזמענטס" און פאר דער טעטיגקייט פון אנשטאלט איז אפילו קיין זייט ניט געגעבן געוואָרן, אויב מען זאל ניט רעכענען די זייט וואו עס איז געווען אויסגערעכנט די נעמען פון די באָאַרד דירעקטאָרן.

אלע זיינען שותפים

דער רוב טוער באגרייפן לחלוטין ניט די וויכטיגקייט צו דערנענטערן אלע טיילן פון דער באפעלקערונג צו די אנשטאלטן וואס בריינגען אזויפיל נוצן אין דער געזעלשאפט. און די דערנענטערונג זאל זיין ניט נאר כדי צו נעמן בא זיי נעלט. די דערנענטערונג דארף זיין כדי אלעמען צופאראינטערעסירן מיט דער טעטיגקייט פון אנשטאלט, כדי אלעמען צו מאכן שותפים אין דער וויכטיקער נעזעלשאפטלאכער ארבעט.

דאס איז די הויפט אויפגאבע פון דער אויפקלערונגס ארבעט און דאס מוז געטאָן ווערן מיט א בריטער האנט.

דאס איז א לעבנס פראגע פאר יעדן אנשטאלט.

RESERVE

To Be Socially Inclined

There are some truths in life that cannot be over emphasized and one of them is that "man cannot live alone." He is a part of that great human body called "society." He is but a link of that great endless chain, and, therefore his interests in the community should be almost as great as his personal interests.

Even his private life gains in importance when one feels that he is a vital cog in the communal machine. There is no grander feeling than the one derived from the knowledge that "you belong to all and all belong to you." One thus gains strength—he is not alone in the world. His load becomes lighter; his every day life becomes less monotonous. His life's battles are half won.

There is only one way to prove your interest in public undertakings, and that is to prove it with deeds. Merely to be "socially inclined" does not mean anything. One must act — do things — put your shoulder to the wheel; and, above all, get in the habit of thinking that it is your own

רעזערוו.

ווען מ'איז געזעלשאפטליך

אין דער וועלט פון די לעבעדיקע זיי-
נען פאראן אזעלכע אמת'ן, פון וועל-
כע מען דארף אלעמאל האלטען אין
איין ריידן און איין דערמאנען. וויפיל
מען זאל ניט האבן געזאגט וועגן דעם,
איז נאך אלץ ניט גענוג. איינער אזא
אמת איז אז "דער גרעזעל-
שאפט לאכערלעבן איז
פאר יעדן איינעם אזוי
וויכטיג ווי זיין אי-
גענער פערזענלאכער
לעבן".

דער איינגענער פרוואטער לעבן
איז נאר אנדערש אין אלע אינזיכטן,
ווען מען פיהלט אז מ'איז אן אקטי-
ווער מיטגליד אין דער סביבה וואו
מען לעבט. מען קומט צווישן
מענטשן און מען פילט אז אלע זיינען
מיינע און איך בין אלעמענס. אזא
געפיל מאכט דעם לעבן מער מיט אינ-
האלט. עס ווערט עפעס גרינגער צו
טראגען די אייגענע שוועריקייטי-
נער פונ'ם טאג-טעגלאכן פראזאאישן
לעבן, ווען מען פילט אז מ'איז ניט
אליין אינ'ם גרויען לעבנס - קאמפף
און מען געהערט צו א כלל.

די געהעריגקייט צום געזעלשאפט-
לאכן לעבן, ווערט אויסגעדריקט נאר
דורך פראקטישע באווייזן. עס איז
ניט גענוג פאר איינעם צו זאגן אז ער
איז געזעלשאפטלאך "געשטימט". ניט
מיט שטימונגען איז מען יוצא. כדי
צו זיין געזעלשאפטלאך מוז מען זיין
אקטיוו, מוז מען עפעס טאן פאר דער

work you are doing—not the other fellow's, because the other fellow is equally doing your work. Whatever you do is directly or indirectly benefiting you, so why stint it?

A very simple truth, indeed, but alas, so seldom acknowledged. Man is still in the kindergarten stage in regards to his social duties. The masses know little or nothing pertaining to communal problems.

Where Is Our Youth?

But the leaders; the men at the rudder of public life, surely they know the danger of public indifference. Surely they must ask themselves over and over again "Where is the reserve? What is to become of the ship when we pass away? Where is the youth? Who is to fill the vacancies? Have we a reserve of young recruits?"

Personally, I "glanced" thru the Jewish-America from coast to coast, and, to my sorrow, I must say that I noticed no such a thing.

"Give me children, or else I die" that's what Mother Rachel said to Jacob. How long is one to survive without his offspring? This is true in the life of a community as well as

געזעלשאפט און בשעת מעשה ניט טראכטען, אז מען טוט פאר עמיצן אנדערש וועגן. מען דארף זיין דורכגעדרינגען מיט א באוואוסטזיין, אז דאס וואס מען טוט פאר דער געזעלשאפט איז עס, דירעקט צי אינדירעקט, אין דער געגנווארט צי אין דער צוקונפט, פאר דער אייגענער טובה.

ווי געזאגט באגרייפן דאס נאך ניט אלע. מען דארף נאך געגוג קנעלן מיט אונזערע מיטמענטשן, אז זיי זאלן אזא אמת פארנעמען. גענוג גענוג דארפן נאך די מענטשן־קינדער זיך אנלייגן ביז זיי וועלן דערפילן, אז אן דער אלזייטיקער שוץ פון א געזונטן געזעלשאפטלאכן לעבן, איז דער גייסטיקער און מאטעריאלער עקזיסטענץ פון דעם איינצעלנעם ניט ווערט גארניט.

איז די יוגנט גרייט ?

אבער די דאזיקע וועלכע שטייען באם רודער פון אונזערע פארשידענע אנשטאלטן, זיי באגרייפן דאך יא גענוי וויסערמאסן אט דעם אויבנגעזאגטן אמת. עס איז אויך קיין שום ספק ניט, אז פילע פון זיי פארטראכטן זיך אמאל זייער ערנסט "וואו איז ערגעץ אונזער רעזערוו" ? מענטשן לעבן דאך ניט אייביק. ווען עס ווערט ליידיק א שטול פון אן אקטיוון טוער אין אנשטאלט, ווער איז זיין יורש ? ווער פון אונזער יוגנט איז צוגעגרייט צו פארנעמען די איבערגעלייבענע שטול? נאך אזא געטרייען און איבערגענעבענעם טוער, וואס איז אוועק פון אונז? האבן מיר אזא יוגנט־רעזערוו?

in private life. Responsible leaders must heed this danger. Their efforts will all end in vain unless they read intelligently that writing on the wall "What of tomorrow?"

"Where are our heirs?"

We Must Prepare

In the Jewish-America we find various educational institutions, teachers seminaries, as well as theological colleges, but there is not a single school that teaches genuine social service. Of course, we do have professional social workers, and a good many of them are very capable men and women and quite sincere in their work. But they are only hired help. Their place is to execute the work already in progress. They are hired to maintain public institutions, but we cannot expect them to build them. By a school for social work, we mean an institution that would propogate the necessity of public work and teach youth its responsibility to mankind.

Every home should be a link of the entire golden chain that holds and strengthens the bond between man and men. Children as well as parents should learn to take an interest

קען מען א סך אזעלכע אנצייגן אין יעדער שטאט?

איך האב דורך געאקערט דאס גאנצע אידישע אמעריקע אין דער לייגנ און אין דער בריוט, איך האב אזא רעזערוו, צו מיין גרוים באדויערן, ניט באגעגענט.

— "הבה לי בנים , אם אין — מתה אנכי".

— "גיב מיר קינדער, אז ניט — בין איך א געשטאָרבענע".

אזוי האט די מאמע רחל געזאגט צום טאטן יעקב'ן. דאס איז א ווייגעשריי אינם פרוואטן פאמיליען-לעבן, און דאס זעלבע איז עס אויך אינ'ם געזעלשאפטלאכן לעבן. קיין פארנטוואָרטלאכער טוער קען ניט בלייבן רואיק, ווען דער לעבן ברענט אוים מיט זיין פייערדיקער קראפט אזא פלאמעדיקע פראגע :

— וואו זיינען אונזערע געזעלשאפטלאכע יורשים ?

טוער דארף מען צוגרייטן

אין דער אידישער אמעריקע זיינען פארנאנען פארשידענע לער-אנשטאלטן, וואו מען קען זיך אויסלערנען צו זיין א רב אדער א לערער. עס איז אבער נאך דערווייל נאָרניט געטאן געווארן אויף צו צוגרייטן געזעלשאפטליכע טוער. מיר מיינען ניט די באצאלטע געזעלשאפטלאכע טוער. אזעלכע מוזן ערשט האבען ווער עס זאל מיט זיי קאָאפערירן אין דער ארבעט. אויב דירעקטאָרן פון א געוויסן אנשטאלט וויסן ניט זייער ארבעט, קען דער באצאהלטער "סאשל וואוירקער" נאָר

and pride in their city institutions. Giving money alone does not complete one's duty to his community. Direct interest—direct action is of equal importance with monetary assistance.

The Home — Our Home

It is the duty of every father and mother to discuss with their children the importance of: a Hospital, an Orphan's Home, a Home for the Aged, etc. Children are to be interested in the religious institutions, national organizations, workmen's circles, cultural societies, or any other organization that their parents attend. Let the home atmosphere be imbued with social spirit and interest.

The home that is imbued with such spirit automatically becomes less selfish and incidentally lightens its own petty burdens. A paid or unpaid radio becomes of lesser significance when one has something of more inportance to think about.

Our home is to be "ours" also, in the social sense.

Draw A Line—Pave The Way

The parents are to acquaint their children with our social

וויניק אויפטאָן. מען ער זיין פייאיק און ערלאָך הונדערט פּראָצענט, וועט עס אים נאָרניט העלפן. וועז מיר זאָגן "צו צוגרייטן נעזעלשאפטלאכע טוער" מיינען מיר צו נעפינען אזעלכע וועגן צו די היימען פון אונזערע מיטמענטשן און עס זאָל אהין אריינדרינגען דער נעפיל פון נעזעלשאפטלאכע אנגעהעריגקייט.

די היים אונזער היים

יעדע היים דארף זיין א רינג פון דער נאנצער גאָלדענער קייט פון די אלע וויכטיקע טעטיגקייטן אין דער נעזעלשאפט, צו וועמען די באטרעפנדע היים באלאנגט. זאָלן די עלטערן מיט די קינדער וויסן פון די אלע אויפטוענגען אין יעדער אנשטאלט. זאָל מען זיך ניט באנוגענען בלויז מיט דעם נעלט וואָס מען צאָלט פאר דעם אדער יענעם אנשטאלט, נאָר זאָל מען טאקע האָבן א דירעקטן אינטערעס וועגן דער אויפנאבע פון אנשטאלט, וועגן זיינע מעשים אין דער נעגענוואַרט און וועגן זיינע פּלענער ווי אויסצובריטערן זיין טעטיגקייט אין דער צוקונפט.

זאָל דער פאָטער, די מוטער פארפירען א געשפּרעך מיט די קינדער וועגן דער וויכטיגקייט פון א מושב זקנים, א האָספּיטאל, א קינדערהיים און נאָך אזעלכע אנשטאלטן. זאָלן די קינדער אריינגעצויגן ווערן אין א געשפּרעך וועגן די רעליגיעזע אנשטאלטן, וואו זיי באזוכן. באלאנגען די עלטערן צו א נאציאנאלע ארגאניזאציע אדער צו אן ארבעטער ארגאניזאציע, צו א קולטור געזעלשאפט

treasurers of communal life and the social leaders, in turn, are to pave a way from the institution to the home.

Not through monetary transactions can we achieve this end but thru patient education.

Who is to make this important step?

Plain as day—the leaders, of course. They are to distribute enlightening literature, lecture and propagate their cause into every Jewish home.

Every home should possess photographic prints of the communal institutions. We will read about them in the street, we will hear about them in the halls and we will see them at home and involuntarily we will ask ourselves: "So much is being done should we not participate?"

And our children too, will watch and wonder and ask of their parents in amazement: "Is this really ours? Strange we have not known about them until now."

Then they will find time to visit "their" institutions and they will understand them. Let there be a connection between a man's private home and his social home. It should have been done long ago.

אדער צו א הילפס־פאראיין, — זאלן זיי וועגן דעם רעדן מיט זייערע קינדער. זאל די אטמאספערע אין אונזערע היימען אנגעפילט ווערן מיט אינטערעסאנטע קלאנגען פון א געזעלשאפטלאכן אינהאלט.

אזעלכע קלאנגען וועלן דאך דורכדרינגען די געפרעסטע לופט אין אונזערע היימען און וועלן פארטרייבן איר געשטיקטקייט.

אזעלכע געזעלשאפטלאכע געשפרעכן צווישן קינדער און עלטערן וועלן דאך ארייַנברייַנגען א רענעסאנס אין אונזער לעבן, ניט צו זיין פארטיפט נאר אין דער פראגע פון שיך און קלייד, ראדיא און אויטאמאביל (און זיין פארזאמלונגען און פארצאלונגען אויב מע קען צו דעם ניט דערגרייכען).

אונזער היים דארף ווערן "אונזערע" אויך אין דעם געזעלשאפטלאכן זין.

ציהט א דראַט, פלאַסטערט א ווענ!

די עלטערן דארפן ציהען די נייסטיקע דראטן פון זייער היים צו די געזעלשאפטלאכע אנשטאלטן וואס מיר פארמאגן, און די אקטיוויע טוער דארפן פלאסטערן דעם וועג פון זייערע אנשטאלטן צו די פריוואטע היימען.

ניט דורך געלט (מאנען און געבן) קען אזא נייסטיקע פארבינדונג געשאפן ווערן. דאס מוז געטאן ווערן נאר דורך אויפקלערונג.

ווער דארף זיין דער ערשטער אין אזא וויכטיקער ארבעט ?

קלאָר ווי דער טאָג, אז די פירער פון די אנשטאלטן דארפן די ערשטע זיך נעמען פאר דעם. זיי דארפן דורך ליטעראטור אריינברייגען די געלעזשאפטלאכע אטמאספערע אין די הייזמען פון אונזערע פאמיליעס.

זאל אין יעדער היים זיין א בילד פון אונזער געזעלשאפטלאכן לעבן. זאל אין יעדער היים זיין די פאטאגראפיע בילדער פון אלע אונזערע אנשטאלטן. זיי ווילן לייענען ווענן די מעשים און ווילן זען די בילדער, ווילן זיי באגרייפן וואס פאר א לעבעדיקע געזעלשאפטלאכע ארבעט עס ווערט דא געטאן לטובת אלעמען, און זיי ווילן זיך אליין פרענן:

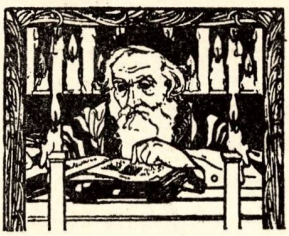
— סטייטש, אזויפיל וויכטיגעס ווערט פאר אונזערע אויגן אויפגעטאָן, און מיר זאלן גאָר אין דעם קיין אנטייל ניט נעמען?

די דאזיקע פראגע ווערט זיך פריהער אליין פרענן יעדער איינער פון דער פאמיליע, דער נאָך ווערט דאס קינד פרענן בא די עלטערן, ווייזענדיק זיי שוואַרץ אויף ווייס:

— זע נאָר אזעלכע וויכטיגע אנשטאלטן מיר פארמאָגן, און מיר האבן גאָר ביז איצט ניט געוואוסט!!

און זייט זיכער, אז דאן ווילן זיי שוין געפינען צייט צו אפשטאטן א ספעציעלן וויזיט אין זייער אנשטאלטן. און זאל געשאפן ווערן די נויטיקע געגנזייטיקע באציהונג צווישן דער היים און אנשטאלט.

מיר זאגן "עס זאל געשאפן ווערן", ווייל עס מוז געשאפן ווערן אזא באציהונג. עס איז שוין לאנג צייט דערפאר.

MISSOURI STATE

Saint Louis

מיזורי שטאַט

סאנט לואים

Religious Institutions

(Listed according to their origin)

FROM 1836 to 1930

רעליגיעזע אנשטאלטן

[לויט דער צייט פון זייער אנשטייאונג]

פון 1836 ביז 1930

Author's Note

In the "Book of Memories" every social institution that functions is portrayed photographically as it appears in life. With this point in view the following section is treated.

The synagogue, accordingly, is divided into four categories: Lithuanian, Chasidic, Reform and Conservative (listed in the manner of their origination.) These institutions are portrayed (as mentioned above) true to life, in a dispassionate, impartial manner. Whether one or the other is of greater importance it is not the aim of the "Book of Memories" to prove.

However, the "make up" of each Congregation (of the classes enumerated) is so vastly different that it cannot be ignored, even by the most unobservant onlooker. It's true that trivual and "Iota" differences of the former ages have vanished but, on the other hand, the conflict is considerably greater and the methods of "warfare" of a more serious nature.

דערקלערונג.

אין ספר הזכרון וועלן די מאטעריאלן און אלע זיינע אפטיילונגען געזומען פון דעם לעבן. דאם וואס עקזיסטירט און באוועגט זיך, דאס וועלט דא ארויסגעבראכט. דער זעלבער צוגאנג איז אויך צו די מאטעריאלן אין דער איצטיקער אפטיילונג.

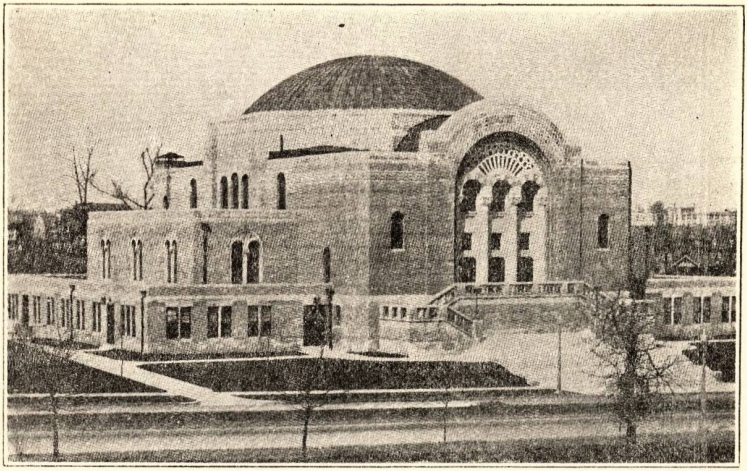
עם עקזיסטירן בא אונז פיערערליי שוהלען (לויט זייער אנשטייאונג): ליטווישע, חסידישע, רעפארמער און קאנסערוואטיווע, — וועלן זיי אלע פארגעשטעלט אינם ספר הזכרון אזוי ווי זיי זיינען אין זייער ווירקונג. זיי וועלן דא ניט געווען אויף וואגשאלן, כדי צו באווייזן ווער איז מער וואגיק און ווער ווייניקער; ניט דאס איז די אויפגאבע פון דעם ספר הזכרון.

עם מוז אבער שטארק באטאנט ווערן, אז דער אונטערשיד אינם אינהאלט פון די ביידע עקסטרעמע ריכטונגען אין די רעליגיעזע אנשטאלטן איז אזוי גרויס, אז סך מערער ווי א **געווייגלאך אויג** קען דאס באמערקן. עם איז שוין פארביבער די צייט, אז מע זאל זיך ריסן צוליב א "ויצמח פורקניה". דערפאר זיינען אבער די **היינטיקע קאמפ'ס מעטאדן גאנץ אנדערע** און ווייט-גייענדיקע.

אויף דעם געביטה מארקט זיך א גרויסע קאנקורענץ, און דאס מוז געזומען ווערן אין אכט.

United Hebrew Temple

ORGANIZED 1837

UNITED HEBREW TEMPLE BUILDING

Like a powerful castle, towers this temple, in the peaceful surroundings of the rich Skinker Road neighborhood.

On one side of the road spreads the magnificant Forest Park, adorned lavishly by mother nature. A gigantic raving beauty. On the other—an artistic sphinx-like structure, blessed by the Almighty, thru the lips of his prophet: "And My house shall be proclaimed by all nations a 'House of Prayer."

ווי א טורם, א פעסטער, איז דאָ אוועק געשטעלט דער טעמפּל, אין דעם רואיקן רייכן טייל פון סקינקער דער נאָס.

פון איין זייט איז דאָ דער "פּאַרעסט פּאַרק", ווי א גרין-געוועבטער העמאק, אין זיין נאַטור-רייכן רייז, און פון דער צווייטער זייט נאָס, אַנטקעגן-אי-בער דעם וועג, דעם געפּלאַסטערטן, טורמט ווי א ספּינק אַנאַנדער קונסט-געבוי א שיינער, וואָס האָט אויף זיך דעם פּארזאג פון אלמעכטיקן, דורך דעם מויל פון זיין נביא:

"כי ביתי בית תפלה, יקרא לכל העמים".

"מיין הויז א געבעט הויז, וועלן אלע פעלקער רופן".

* * *

Its majestic dome "fitting in" proudly under the roundness of the blue skies above; resembling the written Hebrew letter "Hay." A beautiful view. The "hay" simplest and easiest to pronounce of all other letters in the Hebrew alphabet. The letter that has been proclaimed "Oso Kalilo" by the sages. To pronounce it one does not make use of his tongue, lips, teeth, nor palate. Merely a "breath" forms this character—the Hebrew "Hay." With this letter, the sages say, God has built the world. And as long as our breath is in us we can form the letter "Hay."

* * *

As the wings of a giant eagle the side buildings "cling" to this structure. Eager to protect and stand "as one," if need be. These wings house the schools for the young. Six hundred tiny Hebrews fill the seats of the airy and spacious school buildings, hugging closely to the centre—the spiritual monument of their fathers and forefathers.

In seperate groups, small buildings surround the temple; together forming a huge "body guard." Around its majesty

* * *

און קיילעבדיק איז דער טורם פון אויבן, אונטער דער רונדקייט פון הימל איבער אים.

די רונדקייטן פון א אידישער "ה", איז אין שרייבן אזוי.

צווישן באזונדערע רונדקייטן, אבער אינאיינעם ווערט עס איינס, איין אות.

און גרינג איז דאס דאזיקע אידישע אות, גרינגער פון אלע אנדערע אותיות.

דאס גרינגע אידישע אות (דער אתא קלילא), קומט ניט דורך גימעו, צונג, ליפן, צייגער.

מיט'ן א ט ע ם קומט דער "ה", דער אידישער.

כל זמן ד ע ר א ט ע ם איז דא, איז דער "ה", ד ע ר א י ד י ש ע ר ד א .

* * *

און שומרים ארום, באוואכן דעם טורם.

ווי פליגלען בא אן אדלער, זיינען די קינדער-שוהלעם בא דעם גיגאנטישן טעמפל.

פון צוויישן זיי, הויבט זיך דער טעמפל צו זיין הויכער רונדקייט.

אין מחנות איינגעטיילט, שטייען די שוהלע-געבוידעם ארום אים, ווי די וואוינונגען פון דער קייזערלאכער לייב-גווארדיע ארום דעם פאלאץ פון זיין מאיאסטעט.

זעקס הונדערט אידאלאך באזעצן זייערע ביינקאלאך אין די ליכטיקע שוהלע-צימערן פון ביידע זייטן טעמפל, זייערע עלטערנס און עלטער-עלטערנס.

the towering "House of God."

From kindergarten to graduation these children are kept in their schools, climbing the rungs of that endless ladder of Hebrew culture and traditions.

Just like tender little saplings, nursed and nurtured, in the Park across, to become large and powerful trees—monuments of wonder to the Almighty. So here in the "circle" of the United Hebrew grounds little "Sorah-lach" and "Sh'lomo-lach" are maintained, cherished and raised to become fine young men and women—the pride of the Hebrew race. And then they will march into the main structure, proudly, carrying with them, their young spirit and enthusiasm. And so. for ever and ever Judah will live.

* * *

פון קינדער-גאָרטן ביז צום סיום, קלעטערן זיי אפן לייטער פון דעם אלט־יונגן און יונג־אלטן אידישן וויסן.

און ווי די יונגיקע בוימאלאך אין דעם דערבייאיקן פּאַרעסט־פּאַרק, די קומענדיקע צעצוויייגטע בוימער אין דער גרויסער נאטור, דעם אלמעכ־טיקנס, — ווערן זיי דאָ געפלאנצט און נעהיט, די שרה'לאך און די שלמה'־לאך, ביז זייער טאָג פון גרויס־ווערן וועט קומען, און דאן — — — דאן וועלן זיי אריינמארשירן מיט זייער יונג־בלוט און פרישן־זאפט אין דעם טורם, דעם אידישן. דאן וועלן זיי זיך שטעלן אין די רייהען אויף דעם אידישן זיכערן וועג, דער אָנגע־צייכנטער פון אייביק ביז אייביק, וועלכער וועט אזוי ערלאך באוואכט אין דעם טעמפּל טורם, דורך זיין באגאבטן הויפּט טורם־מאן.

History of The United Hebrew Congregation

From the documents of the United Hebrew Temple we learn that it dates back to 1837, when the first seed of the present gigantic structure was planted.

Of course, they had no building of their own at that time. Only a "Minyan"—one score of Jews were interested to congregate and pray to their Maker.

פון די געדרוקטע דאָקומענטן פון דעם טעמפּל איז צו זען, אז נאָך אין 1837 איז אין סענט לואיס אָרגאניזירט געוואָרן דאָס ערשטע קערנדל פאר דעם איצטיקן אימפּאָזאנטן טעמפּל.

קיין אייגענע געביידע פאר א שוהל האָבן נאָך יענע אידן ניט פארמאָגט. זיי האָבן נאָר פארמאָגט א מנין אידן, טאָקע'ניט מער ווי צען. דאָס איז דאָ־מאָלס געווען דער גאַנצער באשטאַנד פון די אידן אין סענט לואיס, וועמען

The first place was rented at Broadway and Locust. There they met as often as time would permit them. The "Minyan" was named the "United Hebrew Congregation". Their first president was Mr. Abraham Weigel.

Later they moved to the old Masonic Hall, First and Market Streets, and remained there until 1859.

On the 17th day of June of that year they gathered in their new quarters on Sixth Street, between Locust and St. Charles. In honor of the occasion Dr. Raphael from New York was invited.

In about two score years, when their strength increased, they decided to build a home of their own.

In 1880 the first temple was built on 24th and Olive Streets. They remained there for 23 years and grew into a sizeable and influential organization. A great deal of the success was attributed to the "Ladies' Aid Society," organized by Rabbi and Mrs. Messing.

In 1903 we find them in new quarters again, at Kingshighway and Van-Versen.

And in January, 1927 a three day celebration (form 21

ס'האָט אינטערעסירט צו האָבן א אָרט צום דאוונען.

די עטלאָכע אידן האָבן נעדונגען א אָרט אויף דער פיפטער גאס לעבן לוקאס עוועניו, דאָרט האָבן זיי נעדאוונט (ווי אָפט איז ניט באקאנט), פון דאָרט איז עס פראָקלאמירט געוואָרן דער נאָמען "יונייטעד היברו קאָנגרעגיישאָן" און זייער ערשטער פרעזידענט איז געווען אייבראהעם ווייגעל.

נאכהער האָבן זיי זיך אריבערגעקליבן אין די "אָלד מאסאָניק האָלל", 1-טע און מארקעט סטריט. דאָרט זיינען זיי געווען ביז 1859.

אין יענעם יאָר אין א פרייטאָג, 17-טן יוני, האָבן זיי באנייט זייער נייי אָרט אויף דער 6-טער גאס צווישן לאָקוסט און סענט טשארלס סטריטס. יענעם שבת האָבן זיי געהאט א גאסט דר. ראפאעל פון נויאָרק, א פראָמינענטער רבי פון יענער צייט.

זיינען צווייע נאָך א פאָאר צענדליק יאָר, זייער מיטגלידערשאפט איז גרעסער געוואָרן, האָבן זיי באשלאָסן צו בויען אן אייגענעם בנין.

אין 1880 איז אויסגעבויט געוואָרן זייער ערשטער טעמפל אויף 24-טע און אָליוו סטריטס, און דאָרט זיינען זיי געווען א משך פון 23 יאָר. אין דער אונטערנעמונג האָט א סך מיטגלידער האָלפן די "לידיעם עיד סאסייעטי", וועלכע איז יענעם יאָר ארגאניזירט געוואָרן דורך ראבויי און מרת מעססינג.

אין 1903 האָבן זיי זיך אריבערגעקליבן אין זייער נייער געבוידע אויף

to 23, inclusive) was held in honor of the dedication of the newly built temple, their present quarters, on South Skinker Road. A lasting monument to architectural progress and Jewish achievement in America.

From their historic documents we learn that their spiritual leaders were as follows: Dr. Viomer, Dr. Kutner, Dr. Henry J. Messing, who held the pulpit for 34 years (from 1878 to 1912), later he was assisted by Dr. Mendel Silver (now in New Orleans), also by Dr. Goodman Lipkind. Dr. Messing was in his latter years appointed "Rabbi Emeritus" which honor he held until he passed away. (September, 1913.)

In that year Dr. Samuel Thurman was invited to take the leadership and he has held that honorable position since April, 1914.

קינגסהייוועי און וועז וועדסעז עוועס.
אין 1927, 21, 22 און 23-טן יא-נואר איז פאַרנעקומען דער גרויסער מאַמענט פון חנוכת הבית פון איצטיקן נייעם טעמפּל, וועלכער קען מיט רעכט פאַרצייכנט ווערן צווישן די שענסטע געבעט-תיוזער איבער אמעריקע.

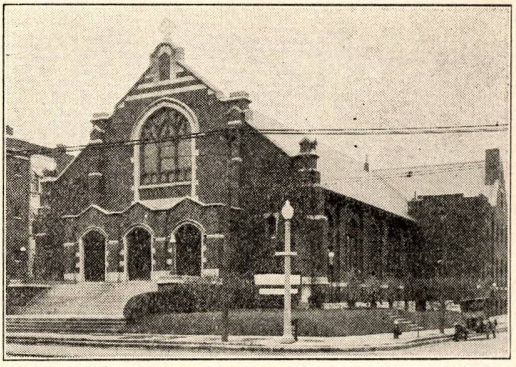
פון די גאָר פריהערסט גייסטיקע פירער זיינען אין די דאָקומענטן פון טעמפּל פאַרצייכנט דר. וויאָווער און דר. קוטנער.

דר. הענרי דזשיי מעסינג איז געווען זייער ראַביי פון 1878 ביז 1912 (34 יאָר). אין די עלצטע יאָרן פון זיין גייסטיקער פיהרערשאַפט איז דר. מענדל זילבער (איצט אין ניו אָרלינס) געווען זיין מיט-העלפער א משך פון 4 יאָר און קאַרגע צווייי יאָר דר. גוד-מאַן ליפּקינד. דר. מעססינג איז באַשטימט געוואָרען אלס "ראבי עמירי-טוס", ביז דעם לעצטן טאָג פון זיין לעבן (דעם 12טן סעפּטעמבער, 1913).
אין 1913 וועדט איינגעלאדען רבי שמואל טהורמאן צו פארנעמען די בימה אלס גייסטיקער פירער. אין זיין אמט טרעט ער אריין דעם ערשטן אפריל, 1914.

Temple B'nai El

ORGANIZED 1852

B'NAI EL TEMPLE BLDG.

The name "B'nai El" is derived from the merger of two congregations that were organized about five years prior to the amalgamation.

The first religious group "Amenu El" was organized in 1847, through the initiative of Mr. Marks Stethymer. Their first achievement was the purchase of a common burial plot for Jews, (The epidemic of 1849, that incurred heavy loss of life, in and around Saint Louis, increased the necessity for this cemetery.)

In the same year, (1849), another group organized under the name of "B'nai Brith".

The Jewish population of the city was gradually increasing; most of them coming from

טעמפל "בני אל"

דער נאָמען "בני אל" איז א צוזאמענגעשטעלטער פון צוויי נעמען פון שוהלן, וועלכע זיינען געווען אָרגאניזירט מיט א 4-5 יאָר פריהער איידער דער נאָמען "בני אל" איז געוואָרן.

איין שוהל "עמנו אל" איז אָרגאניזירט געוואָרן דורך מאקס סטעטהיימער, אין 1847. דאָס ערשטע מיט וואָס די דאָזיקע גרופּע האָט זיך פאראינטערעסירט איז געווען צו קויפן א "בית עולם". די עפּידעמיע וואָס איז דאָ געווען אין 1849 האָט נאָך שאַרפער געמאכט די דאָזיקע נויטוועגדיגקייט.

אין 1849 זענען מיר שוין אין סענט לואיס נאָך א קאָנגרעגיישאָן מיט'ן נאָמען "בני ברית".

די אידישע באפעלקערונג האָט שוין דאמאָלסט געהאַלטן אין פארגרעסערן זיך. עס זיינען אלץ צוגעקומען נייע אידישע איינוואוינער. געקומען זיינען

Western Europe, and some from Russia, Poland, and Bohemia.

The two small congregations formed by the two elements—Western and Eastern Jews ("Amenu El", by the former and "B'nai Brith," by the latter); "kept house" separately for about five years. None of them had the means to hire a hall as a regular place of worship and were therefore compelled to hold services in the homes of their members. But the practice was not successful and the two tiny groups decided to seek strength in one another.

The merger occured but the only "assets" each one of them contributed to the amalgamation consisted of its name—"Amenu El," the "property" of one group; "B'nai Brith"—of the other.

The heroes of that epoch, did not like to part with their "possessions"; at the same time they could not, conveniently, make one long name of the two, and a compromise was reached by discarding half of each name. "B'nai El" was the final choice, and as such it stands today, over eighty years.

In 1852 the amalgamation was officially performed; and

זיי מערסטענסטייל פון די מעריב אייראָפּייאישע לענדער, אָבער אויך א קלייניער פּראָצענט האָט אָנגעהויבען קומען אויך פון רוסיש־פּויל.

די קאָנגרעגיישאָנס, בעסער געזאָגט, די מניינים וועלכע האָבן זיך דאן אָר־גאניזירט, זיינען פאָרמירט געוואָרן לויט די לענדער פון וואנען די אידן זיינען געקומען. אזוי איז די "עמנו אל" גרופּע באשטאָנען פון אידן, ארי־בערגעקומענע פון דייטשלאַנד און די "בני ברית" גרופּע איז געווען פון אידן, געבוירענע אין אָהעמיען.

יעדער איינער פון די דאָזיקע מניינים האָט געדאַווענט אין א פריוואַ־טער היים פון א מיטגליד. עס איז ניט געווען מיט וואָס צו דינגען א שטענדיקן "מקום תפלה". איינמאָל האָבן זיי זיך באַטראַכט, אז אויב שוין יע קבצנים — טאָ זאָל מען כאָטש זיין אינאיינעם, "זאָל מען מאכן שותפות". און אזוי ווי קיין מא־יאָנטיקעם האָט דאָך קיינער פון די דאָזיקע שותפים ניט געהאט, און וואָס אריינצולייגן אין שותפות האָבן זיי דאָך ניט פארמאָגט, האָבן זיי גע־שלאָסן שותפות מיט זייערע נעמען.

זיך אָפּזאָגען פון זייערע נעמען, האָבן יענע אידן, די עלטערן פון היינ־טיקע קינדער און אייניקלאָך, בשום אופן ניט געוואָלט. האָבן זיי בא־שלאָסן, אז פון די צוויי נעמען זאָל ווערן איין נאָמען און אזוי ווי "בני ברית עמנו אל" איז עפעס צו א לאַנ־גער נאָמען, האָבן זיי וווייטער בא־שלאָסן ארויסצונעמען די "ברית עמנו" און עם זאָלן בלייבן די ווערטער "בני אל".

its first achievement was the leasing of regular quarters for congregation.

Two rooms were rented on Ninth and Lafayette, and later on Fifteenth and Walnut.

In 1863, a bequest was made by Mr. Judah Tura, before his death, in the amount of $3,000. The Congregation again moved to Sixth and Carr Streets.

In 1875 a temple was built, at Eleventh and Chouteau at a cost of $40,000, and in 1930 we find them in a beautiful and spacious temple at Delmar and Clara Avenue, under the spiritual leadership of Rabbi Julian Miller.

* * *

I attended the sermon at the "B'nai El," delivered by their Rabbi, I scaned the faces of the large, prosperous looking congregation, and involuntarily my mind drifted to the fathers and grandfathers of its present membership struggling long ago to make a "go" of a little "Minyan," in the back room of "Samuel Davis & Co." —a Jewish establishment housed over a livery stable, over 80 years ago.

אין 1852 איז די פּאראיינינונג פּאַרגעקומען, און מ'האָט שוין נעקענט אָנהויבן רעדן וועגן א שטענדיקן מקום תפלה..

דאָס ערשטע פּלאץ דינגען זיי (צווישן צימערן) אויף 9-טע און לאפאיעט סטריט. נאכער קלייבן זיי זיך ארײַן בער אויף 15-טע און וואלנעט. אין 1863 האָבן זיי באקומען דרײַ טויזנט דאלער פון יהודה טוראַ'ס ירושה און האָבן איינגעאָרדנט זייער היים אויף 6-טע און קאַרר סטריט.

אין 1875 איז שוין דער טעמפּל אויף שאָטאָ און עלפטע נאס. יענע געביידע קאָסט זיי שוין אַן ערך פון א פערציק טויזנט דאלער און אין 1930 פיינדן זיי שוין ראש השנה מיט זייער נייסטיקן פירער, דר. דזשוליאן ה. מילער, אין זייער איצטיקן הרחבה'דיקן טעמפּל אויף דעלמאר און קלאַרא סטריט.

* * *

איך האָב באַזוכט דאָס טעמפּל, ווען רבי מילער האָט געהאלטן זיין דרשה פּרייטאָג צו נאכט. איך האָב געקוקט אויף דעם פול-פארביקן עולם און בשעת מעשה האָב איך מיין געדאַנק געזען יענע אידן, די עלטערן פון די איצטיקע קינדער און די זיידעס פון די איצטיקע אייניקלאך, וועו זיי זיינען צוריק מיט א יאָר 75 זיך צונויף געקומען, אויך אין א פרייטאָג-צו-נאכט, אין א הינטער צימער פון א אידישן געשעפט "סעמיועלס, דיוויס און קאָ.". דאָרטען האָבן זיי געהאט זייער שוהל, וואו פון אונטן איז געווען א "ליוועריי סטייבעל".

A New Epoch

In 1866 the reform movement became active in Saint Louis. Until that time the terms: "Orthodox" "Reform" or "Conservative" were unknown. A Jew was known as Jew and a "shul" meant a place of worship for all classes of Jewry.

There were then, as now, Jews from different lands: German, Austrian, Bohemian, etc. Each class, no doubt, distinct in its language, culture and even habits, peculiar to the land they came from, but in the synagogue they were all alike—there, they were stripped of all individuality. All true to the same God and the same traditions.

But, as mentioned before, a new spirit under the guise of "Reformity" entered the synagogue, in the early stages of the nineteenth century.

In St. Louis, a distinguished visitor by the name of Doctor Wise of Cincinnati, introduced the idea for the first time. He lectured in the few existing synagogues, exhalting his mission. But the "B'nai El" or rather a part of the congregation became imbued with the novel spirit; and the first re-

אַ ניי ווינטל

אין 1866 האָט צווישן די שוהלן אין סענט לוּאיס אָנגעהויבן בלאָזן אַ ניי ווינטל, אַ רעפאָרם ווינטל.

צו יענער צייט זיינען דאָ שוין געווען אַ באדייטענדע צאָל אידן פון באָהעמיען, דייטשלאַנד, עסטרייך אָבער פון רעפאָרם־אידישקייט האָבן זיי נאָכנישט געטראַכט. מ'איז געווען צופרידן, אז מ'קען זיך אַמאָל אריינכאַפּען אין שוהל אריין און דאוונען אזוי ווי די עלטערן און עלטער־עלטערן האָבן זיך געפירט.

וועמען ליגט עס אין קאָפּ צו מאכן נייע פֿאַרענדקעס אז אָפּן צונג ליגט נאָך דער טעם פון אַ זיידענס "לכו נרננה" און פון אַ עלטער־זיידנס "קדושה'לע".

האָט דער אייבערשטער געהאָלפן און מ'האָט זיך צוגעדראפעט צו אַ אייגן שוהל'כעלע אין דער פרייער מדינה, איז עס אַוודאי געווען אַ מקום קדוש מיט אַלע פּישטשעווקעס.

זיינען טאָקע אַלע מנינים און שוהלן, וועלכע זיינען ביז יענעם מאָמענט גענרינדעט געוואָרן, געווען ווי מ'רופט עס היינט אָרטאָדאָקסישע.

מיר זאָגען "ווי מ'רופט עס היינט", וויל יענע אידן אין זייערע צייטן האָבן נאָך ניט געוואוסט פון אזא נאָמען "אָרטאָדאָקסישע" פאַר זייער שוהל. זיי האָבן געוואוסט נאָר אין נאָמען "שוהל" און דאָס זאָגט שוין גענוג און גענוג.

form group was then organized under the name of the "Saint Louis Temple Association."

The newly elected officers were as follows: Alexander Zusman, President; Isaak Hopenheimer, Vice-President; M. Rosenfeld, Secretary and Joseph Weil, Corresponding Secretary, of the organization. Messrs. B. Singer, S. Shiely, L. Hellman, M. Landsdorf, H. R. Strauss, Leopold Steinberger, M. L. Winter, P. Seligman, S. Marks and Levy Stern were the first directors of the new organization.

In 1869 Dr. Wise was invited to lay the corner stone for the first temple in St. Louis "The Shaare Emeth Temple."

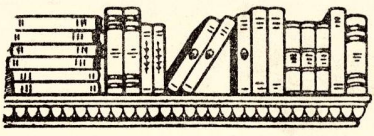
נו, איז אָבער דאָמאָלסט, צוריק מיט א 65 יאָר, געקומען א גאַסט אין שטעטל, דער באַוואוסטער דר. ווייז פון סינסינעטי. ער איז געקומען מיט א מיסטיע צו פארקערן די אידן צום רעפֿארם אידענטום. האָט ער באזוכט די אלע מנינים, די שוהלן, געריידט מיט די אידן און אין איין שוהל ("בני אל") האָט מען צו "נעלעגט אן אויער" צו זיינע רייד, און עטלאָכע צענדליק מיטגלידער זיינען אַוועק און האָבן אָרגאניזירט א "סענט לואיס טעמפּל אסאָסיאיישאָן".

די באַאמטע וואָס זיי האָבן אויסגעקליבן זיינען געווען: אלעקסאנדער זוסמאן, פּרעזידענט; אייזיק האָפהיימער, וויס־פּרעזידענט; ט. ראָזנפעלד, סעקרעטאר און דזשאָזעף וויל, קאָרעספּאָנדענץ סעקרעטאר. אלס דירעקטאָרן האָבן זיי אויסגעקליבן: ב. סינגער, ס. שיעלי, ט. באַטהאָן, י. העלמאן, מ. לאנדסדאָרף, ה. ר. סטראוס, לעאָפּאָלד סטיינבערגער, מ. ל. ווינטער, פּ. זעליגמאן, ס. מארקס און לייוואי סטערן.

אין 1869 האָט שוין די רעפֿאָרם־

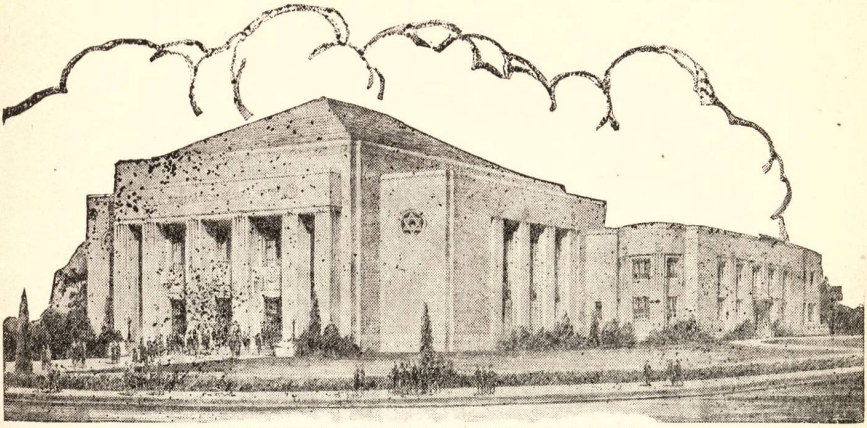
גרופּע איינגעלאָדן דר. ווייז צו לייגן דעם ווינקלשטיין פון זייער נייעם טעמפּל.

און אזוי ארום איז עס צושטאַנד געקומען די "שערי אמת קאָנגרעגיישאָן".

Shaare Emeth Temple

ORGANIZED 1869

THE NEW SHAARE EMETH BUILDING

Steam shovels are scattered around the vast plot of the "Shaare Emeth."

They dig and plow the surface of mother earth, then trot and pave a new — brand new plateau around the many entrances to the beautiful "home" of the Shaare Emeth.

Loud and stormy are the air waves over the protesting plowed earth, and the waves are carried to the horizons, to east, to west, to south and to north.

* * *

High up the steam is belching—at times light and transparent, at times, thick and opaque.

שערי אמת

גראָב־מאַשינעס זיינען פאַנאַנדער געשטעלט איבער דעם גרויסן שטח, ארום די "שערי אמת".

זיי צעגראָבן און צעאַקערן די ערדישע אויבערפלאַך, און טרעטן־אויס און פלאַסטערן־אויס א נייעם, א שפּאַגל נייעם באָדן, ארום די אלע צוגאַנגען צו אָט דעם שיינעם אָרט, וואו די "שערי אמת" האָט זיך איר היים געמאַכט דאָרט.

און מיט רויש און מיט שטורם זיינען פול די לופט־כוואַליעס, איבער דעם באָדן בשעת מען גרונטעווט אים. און פון מזרח ביז מעריב און פון צפון ביז דרום, טראָגן זיך די כוואַליעס און פארשפּרייטן זיך.

* * *

ארויף אין דער הויך, רייסט זיך א פּאָרע; אמאל איז זי א העלע און אמאל איז זי א שוואַרצע.

With deep, powerful pants it manages to escape the massive iron gullets, "aiming" to the heavens above. It is difficult even for vapor to ascend at once, so it climbs its way step by step, but always up.

And thru fire!

Men supply the fire, fire produces power, power radiates energy, and the work is done eagerly, diligently, vibrating thunderously afar. And the wayfarer stops and asks:

"Why all this disturbance?"

And he is told:

"Tis the "Gates of Truth" the Jews are building."

* * *

Many are the paths and highways to this beautiful temple; connecting every street and avenue, wide or narrow. Its doors and windows ready to "face" all—to welcome all to the "Shaare Emeth."

Various are the paths to the "Gates of Truth!"

Bright lights radiate from the temple to every side, to every street. Its windows are not gilt nor painted. Everything clear— nothing hidden. So are the walls and the twenty school rooms and the georgeous children's ball room

מיט אָטעם־טיפע קלאנגען פֿארלאָזט זי דעם האלז פון די מאשינעס, די באָדן־שטורמער, און צילט צו די הימלען ארויף.

שוואר איז דער פֿארע איר שטייגן ארויף, זי קען עס ניט מאכן מיט אמאל. איר זיכערן וועג מוז זי ווי דורך טרעפּ איבער טרעפּ מאכן.

און דורך פייער!

שטייגן מענטשן און געבען פייער, ווערט די ארבעט געטאָן מיט פלייס און מיט קראפט, הילכט עס אָפּ אין־בער די ווייטע שטרעקעס, און איינער באָם אנדערן פרעגט:

— וואָס איז דאָ דער גערודער אזוי גרויס?

ענטפערט מען אים:

— די "שערי אמת", טוען דאָ אידן בויען.

* * *

און אויסגעשפרייט האָט זיך דער פראכטיקער טעמפּל צו וועגן פון גאָסן ארום, און פענסטער און טירן מיט ליכט און מיט שטראלן לייכטן פון אים אומעטום.

פון וואָס'ר א גאָס מען זאָל ניט קומען, א "בריטע" צי א "שמאָלע", איז פֿאראנען א וועג צו "שערי אמת".

פֿארשידען זיינען די וועגן, צו די טויערן פון אמת!

און ליכטיגקייט שטראָמט דאָ פון אלע זייטן צו אלע וועגן. ניט באגאלדעט און ניט באפארבט זיינען די פענסטער פון דאנען. קלאָר און ליכטיק איז זייער גלאָז. אזוי זיינען אויך די וועגט פון די הויכע צוואנציק קינ־

(800 capacity), and so is the inscription "Propogate Thy Light" chiseled on a slab of marble.

For The Children

Everything that is being done and built centers around one point:—"The offspring." It's remarkable to note the pleasure and ecstasy readiating from the intelligent face of that capable spiritual leader (Rabbi Gordon) as he "shows off" his temple, pointing again and again to the many preparations for the convenience and comforts of the children. Even the gigantic library is meant for the children—who else?

* * *

A marvelous building, done by a capable architect. True and devoted must be its leaders and membership that made this beautiful structure a living reality. But above all towers that ever watchful, ever wakeful dynamic spiritual shepherd. Zealously guarding over the inexhaustible treasures of Hebraic Culture and tradition; untiringly striving to elevate his flock to the glorious Jewish past; and to teach them, above all, the true meaning of "Shaare Emeth."

דערשע שול־צימערן, אזוי איז אויך קלאר און ליכטיק דער גראנדיעזער קינדער־זאל (מיט זייגע אכט הונדערט זיץ־ערטער). און אזוי איז אויך אויסגעהאקט אין דעם מארמער־שטיין, צו דעם הויפט ארויגגאנג :

— שלח אורך — פארשפרייט דיין ליכטיגקייט !

* * *

קינדער. וואס דא ווערט עס געבויט, און וואס דא ווערט עס אויפגעטאן אלץ צוליב קינדער! מיט וואס'ר א באגייסטערונג און מיט וואס'ר א חיות רבי גארדאן, דער באגאבטער גייסטיגער פירער פון דאנען, פירט ארום און באווייזט די אלע באקוועמלאכקייטן, וואס איז דא אזוי געטרייט צוגעגרייט געווארן פאר די קינדער'ס וועגן!

און פאר וועמען איז דען די גרויסע ביבליאטעק, וואס רבי גארדאן איז באשעפטיגט צו אנפילן מיט ספרים אירע שאפעס, אויב ניט פאר די קינדער'ס וועגן!

* * *

שיין און גראנדיעז האט דער באריהמטער ארכיטעקט געפלאנעוועט און דורכגעפירט דעם גאבוי פון אזא אויסטערלישען טעמפל; איבערגעגעבן און געטרייי זיינען די אקטיוע טוער צו שאפן אלעס פאר א פאלקאמענער ווירטשאפט פון טעמפל; און אלס א וואכזאמער ענערגישער וועכטער, רוהט ניט דער גייסטיגער פירער פון דאנען צו אפהיטן די אידישע גייסטיקע אטריבוטן, באלייכטן דעם וועג פאר א אידישער נשמה, צו פארטיפערן

* * *

And when I was out of the temple and across the street. I gazed and gazed in admiration at the "Gates of Truth" and that inscription "Propogate Thy Light."

ש ל ח א ו ר ך — פ א ר־
ש פ ר י י ט ד י י ן ל י ב ט י נ־
ק י י ט !

און פארשענערן איר באגריף וועגן אידנטום און וועגן די באדייטונג פון "שערי אמת".

* * *

און וועז איך בין שוין ארוים געגאנגען פון טעמפל, און בין אריבער דער גאס צו דער זייט פון "יוניווערזיטי סיטי האלל", האב איך זיך ערשט אוועק געשטעלט קוקן אויף דעם אויסגעשפריצטן אידישן טעמפל און אויף זיין אויפשריפט :

Shaare Emeth Congregation History

The temple was organized in 1869. The first structure was built on Seventeenth and Pine Streets, with Dr. Sonenshein as spiritual leader.

In 1887, that eminent dean of the American Reform Temple pulpit — Rabbi Samuel Sale came to lead the Congregation.

In 1896 new quarters were required and the congregation accepted the invitation of Rev. Dr. Baid to make use of his church on 27th and Locust Streets, as temporary quarters.

In 1897 a new temple was built on Vandeventer and Lindell.

In 1927 Rabbi Julius Gordon was invited to officiate with Rabbi Samuel Sale as Rabbi Emeritus.

דער טעמפל איז ארגאניזירט געוואָרן אין 1869. זייער ערשטן בנין האָבן זיי געהאט אויף 17-טע און פּאין סטריט, מיט דר. זאָנענשיין אלס זייער ראבי.

אין 1887 לאדן זיי איין ראבי סעמיועל סייל פון שיקאגא צו פארטרעטן דעם אמט אלס גייסטיקער פירער.

אין 1896 האָט דער טעמפל זיך געניטיקט אין א נייעם פלאץ און אויף דער אינלאדונג פון דעם גלח דר. באיד, וועלכער איז געווען א אידן־פרייגד, האָבן זיי זיך אריבערגעלייבן אין זיין פּרעסביטאַנישער קירכע 27־טע און לאָקוסט סטריט.

אין 1897 האָבן זיי אויסגעבויט זייער טעמפל אויף לינדעל און וועסדעווענדער.

אין 1927 לאדן זיי איין רבי דזשולי־יוס גאָרדאָן אלס זייער גייסטיקער פירער און ראבי סעמועל סייל איז ראבי עמעריטוס.

Now, the Shaare Emeth is about to occupy their new quarters, the beautiful temple built in University City.

For the last two years the Congregation is making use of the "Second Baptist Church" as their place of worship. Incidentally this very congregation was once housed under the roof of the "Shaare Emeth Temple when their church on Locust and Beaumont was burned down, about 52 years ago. And the Second Baptist Church is now returning the hospitality.

The new temple structure is also housing a beautiful chapel bequeathed by the late Nathan Frank, at a cost of $50,000. This chapel will be used for smaller meetings of the congregation.

The complete bulding will cost about $600,000. Built according to the most modern ideas in architecture. The temple school for the children is in itself a remarkable achievement.

But that isn't all.

The Hebrew language is a part of the official curriculum in the Shaare Emeth School, and the greatest majority of the

איצט האלטען זיי שוין באַ׳ם ארײַנ־קלײַבן זיך אין זייער נייעם פּרעכטיקן טעמפּל.

פּאר די לעצטע צוויי יאָר באנוצט זיך דער טעמפּל מיט דער "סעקאָנד באַפּטיסט קירכע". די דאָזיקע קירכע "צאָלט" עם איצט אָפּ א "גמילות חסד" צום טעמפּל. אין 1879 (מיט א 52 יאָר צוריק) איז די "סעקאָנד באַפּטיסט קירכע", לאָקוסט און ביו־מאָנט אָפּגעברענט געוואָרן. ביז זי האָט זיך צוריק אויפגעבויט, האָט זי זיך דערווייל גענוטיקט אין א פּאסיק פּלאַץ פּאר אירע טעטיגקייטן. די "שערי אמת" קאָנגרעגיישאָן, דאָן אויף פּאַין סטריט, אינגאַנצן צוויי בלאָק וואו די קירכע איז געווען, האָט באַלד פּאַרגעלעגט איר טעמפּל צו דער קירכע און די "שכנות" האָט אָנגע־האַלטן אייניקע חדשים.

אין דעם איצטיקן טעמפּל איז פּא־ראַנען א שיינער טשאַפּל פּאר קלענ־דע פּאַרזאַמלונגן, אין אַנדענק פון א פּראָמינענטן מיטגליד זייערן, סענא־טאָר נייטהען פּרענק, וועלכער האָט פּאר דעם צוועק אויבערגעלאָזן 50 טויזנט דאָלער.

די נייע געביידע האָט אָפּגעקאָסט אַן ערך 6 הונדערט טויזנט דאָלער (ניט קוקנדיג אויף איצטיקער שוועי־רער צייט) און אלע אייניריכטונגען זיינען דאָרטן נאָר אויף א גרויסן פּאר־נעם.

די זעלבע הרחבה איז אויך פּאר־ראַנען אין די שולע־צימערן.

און הערט : —

children requested to be taught Hebrew.

A new spirit again, perhaps; who knows?

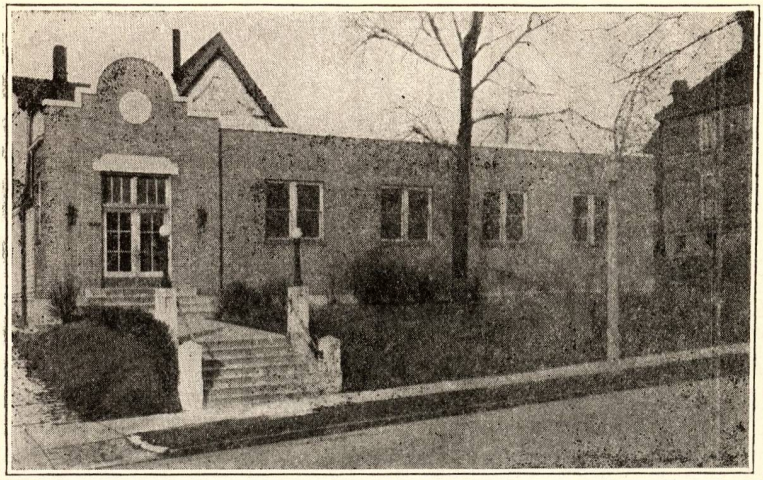
— די העבריאישע שפראך, אלס א נעגנשטאנד איז א טייל פון דעם קאָריקאלום אין זייער רעליגיעזער שולע. די גרעסטע מערהייט פון די שולע־קינדער האבן דאָס יאָר פארלאנגט מען זאל מיט זיי לערנען העבריאיש.

— ווייטער אמאל, אפשר, א ניי יוינטל, — וועד וויים !

Beth Hamidrosh Hagodol

ORGANIZED 1879

BETH HAMIDROSH BUILDING

The "Beth Hamidrosh Hagodol" is considered one of the most prominent synagogues, not only in St. Louis but also in the entire land.

The "Beth Hamidrash" is, indeed, worthy of its name, in the full sense of its meaning—an actual copy of the original "Beth Hamidrash" in the old country—a "Home for Study," a place where Jews gather and while away their time in learnin, also, of course, a place of worship. The two go hand in hand.

* * *

In 1882, this synagogue

בית המדרש הגדול

דער בית מדרש איז איצט פאר־
רעכנט אלס איינע פון די אָנגע־
זעענסטע שוהלען ניט בלויז אין סענט
לואים, נאָר אויך איבערן גאנצן לאַנד,

דאָס איז א אָריגענעלער בית מדרש,
ווי אמאל אמאָל אין דער אלטער היים.
א אָרט פון תורה — אידן זיצן און
לערנען, א אָרט פון תפלה — אידן קו־
מען און דאוונען בפועל ממש, און א
שוהל — אין פולן זין פון אידישער
טראדיציע.

* * *

נאָך אין יאָר 1882 איז דער בית
מדרש געטשארטערט געוואָרן. דאן
האָט ער זיך געפונען אין א געדונגע־
נער הויז אויף דער זיבעטער גאס.

was chartered. In rented quarters on Seventh Street; and, its leaders wasted no time in making their synagogue what its name implies. A "Mishna Gemoroh" was immediately organized. It is here to this very day.

In 1890 the Congregation bought its first home at 1123-25 North Eleventh Street.

A written document, in Hebrew, dated on the 24th day of the Hebrew month Eer., 5650. (June, 1890) reads as follows:

"Persecution forced us to wander from our beloved homes, from well established Jewish communities, in Russia to this free land of America. Unfortunately we came to a city where there isn't even a single orthodox synagogue. Aparently, those that came before us through their quest for the almighty dollar forgot their origin. They have changed almost beyond recognition."

"But, God in His wisdom brought us here, to this strange city. Men trained in the ways of religion and tradition, in order that we may pave a new path for those to come after us. Our first step was the establish-

דאָרטן האָבן זיי באַלד אָרגאַניזירט די חברה משנה גמרא, וועלכע עקזיסטירט עד היום הזה.

אין 1890 ווערט געקויפט די געביידע אויף 1123-25 נאָרד עלפטע גאס, וואו עס ווערט איינגעאָרדנט א שטענדיקע שוהל מיט אלע תיקונים.

אין דער איינלייטונג (אין "לשון קודש") צו די תקנות פון דעם נייגעגרינדעטן מקום קדוש, געשריבן כ"ד לחודש אייר, תר"ן (1890) לייענט זיך אזוי:

"מיר זיינען פארוואָגלט געוואָרן פון רוסלאנד, פון א אידישן איינגעפונדעוועטן שורש (אם היהדות) און געקומען אין דער פרייער אמעריקע, אין אזא שטאָט וואו עס איז ניט געווען קיין מקום קדוש צו דאוונען אפילו. די וועלכע זיינען געקומען בעפאָר אונז זיינען אוועק (מדחי אל דחי) נאָר אין געלד־זוכענייש, זיך אויסגעמישט מיט פרעמדע און האָבן אין גאנצן פארגעסן פון וואנען זיי שטאַמען, און ס'איז שוין באַלד שווער צו דערקענען אויף זיי, אז זיי קומען פון אידן".

"האָט דער אייבערשטער אזוי געפיהרט, אז זיין הייליקער נאָמען זאל ניט פארגעסן ווערן דאָ אין דעם פרייען לאנד, און מיר האָבן געדארפט קומען אהערצו, מענטשן שוין אין די יאָרן, אייגעוואקסענע אין די וועגן פון תורה און מצוות, האָבן מיר זיך גענומען אָפראָמען די שטרויכלונגען פון דעם וועג פון אידישקייט" — — "און צום אלעם ערשטן האָבן מיר ge-

ment of an orthodox congregation."

"We were only a handful of men and our resources were very scanty. Daily we managed to gather a score of Jews for a "Minyan."

"Rent day was actually a day of sorrow. And so we struggled on and on for years. But God was with us. New men came to our help. Fine, pious and learned men of our race came in our midst. We gained strength and became a sizeable community. For years and years we gathered funds to buy a synagogue of our own, and thank the Lord we were not forsaken. In the year 1890 we felt courageous enough to start a movement. We pitched in new money and bought the beautiful building at 1123 N. Eleventh Street, near Biddle. Our first move was to fit separate quarters for our women folks, conforming with the orthodox law. Fotunate are the eyes that are privileged to see this spacious and beautiful synagogue—a regular palace."

"Six thousand dollars is the cost of the structure. Two thousand dollars were paid in cash and the balance is to be paid in four years; and we pray

גרינדעט א מקום קדוש צו דאוונען אלע טאג".

"נעציילטע מענטשן זיינען מיר געווען. מיט מאטערניש האבן מיר צוגוף געקליבן א מנין יעדן טאג, מיט אזויפיל מיה און שווערigkeיט איז אונז אנגעקומען צו צאלן דירה־געלט יעדן חודש פאר אונזער מקום קדוש. א שווערע משא איז דאס געווען פאר אונז יארן נאכאנאנד, ביז דער אייבערשטער האט זיך איבער אונז דערבארעמט, און עם זיינען צוגעקומען צו אונז אמת'ע ערלאבע אידן און תורה־קענער, און מיר זיינען געווארן א חברה. מיר האבן אנגעהויבן, יאר נאך יאר, קלייבן א געלד־פאנד צו האבן אן אייגענעם מקום קדוש, און א לויבנעזאנג צו זיין לייבן נאמען, וואס ער האט מיט אונז אזויפיל חסד געטאן, און אין יאר תר"ן (1890) האבן מיר זיך א נעם געטאן מיט שטארקייט און מיט בטחון, מיר האבן געגעבן געלט פון אייגענע קעשענעם און מיר האבן אוועק געקויפט אט דעם שיינעם בנין אויף 1123 (עלפטע נאם) לעבן בידל סטריט, און מיר האבן דארטן געמאכט א גרויסן תיקון. מיר האבן געמאכט א באזונדערע ווייבערשע שוהל. וואויל איז דעם אויג צו זען אזא הרחבה, אזא שיינקייט א פראכט, א רענעלער פאלאץ".

"זעקס טויזנט דאלער האט עם אונז געקאסט, זיינען מיר נאך אויף דעם שולדיק געבליבן פיר טויזענטער. מיר דארפן עם אויסצאלן אין א משך פון פיר יאר, בעטן מיר באם רבונו של עולם, ער זאל אונז ווייטער זיין צו

to the Lord of the universe that He shall be with us in the future as in the past, and we shall not fail to complete the great task we began in His Holy name. And our children shall not be compelled to wander in strange paths."

In 1902 a cemetery was bought by the Congregation. This cemetery is one of the prominent of its kind in St. Louis.

For thirty years the "Beth Hamidrash Hagodol" remained in the Eastern district, until the Jewish population practically deserted it and moved westward.

In 1920, the Congregation bought a private house on the present location and rebuilt it for a synagogue.

The committee that handled the transaction were: Mr. S. Leventhal, president; Joseph Romansky; the late Mr. M. I. Leventhal; the late Mr. Moses Halender; the late Moses Sholtz; the late E. Olshwanger, the talmud teacher of the Congregation for 27 years and the Secretary, Mr. Jacob Cohn.

In 1924, the present structure was built. The committee in charge consisted of Messrs.

הילף און מיר זאָלן קענען ענדיקן אונזער הייליקע ארבעט, צוליב זיין הייליקן נאָמען וועגן, אז אונזערע קינדער זאָלן חלילה ניט פארפרעמדט ווערן פון דעם אידישן ווייגנאָרטן".

אין 1902 ווערט געקויפט א בית עולם, וועלכער איז היינט פאררעכנט אלס איינער פון די אָנגעזעענסטע אין שטאָט.

* * *

דרייסיק יאָר נאָכאנאנד איז דער בית מדרש געווען אין יענעם געגנט, ביז די דאָרטיקע אידישע באפעלקערונג האָט זיך אָנגעהויבן אריבערקלייבן אין דעם מעריב־טייל פון שטאָט.

אין 1920 קויפט דער בית מדרש הגדול זיין איצטיקן פלאץ מיט א פריוואטע הויז, וועלכע ווערט איינגעאָרדנט פאר א מקום קדוש.

אין דער קאָמיטע צו קויפן דעם פלאץ זיינען געווען: שבתי לעווינטהאל, פרעזידענט; יוסף ראָמאנסקי, משה דוב לעווינטהאל ע"ה; משה האָלענדער (ע"ה); משה שאָלץ (ע"ה); אליהו אָלשוואנגער (ע"ה), דער רבי פון חברה ש"ס אין א משך פון 27 יאָר; און דער סעקרעטאר, יעקב כהן.

אין 1924 ווערט אויפגעבויט דער איצטיקער בנין, אין דער קאָמיטע פאר דעם צוועק זיינען געווען: בצלאל (טשאַרלס) סאָלאָמאָן, ישראל ראָמאנסקי, שבתי לעווענטהאל, איזידאָר ליוואי, ישראל לעוויט און יעקב כהן, סעקרעטאר. דאן ווערט אָרגאניזירט די ליידיעס עקזיליערי, וועלכע העלפט מיט דעם פראָגרעס פון בית מדרש.

Charles Solomon, Israel Romansky, S. Leventhal, Isador Levy, Israel Levitt and Jacob Cohn. The Ladies' Auxiliary was then organized and it proved a great help in the progress of the synagogue.

In 1926, under the leadership of Rev. B. Finkelstein; Messrs. I. Rasowsky, secretary and Jacob Feldman, cashier, the Talmud Torah was organized.

Under the administration of the capable leadership of Mr. Jacob Feldman, president since 1927 the "Beth Hamidrash" became a prominent, pulsating centre of Jewish activities. At his inaugural speech Mr. Feldman succeeded in raising several thousand dollars to wipe out all old debts.

An effort is now being made to open Sunday courses in Hebrew for the youth of the Congregation, who show a remarkable interest in the activities of the "Beth Hamidrash."

The Teachers' and Parents' Society is headed by Mr. Weisman.

אין 1926 ווערט געגרינדעט די תלמוד תורה אונטער דער פיהרער־שאפט פון ר' ב. פינקלשטיין, שו"ב; יונה ראזאווסקי, סעקרעטאר און יעקב פעלדמאן, קאססיר.

אונטער דער אדמיניסטראציע פון דעם באקאנטן געזעלשאפטליכן טוער, מר. יעקב פעלדמאן, אלס פרעזידענט זינט 1927 איז דער בית מדרש הגדול אויסגעוואקסן ביז צו דער שטופע פון א גייסטיקן צענטר און א אָרט, ווּאו עס פילט זיך דער אידישער פולס אויך אויפ'ן געביטה פון צדקה גמילות חסדים.

אין זיין ערשטער רעדע ווּאס ער האט געהאלטן ווען ער איז נאר־ווּאס געוואָרן פרעזידענט, האט ער שוין געשפּן די עטלאכע טויזנט דאלער צו באפרייען דעם בית המדרש פון אלע זיינע חובות.

עס פראקטיצירט זיך איצט צו אָרגאניזירען אויך א זונטאג קורס פאר אידישע לימודים צו דער יוגנט פון דעם געגנט.

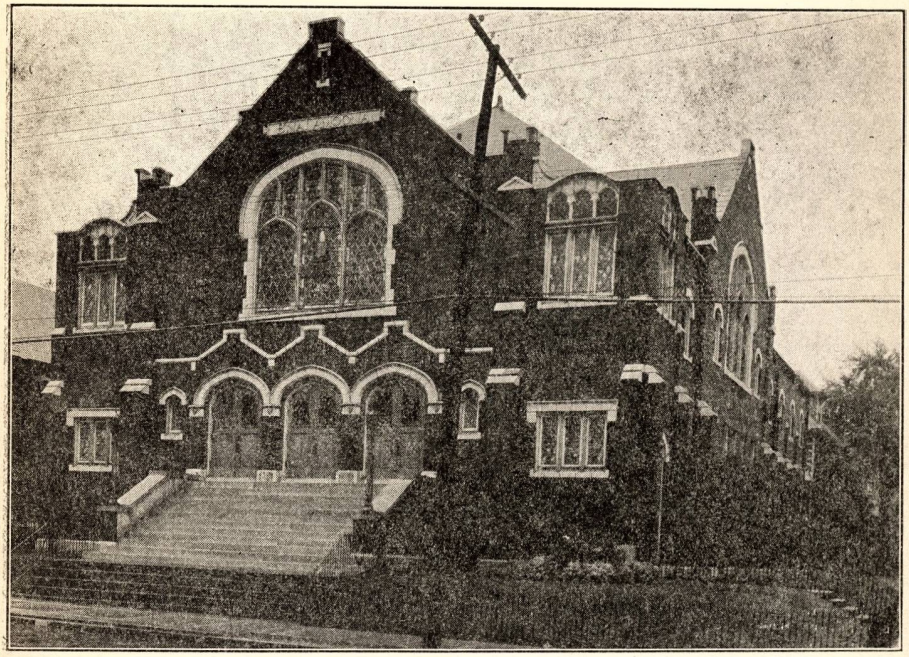
עס איז דאָ צו באמערקן א גרויסער אינטערעס מצד די אמעריקאניזירטע אידישע יונגע לייט, וועלכע זיינען אינטערעסירט בערגעגעבן צו די אינטערעסן פון בית מדרש הגדול.

די לערער־און עלטערן פאראיין אונטער דער פיהרערשאפט פון מר. ווייסמאן.

עס פילט זיך דאָ א אנזאג פון והשיב לב בנים על אבותם.

B'nai Amoona Temple

ORGANIZED 1882

BNAI AMOONA BUILDING

BEFORE KOL-NIDREI IN THE B'NAI AMOONA

The sun in the West is just about setting, and from its position it can no longer see the children of Israel as they flow into the B'nai Amoona.

But the departing sun craves yet another glance at the flocks of the chosen, adorned in their beautiful attire — their faces glittering with the spirit of the holiday.

It's hard to depart from such

צו כל נדרי אין בני אמונה

די זון אין מעריב האלט בא איר אראפנידערן, און פון וויטנס זעט זי שוין ניט די קינדער פון ישראל. וועז זיי שטראמען אין בני־אמונה.

די פארגייענדיקע זון וויל נאך אמאל א קוק טאן אויף די אידישע מחנות, וואס גלאנצן מיט פראכט אין זייער קלוידונג און שיינען מיט יום־טוב־דיגקייט אין זייערע געזיכטער.

עס איז שווער צו שיידן זיך מיט אזעלכע מענטשן־קינדער אין דער צייט פון זייער דערהויבנקייט, אין דעם מא־מענט פון זייער דערלויכטן.

grown children in time of their exaltation,—in the moment of their enlightment.

So the departing sun lifts her sunbeam-eyes high above, to the large windows, right over the widely opened doors, and thru these windows as through a reflecting mirror she scans Israel and his offspring face to face as they march boldly — hopefully into the beautiful tabernacle of their Father—the Ever-Living.

On both sides of the high and spacious entrance there are immense white lamps, spreading their illumination, high and wide. Their light blends with the golden reddish sun-beams, and the dim light cast by the pure-blue skies above, forming a purple atmosphere around God's abode; and thru this atmosphere the Lord's armies ascend to their B'nai Amoona.

And the treads of the marching to God's dwelling are soft—a sense of peaceful security reigning in their hearts as they fill the pews inside. And the serenity of the high sabbath gradually descends upon the street.

Jews in white vestments and prayer-shawls are just com-

נעמט די זון פון איר אראָפּנידערונג און פּאַרייסט אירע שטראָלן־אויגן צו די ברייטע פענסטער, אין דער סאמע הויך, איבער די פּריי־געעפנטע שוהל־טויערן. דורך אָט די פענסטער, ווי דורך א ספּעציעל צוגעגרייטן שפּיגל, באטראכט עס די זון פּנים אל פּנים, געזיכט צו געזיכט, די אידישע קינדער מיט זייערע זין און טעכטער, ווען זיי מארשירן עם אריין, אזוי זיכער און פּול מיט האָפּנונג, אין דעם אוים־געפּוצטן משכן פון זייער טאטען, דעם אייביק לעבעדיקן.

* * *

און פון ביידע זייטן באם הויכן און ברייטן שוהל־ארויפּגאנג שטייען גרויסע ווייסע לאָמפּן, פון די לאָמפּן שפּרייט זיך א ליכטיגקייט, באהעפט זיך די זון־רויטקייט מיט דער ליכט־ווייסקייט אונטער די רייגע הימל־בלויקייטן, ווערט דער נאָנצער צוגאנג צו גאָטס הויז אין א פורפור פּארב איינגעהילט, און אין אָט דער פורפור־הילע הויבן זיך עם די ארמייען פון בני ישראל צום ארויפּגאנג און צום אריינגאנג פון זייער בני־אמונה.

און שטיל זיינען די טריט פון די מארשירנדיקע אין גאָטס הויז. א רויגקייט, א זיכערע, באהערשט זייערע הערצער און זייערע געדאנקען ווען זיי פּארנעמען זייערע ערטער אינווייניג, און די שטילקייט פון א שבת־שבתון לאָזט זיך אראָפּ איבער דעם גאנצן דרויסן פון דער אויסגעלידיגטער גאס.

* * *

אידן, אנגעטאָן אין קיטלען און איינגעהילט אין טליתים, האלטן בא

pleting their confession — a sharp screech of tiny metal rings resounds through the stillness as they are forced to slide over the silk cord—the cord of the snow-white sanctuary curtain.

The holy shrine is opened—a glitter caused by the illuminated candelabrum from the alter across, as it reflects playfully upon the jewels of the scriptures, housed in the dimly illuminated shrine, scans the surroundings.

Jews with skull caps, prayer shawls and vestments — their hearts aflutter, gradually advance to the sanctuary; lifting from there scripture after scripture. And in the pupils of every man, woman and child — young or old, there is the reflection of the Torah and light.

The sons of Israel are now facing, open - heartidly, their Torah and their Maker—ready to meet the great—very great moment.

The 'chazen' leads the procession — he makes his first step, and his lyrical tenor vibrates thru the air — "Light is spread before the righteous". A spirit of sanctity envelopes all that hear and see.

דער ענדע פון זייער תפלה זכה און עס דערהערט זיך א דינער קוויטש פון דרייענדיקע מעטאלענע רעדעלאך, בשעת מען ציהט איבער זיי א זיידענעם שנור. דאס איז דער שנור פון דעם ווייס־ווייסן פרוכת.

עס עפענט זיך דער ארון קודש. עס טוט א בליאסקע פון דאָרט די מנורה־ליכטיגקייט, וואס פון איר אָרט אויף דער בימה שפילט זי זיך אין די ציהרונגען פון די רייניגקייטן אין דעם העלי־באלויכטענעם ארון הקודש.

אידן מיט ווייסע יארמעלקעס, טלית־ים און קיטלען דערנענטרן מיט האַרץ־פלאַטערניש צום ארון הקודש, און הויבן פון דאָרטן די רייניגקייטן ארויס. אין די שוואַרצאַפל פון טויזענטער אידישע אויגן, פרויען, מענער, יונג און אלט, שפיגלט זיך איצט תורה אן ליכטיגקייט, און אידישע קינדער שטייען מיט זייערע אפענע געזיכטער און הערצער צו זייער תורה, און זיי זיינען גרייט צו באגענענען א גרויסן, גאָר א גרויסן מאמענט.

* * *

דער ארון קדוש איז איצטער אליין, דער חזן שטעלט זיך אין פאָראויס פון די תורה־האלטער. ער טוט דעם ערשטן טראט און זיין לירישער טענאָר שאלט ארויס דעם "אור זרוע לצדיק".

א הייליקע שטילקייט נעמט ארום אט די אלע, וואס הערן דאָס און וואס זעען דאָס.

די תורה־פראַצעסיע, געפירט פון חזן, וועט ער האלט אין איין שאלן דעם "אור זרוע לצדיק", לאָזט זיך אין

The procession advances — their leader — the "chazen" repeating over and over again: "Oer zaruah lazadik". Slowly the marchers circle around, from east to west and back.

And, as by some hidden hand, the barriers between the House of God and the Holy Shrine are removed.

The Sanctuary is now deserted — the Scriptures are scattered thru the entire synagogue —in every nook and corner of it — blended with Israel, his children and children's children.

The entire synagogue is now one large shrine — a beautiful, lustrous "Horen Kodesh," where Jews—ALL THE JEWS are mingled with the Thorah, together in one sanctuary.

* * *

And a voice floats through the entire atmosphere of the "shrine", a voice that penetrates into every heart of the "living scriptures"—the Jews. A voice that wakes. A voice taht commands and lifts to heights.

"The light is spread before the righteous and to the honest heart—Happiness.

And a warm joy envelopes the sanctified "shul". A merry

מארש איבערן גאנצן שטח פון דעם גראנדיעזן מקום קדוש, און מאכט די גרויסע הקפה פון מזרח צו מעריב און דערנאך פון מעריב צוריק צו מזרח.

ווי דורך א ניט־געזעענער קראפט ווערט דאָ אציגד פאנאנדער גענומען אלע מחיצות, אלע גרענעצן צווישן ארון קודש און מקום קדוש.

דער ארון קודש איז איצטער אליין, און די תורות זיינען איבער דער גאנצער שוהל, אין יעדן ווינקל, מיט די אידן, זייערע פרויען, קינדער און קינדס־קינדער אינאיינעם.

די שוהל איז איצטער דורכאוים ארון קודש, א גראנדיעזער ליכטיקער ארון קודש, וואו אידן, אלע אידן, זיינען אינאיינעם מיט דער רייניגקייט, אינאיינעם אין איין ארון קודש.

* * *

און א קול שוועבט ארום איבער אלע ווינקאלאך פון דעם גרויסן ארון קודש, א קול וואס דרינגט אריין אין די הערצער פון די איצטיקע לעבעדיקע תורות, די אידן, א קול וואס רוהרט און וואס וועקט, א קול וואס רופט און דערהויבט:

— אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה — א ליכט איז פארשפרייט פאר צדיק, און פאר די ארנטלאכע אין זייער הארצן, א פרייד!

און א ליכטיקע פרייד ווערט דאָ אין שוהל־ארון־קודש פארשפרייט, א פרייליכע ליכטיגקייט באשיינט און באלייכט דעם אינעווייניג און דעם דרויסן.

light illuminates the within and the without.

The red sun is now more peaceful in her departure — she sinks gradually into her western expanse.

Here, in the dwelling of the Lord's Spirit remains the white, holy light of: God — Torah — the Jew —

And through the vast spaces of the universe floats the age-old — tear-saturated — pain laden song "Kol-Nidrei".

די זון, די רויטע, פיהלט זיך איצ־
טער רואיקער אין איר שקיעה, אין איר
אונטערגאנג. זי נידערט אראָפּ אין
אירע מערב־וויטקייטן. דאָ, אין דעם
שכינה־טעמפּעל, פּאַרבלייבט אין איר
קראפט די וויסע היילנדיקע ליכטיג־
קייט פון גאָט־תורה־איד, און — —

איבער אלע וועלטן טראָגט זיך
אַצינד דער (פון דורות און דורות)
אויסגעזונגענער - אויסגעווינטער און
דורכגעוויטיקטער א י ד י ש ע ר
כ ל נ ד ר י .

* * *

MEMORIES

When I saw the tablet on the west wall of the B'nai Amoona, didicated to the late Ephraim Stanislavsky by the Mathes family, old memories awakened. I knew that great Jew. I knew his capacity for deep thinking, his bigheartedness, his mild nature.

It was a pleasure and honor to be in his company. In Southern Ukraina, his birth place, he was one of the most famous Rabbis. He was often invited to nearby towns and cities to settle disputes. Who, in Ukraina, did not hear of the "Miastkivker rov" Rabbi Ephraim Stanislavsky?

זכרונות.

אף דער מערב וואנט אינווייניק
אין בני אמונה האָט די מעטים־פא־
מיליע פּאראייביקט דורך א טאבעלע
דעם נאָמען פון הרב אפרים סטאַנים־
לאווסקי ז"ל, א ברודער צו מרת
סאָסיע מעטים.

וויפיל דעראינערונגען אָט די בילד
רופט בא מיר ארויס.

איך האָב דאָך געקאָנט אָט דעם
גרויסן אידן. זיין בריט־האַרציגקייט,
זיין גראד־טיפן פּארשטאַנד און זיין
ערלאַבע גוטסקייט.

עס איז דאָך געווען א פּרייד און
פּארגעניגן צו זיין אין זיין געזעל־
שאפט.

אין פּאָדלאָזיער גובערני (אוקראינע)
איז ער געווען פון די גרעסטע רבנים.
אין יעדער שטאָט בא א גרויסער "דין
תורה" האָט מען נאָר געוואוסט אייני־

He was not only a great scholar (his books will bear witness to that) but also a great judge of human nature and life, in general.

Unfortunately he is no more among the living, but his name is still honored by all that knew or heard of him.

* * *

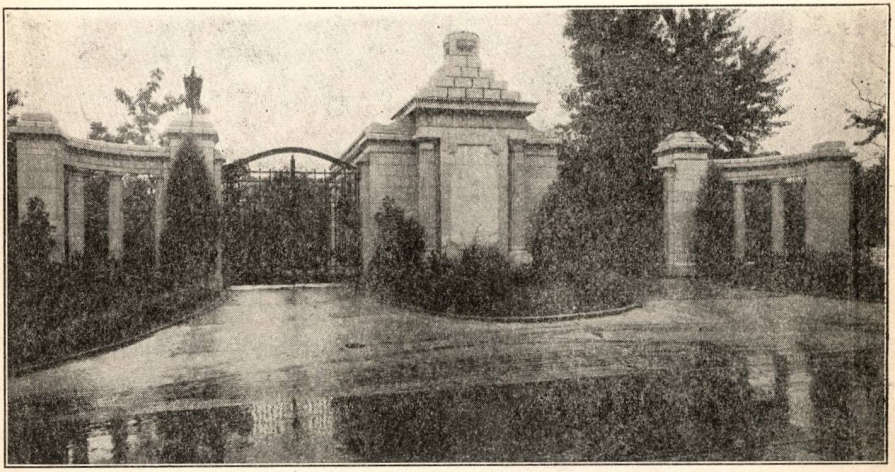
An honorable deed was accomplished by his sister's children (Sosa Mathes) when they immortalize the names of their great uncle Rabbi Stanislasky and of their father, Mr. Eliyahu Mathes.

לאדן דעם מיאסטקיווקער רב, רבי אפרים סטאניסלאווסקי.

און אזוי ווי ער איז געווען גרויס אין תורה (דאָס איז צו זען אויך פון זיינע ספרים וואָס ער האָט מחבר געווען) אזוי איז ער געווען אויך גרויס צו פארשטיין מענטשן און צו ווייסן די באדינגונגען פון לעבן.

ער איז שוין איצט ניטאָ, אָבער זיין נאָמען ווערט נאָך ער היום געאכטעט און געשעצט פון אלע וואָס האָבן אים געוואוסט.

און זייער לייטיש האָבן געטאָן די קינדער פון זיין שוועסטער, סאָסי מעטום, צו פאראייביקן דעם נאָמען פון זייער גרויסן פעטער, און זייער פאָטער ר' אליהו מעטום.

THE B'NAI AMOONA CEMETERY GATE

History of The B'nai Amoona

In 1882, the Jewish population of St. Louis was already of a sizeable and significant nature.

The "Bnai Amoona" was then organized and merged with the once "Krakover" Congregation. Jewish cemetery grounds were acquired, also a regular place of worship was rented at Ninth and Washington Avenue.

In 1911, the Congregation "advanced" all the way to Eleventh Street and Franklin Avenue and a little later another "jump" was made to Thirteenth and Carr Streets, by acquiring the "Shaaris Israel" property.

In 1910 the Congregation moved to the imposing structure at Garrison and Locust, and in 1916, under the leadership of Mr. Benjamin Berenstein, the plot of the present beautiful building on Academy and Vernon was purchased, for the sum of $7,000 (that included a small building, where services were originally held.

In 1917, under the leadership of Mr. Selig Schwartz, Rabbi A. I. Halpern was appointed as the spiritual leader of the B'nai Amoona. On the

אין 1882 איז שוין די אידישע באפעלקערונג אין סענט לואים פארגרעסערט געוואָרן.

די בני אמונה האָט זיך שוין דאן ארגאניזירט און האָט אין זיך פאראייניגט אויך די געווען "קראקאווער שוהל", און האָבען אויך איינגעשאפט א בית עולם. גאָר צום ערשטן האָבן זיי געדונגען א ארט צום דאוונען אף 9-טע און וואשינגטאָן.

אין עטלאכע יאָר ארום זיהען זיי זיך ארויף העכער צו מערעב זייט פון שטאָט אזש ביז דער 11-טער אף פרענקלין גאס. שפעטער-צו קויפן זיי אָפ די "שארית ישראל" שוהל אויף 13-טע און קאָרר סטריטס, און רבי א. ראָזענטרעטער איז זייער גייסטיקער פירער.

אין 1910 קלייבן זיי זיך אריבער אויף גערריסאָן און לאָקום עוועניו.

אין 1916, אונטער דער פרעזידענטשאפט פון בנימין בערנשטיין, קויפן זיי דאָס פלאץ וואו זייער איצטיקע שוהל איז. דאן איז דאָרט געווען א קלייענער בנין. די קניה קאָסט זיי בסך הכל אן ערך זיבן טויזנט דאלער.

אין 1917 אונטער דער פרעזידענטשאפט פון זעליג שוואָרץ ווערט ראבי א. י. האלפערן אויפגענומען אלס זייער גייסטיקער פירער. שמיני עצרת ווידמעט ער א ספעציעלע רעדע, און ער רופט זיינע צוהערער צו בויען א נייע גרויסע שוהל.

אין יוני 1918 ווערט געלייגט דער גרונדשטיין און ערב פסח, 1919, קומט פאָר דער חנוכת הבית. דער

last day of "Sucoth" of the same year.

In June, 1918, a corner-stone was placed for the building, and on the eve of Passover the same year a "house warming" of the new congregation was held. The building costs $60,000.

In 1921, a "Talmud Torah" to accommodate several hundred children was added, to the main building, at a cost of $30,000.

The "Daughters of Israel," under the leadership of Mrs. Gallant, since its inception; is a great help to the B'nai Amoona Congregation.

The "Mother's Club," organized in 1917, under the leadership of Mrs. H. N. Yawitz, and since 1921, presided by Mrs. Olshwanger, is in charge of all juvenile activities.

Since the Hebrew school was organized, about 125 children graduated and they are all active in the Congregation. 30 of them formed an Alumni Club, and attend a lecture by Rabbi Halpern every Sunday.

Thanks to the excellent leadership of Mr. Sam Hamburg, Isador Mathes and the directorate, the Congregation is now a model of its type.

בנין קאסט אן ערך 65 טויזנט דאלער.

אין 1921 ווערט אויסגעבויט די תלמוד תורה צו דער שוהל מיט שולע-צימערן פאר עטלאכע הונדערט קינ-דער. דער בנין פון דער תלמוד תורה קאסט אן ערך 30 טויזנט דאלער.

אין 1925 ווערט דער בנין פאר-גרעסערט צו זיין איצטיקע גרויס. אלע בנינים פון בני אמונה טרעפען-אן אן ערך 300 טויזנט דאלער.

די "דאהדערם אף ישראל", וועלכע איז די גאנצע צייט פון איר לאנג-יא-ריגן עקזיסטענץ אונטער דער פרע-זידענשאפט פון מרת מ. גאלאנט, איז זייער א גרויסע הילף צו דעם פראג-רעם פון "בני אמונה".

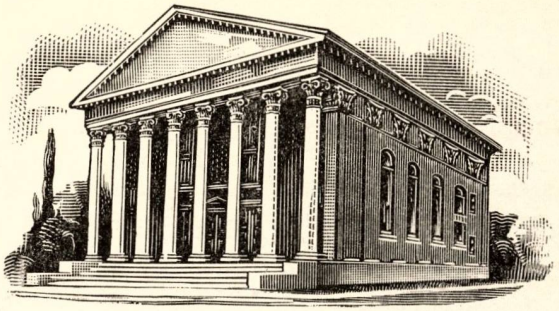
דער מוטערס קלוב, וועלכער איז ארגאניזירט געוואָרן 1919 אונטער דער פרעזידענטשאפט פון מרת ה. נ. יעביץ און זינט 1921 אונטער דער פרעזידענטשאפט פון מרת ב. אל-שוואנגער, גיט אכטונג אויף אלע אונ-טערנעמונגען פון די קינדער אין שוהלע.

זינט די תלמוד תורה עקזיסטירט זיינען פאראנען 125 גראדואירטע. זיי זיינען אלע אקטיוו אין שוהל. 30 פון זיי זיינען ארגאניזירט אין דער אלומני. אלע זונטאג קומען זיי הערן די לעקציע פון רבי האלפערן.

מיט דער פיהרערשאפט פון סעם האמבורג און איזיאדאר מעטיס און זיי-ערע קאללעגן אין דער דירעקטאָרן באָארד איז די "בני אמונה" געקומען צו איר איצטיקער מדרגה.

Temple Israel

ORIGINATED 1886

THE TEMPLE ISRAEL BUILDING

Temple Israel was organized in October of 1886 by a band of dissentients from Congregation Shaare Emeth, which at the time was worshipping in its edifice on Seventeenth and Pine Streets. There was a diversity of opinion in that congregation with reference to their then Rabbi, Solomon H. Sonnenshein, many of the congregation being his strong followers and others just as strongly opposed to him.

The friends of Rabbi Sonnenshein left Shaare Emeth and organized Congregation Temple Israel with Rabbi Sonnenshein as its first Rabbi. Prior to the erection of its first Temple, the new congregation held its Sabbath School and other services in the old Pickwick

טעמפל איזראעל

און וואס עס האָט אמאל געטראפן מיט "בני אל", וועלכע ס'האבען זיך פון זיי אפגעטיילט די שפעטערדיקע גרינדער פון "שערי אמת", אזוי האבן זיך פון "שערי אמת" אפגעטיילט א גרופע מיטגלידער און האבן געגרינדעט דעם טעמפל איזראעל.

דאס האט פאסירט אין 1886.

צווישן די מיטגלידער פון שערי אמת" זיינען געווען אזעלכע וואס זיינען ניט געווען איינפארשטאנען מיט ראביי זאנענשיין, זיינען דערפאר זיינע אנהיינגער אוועק מיט אים און האבן געגרינדעט א באזונדער טעמפל.

זייער שבת־שולע און אנדערע טעטיגקייטן האבן זיי אנגעהויבן אין דאמאלסדיקן פיקוויק טעאטער, מיט א סטודיע אויף וואשינגטאן עוועניו, מערויב זייט פון דזשעפערסאן עוועניו. אבער באלד האבן זיי זיך גענומען צו אויסארבעטן פלענער פאר אן אייגענעם בנין.

Theatre which stood on Washington Avenue just west of Jefferson Avenue. Immediately after the organization of the congregation, plans were perfected for the building of the first Temple of the congregation which still stands on the northeast corner of Leffingwell Avenue and Pine Street. Myer Bauman was the chairman of the building committee which erected that edifice in which the congregation worshipped almost until the present Temple was erected in 1908 at Kingshighway and Washington.

Rabbi Sonnenshein continued as Rabbi of the congregation until the year 1891. He was one of the foremost pulpit orators of his day, delivering sermons in both German and English.

Rabbi Leon Harrison succeeded Rabbi Sonnenshein in 1891. Rabbi Harrison was twenty-four years old when he was called to the pulpit of Temple Israel. In Brooklyn where he had held a pulpit, he had distinguished himself by his oratory and brilliance.

Temple Israel outgrew its quarters on 28th and Pine Streets, and in 1907 the cornerstone of the present Temple

זייער ערשטן טעמפּל בויען זיי אויף לעפּערינג און פּיין סטריט. מאיר באומאן איז געווען דער טשערמאן פון דער בויאונג'ס קאָמיטע.

ראבי זאָנענשיין האָט זיינע רעפּראטען אין טעמפּל געהאַלטען אין דייטש און אין ענגליש און איז געווען זייער גייסטיקער פיהרער ביז דעם לעצטן טאָג פון זיין לעבן (1891). נאָך אים נעמען זיי־אויף ראבי ליאָן הערריסאָן, 24 יאָר אַלט, וועלכער האָט ביז דאָן שוין פּאַרטראָטן אַ אָמט אין ברוקלין. די טעטינקייט אין טעמפּל האַלט אין איין פּראָגרעסירן. די אידישע באַפעלקערונג אין סענט לוּאיס ווערט גרעסער, עס פּארמערט זיך די מיטגלידערשאפט, און עס פילט זיך אַ נויטוועגדיגקייט צו פּארגרעסערן זייער צענטר אויף דער 28־טער און פּיין סטריטס.

דאָרטן זיינען זיי ביז 1907, וועלכע ווערט געלייגט דער ווינקלשטיין פון דעם איצטיקן בנין. און אין 1908 פייערן זיי מיט גרויס פּרייד און באַגייסטערונג, דעם "חנוכת הבית" פון דעם אימפּאָזאנטן טעמפּל, וואָס שטייט אזוי פעסט און מיט אזא פּאַטריאַרכאַלישער זיכערקייט אויף קינגסהייוועי און וואַשינגטאָן בולווד.

דר. הערריסאָן האָט פּאַרטראָטן זיין אָמט ביז 1928, וועלכע איז טראַגיש אומגעקומען.

איין יאָר איז די בימה געווען פריי און אין 1929 לאָדן זיי איין דעם באַגאבטן יונגן ראבי פערדינאַנד מ. אויסערמאן, א גראדואירטער פון "היברו יוניאָן קאָלעדזש", וועלכער האָט פּאר־

edifice was laid, and in 1908 it was dedicatd. Dr. Harrison died tragically in the fall of 1928.

For one year the pulpit was vacant and in 1929 Ferdinand M. Isserman, a graduate of the Hebrew Union College, and then Rabbi of Holy Blossom Congregation in Toronto, Can., came to lead Temple Israel. Rabbi Isserman was the Rabbi when the cornerstone of Temple Israel House was laid.

Temple Israel House was projected by Rabbi Harrison in his lifetime but destiny intervened and his plans were not carried out. To his successor was left the task of building Temple Israel House and thus of giving to the congregation adequate facilities for religious education, cultural and social activities. This new building called into being to teach and perpetuate Judaism, will stand as a witness to the spiritual heroism of the congregation.

A Religious School of about four hundred children, from the ages of six to eighteen, meets every Sunday morning from 10 to 12. A staff of about twenty teachers, most of them professional teachers, serves in the school. The school is divided into primary, intermediate, high school and graduate groups.

A ladies' organization, that is known as the "Sisterhood," is active in Temple work.

A men's organization known as the "Brotherhood" promotes cultural activities and sociability among the men.

The Rabbi leads a number of study groups.

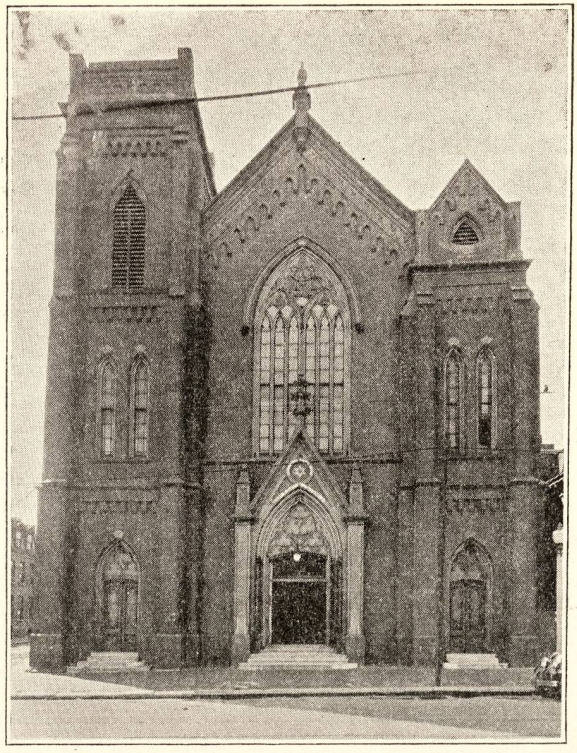
טראָטן א ראביי־אמט אין טראנטא, קאנאדע. אין זיין גורל איז אויסגע־פאלן דער גרויסער מאָמענט, וואן עס איז געלייגט געוואָרן דער ווינקלשטיין פון דעם נייעם בנין לעבן טעמפל.

דער דאָזיקער בנין איז פראָיעקטירט געוואָרן נאָך דורך ראבי הערריסאָן, און איז ערשט איצט צושטאַנד געקו־מען.

די הרחבה'דיקע געבוידע וועט דער־מעגלאכן דעם טעמפל אָנצופירן אלע זיינע טעטיגקייטן אפן געביטה פון רעליגיעזע דערציהונג, קולטור ארבעט און געזעלשאפטלאכע אונטערנעמונ־גן. און מ'קען באנרייפן די פרייד פון דעם גייסטיקן פירער, וואן ער זעט אז אין אזא שוערן עקאָנאָמישן קריזים האָבן זיינע אידן ניט פאר־לאָרן דעם בטחון און דעם מוטה, אנ־הויבענדיק אזא גרויסע אונטערנעמונג, אויפצושטעלן אזא גייסטיקן צענטר, וועלכער דארף דינען אלם א באוויי־זער אידישן העלדנטאט.

Shaarith S'fard Congregation

ORGANIZED 1886

SHAARITH S'FARD BUILDING

The Shaarith S'fard Shul was organized, by a small group of immigrants (15 or 20) in 1886. Their first "Minyan" was held in a private home on Wash Street.

In 1892 a house was bought at 921 North Ninth Street. The house was remodeled into a synagogue. The cost of the

קאָנגרעגיישאָן שארית ספרד

אָרגאניזירט אין 1886 פון אריבער-
געקומענע 15-20 אידן, נוסח ספרד.
דעם ערשטן אָרט צום דאוונען האָבן
זיי געהאַט אין א פּריוואטע הויז אויף
וואַש סטריט.

אין 1892 קויפן זיי א הויז אויף
921 נאָרטה 9-טע גאס. אפּן אָרט
פון דער הויז ווערט אויסגעבויט א
שוהל. דאָס האָט זיי געקאָסט

transaction was $6,500.

In 1898, Mr. Yokel Margolis was elected secretary, and to this very day he is holding his position. The progress of the Shul was continuous from its very inception.

In 1905, when the treasury boasted of a sizeable balance—$6,495, to be exact. The present building was bought at a cost of $45,000.

The Congregation was well attended, especially during the holidays, when about 1,500 people came to services. In fact, this Shul was considered the religious centre of the down town district.

To date over $318,000 has been spent by the Congregation and there is still a reserve fund of about $10,000.

In 1911, when the Tiphereth Zion Talmud Torah burned down this Shul extended the School its hospitality.

In 1922, Mr. Frank Lippman became president and in 1927 the Congregation celebrated the burning of the mortgage on its building. It became free of all debts.

In 1929, when the neighborhood became settled by negroes, a $45,000 offer was made on the building, to be

65.00 דאלער.

אין 1998 ווערט אויסגעקליבן יאקיל מארגאליס אלס סעקרעטאר וועלכער האלט דעם אמט ביז היינט. זינט יענע צייט האט די שוהל אנגעהויבן פראג־רעסירן.

אין 1905 פארמאגן זיי אין קאסטע זעקס טויזנט און 495 דאלער. זיי קויפן די איצטיקע שוהל פאר 45 טויזנט דאלער. אין די ימים טובים פלעגט די שוהל באזוכט ווערן פון א 15 הונדערט פערזאן און די שוהל איז אינאלגעמיין געווען פאררעכנט פאר'ן דאמאלסדיקן צענטר אין דעם געגענט. זייער באדזשעט פאר דער גאנצער צייט ביז היינט טרעפט אן א ערך 318 טויזנט דאלער און א רעזערוו פאנד בלייבט בא זיי פון א ערך 10 טויזנט דאלער.

אין יאר 1911 ווען די תפארת ציון ת"ת איז אפגעברענט געוואָרן, האט די שוהל זי אריינגענומען צו זיך.

אין 1922 ווערט פרענק ליפמאן פרעזידענט און אין 1927 ווערט פאר־ברענט דער ערשטער מארטגיידזש און די שוהל ווערט פריי פון קיינע חובות.

אין 1928 ווען די מערהייט פון דער אידישער באפעלקערונג האט פארלאזן דעם געגנט און ער איז באזעצט גע־ווארן פון ניגער'ס האבן די לעצטע גע־וואלט אפקויפן די שוהל פאר 45 טויזנט דאלאר און פארוואנדלען זי אין זייערער א קירכע. די שוהל פארוואל־טונג האט אבער דעם פארשלאג ניט אנגענומען און עד היום דינט זי אלס א צענטר פאר די אידישע איינוואוי־נער פון דעם געגנט.

used as a negro church. But the directorate rejected the offer, and to this very day the Shaarith S'fard serves as a religious centre for down town Jewry.

Daily, three times a day, you can find pious Jews in the Congregation, praying or whiling away in study or, when in mood, you may hear a discussion in politics or what not. Occasionally, too, you can hear a "Chasidio" melody. A typical Orthodox "Shul," similar to the one you saw somewhere in Volynia.

Of course, a "Chavroh Mishna" is in place. Their teacher is no other than R'Avrohom Moishe Albert, retired "shochet" and author of several books. All his life he spent in religious work and study. But, now, in his ripe age, he finds solace in teaching the "Chevroh Mishna."

This is the very Mr. Albert that gave, practically, all of his worldly possessions—his home

קומען אהין אידן דרויי מאל אין טאג דאוונען און לערנען, זיצן דארטן אידן און פארבריינגען אין א געשפרעך, און וועז מען וועלט חסידות'ש דערוואלעמט, הויבט מען־אן זינגען א זמר'ל.

טאקע גאר ווי אין די היימישע חסידות'שע שטעטלאך אין דער אמא־ליקער וואהלין.

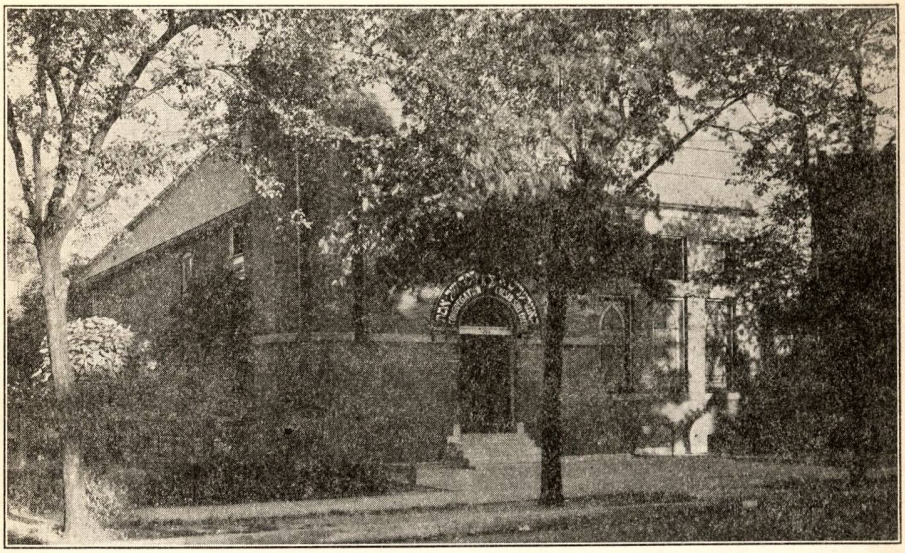
און א חברה משנה פארמאגט די שארית ספרד. דער רבי אירער איז ר' אברהם משה אלבערט. די גאנצע צייט געווען א שוחט, געשריבן וויכטיקע ספרים און געזעסן און געלערנט. צו דער עלטער איז אים געבליבן נאר איין ארבעט — זיצן און לערנען — פאר זיך און פאר חברה משניות.

דאס איז דער ר' אברהם משה שוחט, וואס נאך צוריק מיט א פאאר צענדליק יאר (וועז געלט איז געווען גאר טייער) האט ער אוועקגעגעבען זיין איינאוו־איינציקן פארמעגן, זיין שטוב, און דער־פון איז עס צושטאנד געקומען אן הכנסת אורחים אין שטאט.

—to be converted into a "House of Refuge" for the stranger and wanderer, many years ago. And that was the foundation of the present "Hachnosos Orchim."

Chesed Shel Emeth Congregation

ORGANIZED 1888

CHESED SHEL EMETH BUILDING

"We shall pray instead of sacrificing beasts."

The Jew had not lost his identity simply because he was driven out of his land. Judea was not destroyed with the destruction of the Temple.

They managed to carry their God with them in the diasporah as well as at home. And when God is with them they, naturally crave and build new temples. Any dwelling, any shack if it's only filled with God's spirit becomes a beautiful "House of God"—a minia-

ונשלמה פרים שפתנו — אנשטאט קרבנות, וועלן מיר דאוונען.

אידן זיינען ניט אונטערגעגאנגען מיט דעם אונטערגאנג פון ארץ ישראל, אידן זיינען ניט חרוב געוואָרן מיט דעם חרבן פון בית המקדש.

וואו אידן זיינען איז דער רבונו של עולם מיט זיי, און וואו אידן קומען, פירן זיי מיט מיט־זיך דעם בית המקדש. נעמן זיי אַוועלכע ס'ניט איז שטוב און דערמאָנען דאָרטן זיין לִיבן נאָמען, יאַוועט זיך אַהין די שכינה און די שטוב ווערט "גאָט'ס הויז", זי ווערט א מקדש מעט; זאָגט דאָרטן א איד די פרשה פון קרבנות איז עס בא

כביכול פאררעכנט פונקט ווי דער איד וואָלט געשטאַנן אויפ'ן הר הבית אין דער עזרה און וואָלט דאָרט מקריב געווען די רינדער און די שאָף.

דאָס איז דער כח פון דעם אידן, וואָס ער האָלט זיך און ווערט ניט אי־ בערגעבראָכן אין אלע שוועריקייטן פון זיין טויזנט־יאָריקן גלות, דאָס גיט אים קראפט צו האָפן אויף דעם מאָמענט פון ותחזינה עינינו.

* * *

די שול — דאָס מוז יעדערער גוט אינזינען האָבן — האָט דערפאר די זעלבע פונקציעס וואָס דער בית המקדש האָט געהאַט אין זיין צייט פון אידישן גלאנץ.

קרבנות אליין, אָן מח און אָן הארץ, זיינען געווען פגול. דאוונען אליין איז נאָך ניט געגוג פאר א שול, צו געבן איר דעם כאראקטער פון א מקדש מעט.

אין א שוהל מוז זיך פילן דער אי־ דישער מח — אידן דארפן דאָרט זיצן און לערנען; אין א שוהל מוז זיך באַ־ וועגן דאָס אידישע הארץ — אידן דארפן דאָרט געבן צדקה.

אין אָט די דריי וויכטיקע הויפט פונקטן פון א אידישע שוהל, דאוונען, לערנען און צדקה־געבן, צייכנט זיך אויס די חסד של אמת שוהל.

---

ture sanctuary. And the Jew that chants the chapter of "Korbonos" is just as welcome to his Maker as he would be if he actually slaughtered the choicest of cattle at the sacrificial stone.

This imaginary power of the Hebrew — his "make-believe" rituals have always given him the strength and energy to carry on even under the greatest pressure, in the centuries of his "golath" life. A life of everlasting illusion; until that great day of "V'sichzenu einenu." We will see it with our own eyes.

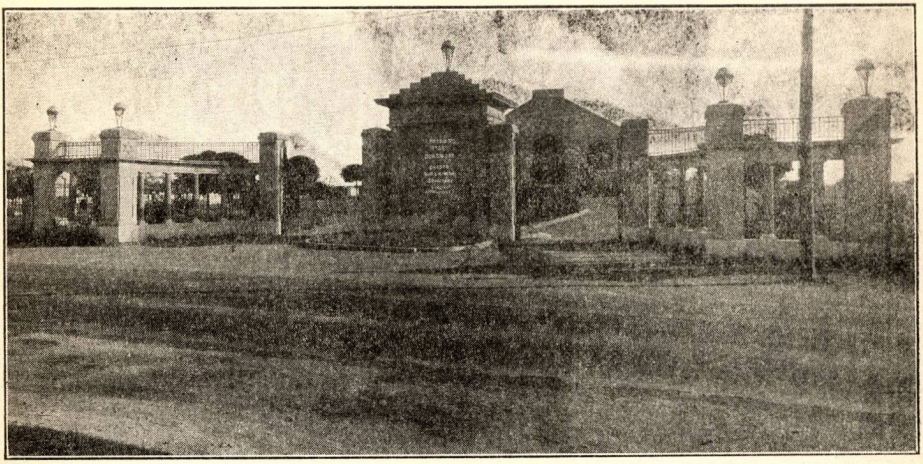
* * *

The synagogue, therefore, is to a large extent a miniature Holy Temple, functioning in the same manner as our sanctuary in "Erez Israel," in the days of our glory.

God does not approve of sacrifices unless one's mind and heart are imbued with the act. Nor does "unconscious" prayer mean anything to the Almighty. It is the soul of man that counts.

When a synagogue serves as a mere "house of prayer" it does not fulfil its duty. A shul should also be a centre of charity, and, certainly a centre of learning.

Fortunately the Chesed Shel Emeth Congregation embodies all these qualities.

THE NEW GATE OF THE CHESED SHEL EMETH

The "Chesed Shel Emeth" organizations in other cities (where such institutions exist) function, usually, for one particular purpose, namely: to take care of the deceased poor. But the local organization does not stop at this alone. In fact the St. Louis Chesed Shel Emeth is always one of the first organizations to assist and sponsor everything that is Jewish, locally or elsewhere.

This institution was organized in 1888 by a few score of men, all immigrants from Eastern Europe. A committee of three, consisting of: Mr. Chaim Albert, Yacow Leibul and John

די חברה "חסד של אמת" אין יעדע שטאָט, וואו אַזעלכע איז פאראן, האָט פאַר זיך א ספּעציעלע אויפגאבע "צו באַזאָרגן א אָרימען אידישן נפטר מיט אויסריכטונג".

די "חסד של אמת" אין סענט לו-אים האָט זיך אָבער ניט באנוגענט בלויז מיט דער ספּעציעלער אויפגאבע. פאקטיש איז זי פון די ערשטע וואָס האָט מיט אירע געלט־סכומים אויך געהאָלפן צו ארגאניזירן כמעט אלע היגע וואוילטעטיקע אנשטאלטן און עד היום שטיצט זי בריט־האַרציק אלערליי לאָקאלע הילף־אינסטיטוציעס און אויך נאציאָנאלע אידישע אנ־שטאלטן פון אמעריקע און פון אי־בעראל.

אין 1888 איז די חסד של אמת אר־גאניזירט געוואָרן פון א פּאָאר מנינים

Helman, were empowered to find suitable ground for a Jewish cemetery, and Mr. Isaak Harris was instructed to rent a piece of land from the "B'nai Amoona" lot, to be used temporarily.

The monthly dues per member were 25 cents. The first savings went for the purchase of a horse and wagon.

In October, 1892, when Mr. Ch. Albert became president of the organization, the treasury held exactly one hundred and sixty dollars. But it required at least $600.00 to make the first down payment on the needed ground. Another $440.- were still needed, and it took almost a year (until May, 1893) before the needed sum was raised. The land was purchased for $3,100 and the required deposit made. However the organization was obligated to pay the "enormous" sum of $500.00 per year, and a little chapel had to be built. A hard task, but with the advent of obligations, the institution advanced also in energy and courage. The membership increased to 150 strong.

In 1899 all the obligations were paid. A beautiful fence

אידן, אריבערגעקומענע פון רוסלאנד. גלייך בא זייער ארגאניזירונג האבן זיי אויסגעקליבן א קאמיטע פון דריי פערזאנען, חיים אלבערט, יעקב לייבול און דזשאן העלמאן צו אויסגעפינען וואו צו קויפן א שטיקל לאנד פאר א בית עולם. יצחק חרש וועלט קאפּפּטירט צו דינגען דערווייל א שטיקעל ערד בא די "בני אמונה".

דער מאנאטלאכער אבצאל פון א מיטגליד איז געווען 25 סענט. פון די ערשטע סכומים וואס זיי האבן אנגעקליבן האבן זיי געקויפט דעם וואגן*).

אין אקטאבער 1892 וען חיים אלבערט וועלט פּרעזידענט, פארמאנט די חברה 160 דאלער, אבער כדי צו מאכן די ערשטע אינצאלונג פאר דעם גרוים בארן, האט געפעלט נאך 440 דאלער. צו שאפן דעם סכום האט געדויערט ביז מאי 1893, וען עס וועלט געקויפט דער בית עולם פאר 3100 דאלער. 600 דאלער וועלט באלד איינגעצאלט און דעם איבעריקן סכום דארף מען אויסצאלן צו פינף הונדערט דאלאר א יאר. אין דעם זעלבן יאר וועלט אויך אויסגעבויט דער אלטער אוהל.

די חברה ציילט שוין דאן א 150 מיטגלידער.

1899 זיינען שוין די חובות אפּגעצאלט און עס וועלט אוועקגעשטעלט

*) אויגער א מיטגלידער, פּרילוצקי, האט זיך אליין מנדר געווען פאר דער חברה אף 3 יאר צו זיין דער "בעל עגלה" פון'ם וואגן.

and stone gate were erected. On top of that the "Chesed Shel Emeth" was the first body to donate a substantial sum for the first Hebrew Free School. (The Tiphereth Zion.)

In 1904, their membership mounted to 400 with a yearly dues of $10 per family, and the treasury boasted of $5,000 cash on hand. Another 17 acres of land were acquired, near the old place, for the sum of $17,000, with a down payment of $5,000.

The committee empowered to buy the land consisted of: H. Albert S. Weisman, Moishe Sherman, the late Selig Feinstein, Nathan Harris and Morris Shapiro,

In 1907, the organization pledged $5,000 for the Old Folks' Home; also other donations were made to local charities.

At the end of 1913 the "Chesed Shel Emeth" is again free from obligations and all charity pledges paid.

In 1915, the idea of building a synagogue was conceived by some of the members. Some protest was raised by the conservative membership—the old cry: "We can't afford it," but

א גדר מיט א שיינעם שטיינערנעם פראָנט. צו יענער צייט גיבן זיי אויך דעם ערשטן סכום צו ארגאניזירן די "תפארת ציון" תלמוד תורה.

1904 ציילט שוין די חברה 400 מיטגלידער. דער יערלאכער מיטגלידערָאבצאל איז 10 דאָלער פון א פאמיליע. אין קאסטע פארמאָגן זיי דאן 5 טויזנט דאָלער. זיי קויפן צו נאָך 17 און דריי פערטל אקער לאנד לעבן דעם פריהערדיקן שטח. דאָס טרעפט אָן 17 טויזנט דאָלער. די ערשטע אייניצאָלונג איז פינף טויזנט דאָלער און דאָס איבעריקע אויף אויסצאָלן.

אין דער קאָמיטע צו קויפן דאָס לאנדלאָנד זיינען געווען: חיים אלבערט, שלמה וויסמאן, משה שערמאן, זעליג פיינשטיין ע"ה און נייטהען הערריס. דער יונגסטער אין דער קאָמיטע איז געווען מאָרריס שפירא.

1907 זאָגן זיי צו א סכום פון 5 טויזנט דאָלער צו ארגאניזירן א מושב זקנים אין שטאָט, און באשטימען אויך צדקה פאר אנדערע לאָקאָלע און נאציאָנאָלע אנשטאָלטן.

ענדע 1913 ענדיקן זיי די אפצאָלונג פון די 12 טויזנט דאָלער פאר'ן לאנד און זיינען מקיים זייערע פארשפרעכונגען פאר די צדקה אנשטאָלטן.

1915 הויבט מען־אָן טראכטן וועגן א אייגענע שוהל. עס זיינען געווען א סך שטערונגען. ניט אלע האָבן מסכים געווען צו פארנעמען זיך מיט א הוצאה פון א אייגענע שוהל. דער פרעזידענט, חיים אלבערט, האָט אָבער שטארק באטאָנט די וויכטיגקייט צו

thanks to the efforts of Messrs. H. Albert and Nathan Harris the congregation was built—a congregation not merely for religious purposes but also a centre for charitable and curtural activities.

A picturesque and useful institution, indeed, that its organizers may well be proud of.

In 1919, the Congregation building at Page and Euclid was acquired.

The committee handling the project consisted of: Messrs. Nathan Harris, the late Joseph Lehr, M. Sherman, Yokel Becker, Issak Dubinsky, Harry Felberbaum and the late Ephraim Edlin. And of course, the president, Mr. Ch. Albert participated.

In 1922, a special 10 per cent reserve fund was inaugurated, and at present this fund holds over $20,000.

In 1927, the new gate and chapel were erected at an approximate cost of $30,000.

Its membership is now about 1600, and its influence is felt in Jewish life at large.

האָבן אין אייגענע שוהל, וועלכער דאָרף דינען אלס א צענטר פאר דער חברה. דאָרט וועלן אָפּגעהיט ווערן די יאָר־צייטן פון די מיטגלידער און מען וועט פארשפּאָרן צו צאָלן דאָס דירה געלט, וואָס דער אָפּיס פון דער חברה פלעגט קאָסטן. נאָך דער ענערגישער מיטווירקונג פון נייטהען הערדים און זיין אונערמידלעכער ארבעט איז די אידעע פון א אייגענע שוהל פאר־ווירקלאָכט געוואָרן.

אין 1919 ווערט געקויפט די שוהל יוקליד און פיידזש בולוואַרד.

אין דער שוהל קאָמיטע זיינען גע־ווען: נייטהען הערדים, יוסף לער ע"ה, משה שערמאן, יוקל בעקער, אייזיק דובינסקי, הערי פעלבערבוים און אפרים יעדלין ע"ה.

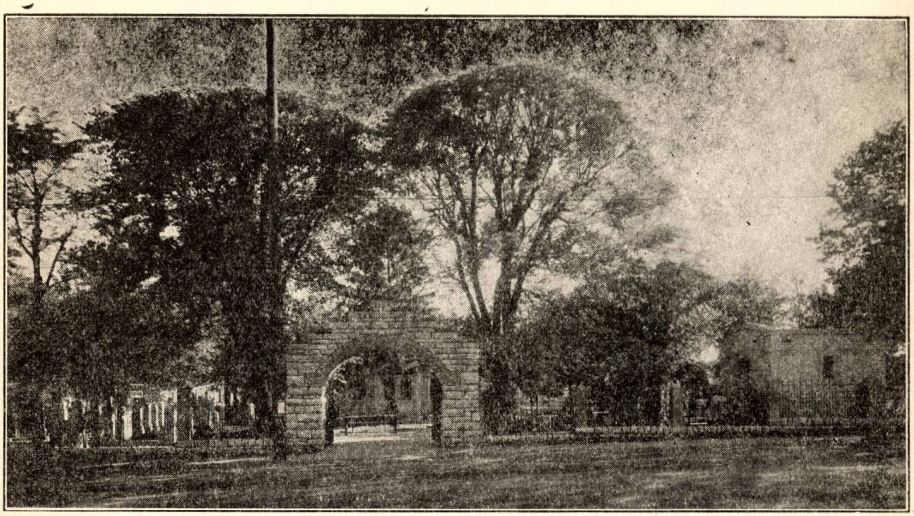
נאָטירלאכער ווייזע איז אלעס אין די קאָמיטעם געטאָן געוואָרן מיטן אָנטייל פון פרעזידענט חיים אלבערט.

1922 אָרגאניזירט די חברה א רע־זערוו פאָנד. פון אלע הכנסות נעמט זי אראָפּ 10 פּראָצענט פאר דעם פאָנד, וועלכער פארמאָגט אַצינד אין ערך פון א 20 טויזנט דאָלער.

1927 ווערט אויסגעבויט דער נייער טויער און דער שיינער אוהל, וועל־כער טרעפט אָן אן ערך 30 טויזנט דאָלער.

די חברה ציילט איצט אן ערך 1600 הונדערט מיטגלידער און איר איינפלוס אינ'ם גענזעלשאפטליכן לעבן איז א כשר פארדינטער.

The Old Gate of The Chesed Shel Emeth

A Story About A Wagon

There was a time when a wagon was the most pressing problem of the "Chesed Shel-Emeth" organization.

The masses protested, the leaders were indignant, special meetings were conducted, and all because the Jews of the city lacked a wagon of their own, a wagon to haul their dead to the cemetery.

Consequently they were compelled to place their dead in a common hearse—a non-Jewish hearse decorated contrary to Jewish tastes and traditions.

אַ מעשה מיט אַ וואָגן

עס איז געווען א צייט וואָס א "וואָגן" איז געווען די הויפּט אויפגאבע פאר דער "חסד של אמת", ספּעציעל פארזאמלונגען זיינען געפוּפן געוואָרן אז אַרימער אידישער נפטר זאָל ניט געפירט ווערן אפן בית עולם אין א וואָגן, וואָס האָט אויף זיך געמעלאכצן, ניט אין איינקלאַנג מיטן אידישן גייסט.

און מ'האָט ניט געמיינט קיין אויטאָמאָביל. מ'האָט געמיינט א וואָגן מיט דישעלעס, און א פערד איינגעשפּאַנט אין אים. דאָרף מען, הייסט עס, האָבן א פערד אויך. און א פערד האָט א טבע, אז ער וויל עסן. און צו א פערד דאָרף מען א מענטשן אויך. און א שטאָל פאַרן פערד-און-וואָגן דאָרף מען אויך.

Just a wagon, an ordinary plain vehicle, not an automobile, but a wagon with tongues ready to be hitched to a horse —yes, lest we forget, a horse too was most desirable, and speaking of horses, one is reminded that animals usually eat and they require an attendant and a stable, too.

Such were the weighty problems of the "Chesed Shel-Emeth" some fifty years ago.

But in those days a nickel spelled "money" and it was a hard task for the leaders of that time to collect the needed sum.

However, when their dream was finally realized, and it became a living reality, their joy was great, and that occasion was celebrated by all. Invitations were sent out to the entire Jewish community to come to the festival, the festival of "Sium Havogen."

"Sium" Feasts

In order to appreciate the importance of the accomplishment, and the joy it brought to the leaders of the "Chesed Shel Emeth" to the extent that they named it "Sium" one must have a broader understanding of the word.

In Jewish cultural life there are only three occasions that

איז עס נעווען א נוואלדיקע פראב־לעם, צוריק מיט א פופציק יאר. אין יענע צייטן איז א ניקל געווען א נרוי־סע מטבע. די טוער פון דער חברה האָבן נעדארפט פיל האַרעווען, צונויף קלייבן דאָס נעלט וואָס א פערד־און־וואָגן דארף קאָסטן.

דערפאר, אָבער, אז דער אייבערש־טער האָט נעהאָלפן, און די חברה האָט שוין יע פארמאָגט אזא סכום, און מע האָט שוין יע נעקויפט אן איינענעם פערד־און־וואָגן, איז טאַקע די שמחה נעווען א אמת'ע שמחה. יענער מאָ־מענט איז פון דער חברה דאמאָלסט ספּעציעל נעפייערט נעוואָרן. עס איז ארויסגעשיקט נעוואָרן איינלאדונגען צו אלעמען, מען זאָל קומען זיך פרייו־ען מיט דער גרויסער אידישער שמחה (און איר ווייסט וואָס פאר א נאָמען די פירער פון "חסד של אמת" האָבן אויסגעקליבן פאר אזא שמחה?) — "סיום האָוואָגן".

אידישע סיום שמחות

כדי צו האָבן א באַגריף פון דער גרויסער פרייד, וואָס אזא געשעעניש האָט געשאפן אין די הערצער פון די פירער פון "חסד של אמת", אז זיי האָבן זיך פארגונען צו אָנרופן זי מיטן נאָמען "סיום", דארף מען אינזינען האָבן אָט וואָס:

אין דעם אידישן פאָלקס לעבן, זיי־נען פאראן ניט מער ווי דריי מאָמענטן (פון איין כאראקטער), וועלכע זיינען באַטיטעלט מיט'ן נאָמען "סיום" :— סיום התורה, סיום הש"ס און סיום משניות.

are associated with the word "Sium" or graduation. Sium of the "Torah", Sium of the "Talmud", and Sium of the "Mishnais."

"Sium Hatorah", those that had the means and ambition to have a holy scripture written for them, hired a "Sopher"—a scribe to do it for them, and, when after years of labor the "Sopher" completed the holy work and the scripture was delivered to its owner the occasion was marked with joyous festivity — a great feast was given to all his friends and acquaintances. Musicians were hired and the guests danced with religious ecstasy. A fervor enveloped all that attended the festival.

"Sium Hashos" the graduation of the Talmud Class—a group of Jews sat in the synagogue and studied the Talmud, not one day, and not one year, but seven years in succession, day in and day out they sat in the "House of Learning" and "lived" with the sages of the "Gemorah" studying every chapter, every sentence of that deep mysterious sea—The Talmud.

Seven years they spent — "lived" with the sages of the "Gemorah" a great honor, in-

סיום התורה. ניט יעדערער האָט פֿאַרמאָגט צו לאָזן שרייבן פֿאַר זיין אייגן נעלט א רייניגקייט. איז אַז א איד האָט באַשטעלט בא א סופר צו שרייבן פֿאַר אים א ספר תורה און עס איז נעקומען דער טאָג, וועו דער סופר איז פֿאַרטיק געוואָרן מיט זיין הייליקער ארבעט, וועלכע האָט נעדויערט יאָרן נאנצע, איז דאָן בא דעם איד געווען דער גליקלאַכסטער מאָמענט אין זיין לעבן. ער האָט איינגעלאדן זיינע פרייַנד און באַקאַנטע, זיי זאָלן אַלע קומען זיך פרייען מיט זיין גרויסער שמחה. א גרויסע סעודה איז געפֿראַווען געווארן. קלעזמער האָבן געשפּילט און אידן האָבן געטאַנצט און זיך געפֿרייט מיט דעם גרעסטן רעליגיעזן עקסטאַז, וועלכער האָט אַרומגענומען אָט די אַלע, וואָס זיינען נעקומען צו אזא הייליקער שמחה, ווי סיום התורה.

סיום הש"ס. א גרופּע אידן זיינען געזעסן אין בית מדרש און אַלע טאָג נעלערנט אינאיינעם א בלאַט גמרא. זיינען זיך אזוי געלאָפן די טעג און גמרא בלעטער האָבן זיך געמישט, ביז אין א פֿאַרלויף פון א ערך זיבן יאָר נאכאנאנד, טאָג נאָך טאָג, האָבן אידן איבער נעמישט (און דאָס מיינט טאָקע גרונטלאך נעלערנט) אַלע בלעטער פון גאנץ ש"ס, פון אַלע גמרות. זיבן יאָר לעבן און אין דער זעלבער צייט פֿארבריננגען אינאיינעם מיט די תנאים און אמוראים, — דאָס איז גאָר א גרויס נעווינס. אין די שוועריסטע מאָמענטן פון זייער פֿארביטערטן גלות־לעבן האָבן אָט די אידן פון

deed, and in their life's darkest moments in the diasporah those Talmudic students found solace in the company of the sages of by-gone centuries.

And when they finished the last page of the last volume of the Talmud and turned back again to the first page of the first volume a festival was inaugurated, a great celebration —"Sium Hashos.."

"Sium Mishnais" the graduation from the Talmudic Code. Those that were capable to "digest" a chapter of the code, but could not fathom into the depths of the Talmud, formed their own group; the "Chevroh Mishnais" — the fraternity of the Code. This group too, gathered daily in the "House of Study", (as the synagogues were named), and at least a chapter of Mishna was learned daily.

And when the last chapter of the entire Code was finished and again the new one begun, of course, a feast was given— a "Simchos Mizvoh" and all rejoiced in the celebration of "Sium Mishnais."

Certain words used through the centuries of Jewish existence became embodied into its very life to the extent that its mere mention depicts a whole

חברה ש"ס א טרויסט געפונען אין דער נעזעלשאפט פון די גרויסע גמרא־גייסטער, און וועו זיי האבן געענדיקט די לעצטע בלאט פון דער לעצטער גמרא אין ש"ס און געדארפט איבערי־אניים אנהויבן לערנען די ערשטע בלאט פון אנפאנג ש"ס, האבן זיי א שמחה געפראווען, א גרויסע שמחה, א היליקע שמחה — סיום הש"ס.

סיום משניות. אידן וואס א פרק משניות האבן זיי יע געקענט לערנען און א בלאט גמרא ניט, האבן געהאט א חברה משניות און אלע טאג פלענן זיי אין בית מדרש לערנען אינאיינעם א פרק משניות. וועו זיי האבן געענדיקט די לעצטע משנה פון גאנץ משניות און האבן געדארפט אנהויבן פון דאס ניי די ערשטע משנה פון משניות, האבן זיי געפראווען א סעודת מצוה און זיינען פרייליך געווען מיט דער גרויסער שמחה פון סיום משניות.

אינם אידישן לעבן האט געדויערט תקופות גאנצע, וואס א אייניציק וואָרט זאל זיך איינבירגערן אינם פאלקס לעבן אזוי, אז וועו מען דערמאנט עם נאר, אט דאס אייניציקע וואָרט, דערזעט מען פאר זיך א בילד א גאנצע, א ערלאבע קאפיע פון גאנצע היסטאָרישע תקופות. דאס וואָרט "סיום" איז אייגע פון אזעלכע.

קינדער פון פאלק

די גרינדער פון "חסד של אמת", אין סענט לואים, מיט קארעג פופציק יאר צוריק, זיינען דאן געקומען פון אזעלכע שטעטלאך און היימען, וואו

panorama — a true copy of some historical epoch. The word "Sium" is one of them.

Children of The Ghetto

Those that established the "Chesed Shel Emeth" in St. Louis almost fifty years ago, came here from surroundings where Jewishness spelled poetical strength—the cultural sap that refreshed and cemented the existence of the Jewish individual and the Jew as a body.

The Jews of that day that organized the "Chesed Shel Emeth" are the legitimate folks offspring of that epoch. They knew the character of "Simcha Hasium", the graduation festival.

Ask, for instance, Chaim Albert or Nachman Charish or Moishe Sherman to tell you the significance of "Sium Hatorah" as they remember it at home, and they will unfold before you a picture of a genuine Jewish celebration, in its naturalness, in its simplicity—they will perhaps sketch before you the scene how a Jew could, in a common week day, momentarily discard his shabby clothes, his very drabby existence and as if by magic, become transformed—clothes, appear-

"אידישקייט" איז געווען די פאעטישע גייסטיקע קראפט און זאפט, וואס האט געצעמענטעוועט און פריש געהאלטן דעם עקזיסטענץ פון דעם אידישן כלל און פון דעם אידישן פרט.

די דאמאלסט אריבער געקומענע אידן, וואס האבן דעם "חסד של אמת" ארגאניזירט, זיינען די געזעצלאבע פאלקס קינדער פון דער דאזיקער געזאגטער אידישקייט. זיי האבן גוט

דער מארמער־שטיין אין נייעם אוהל, איז א אויסדרוק פון אנערקענונג צו דער קאמיטע וואס האט דורכגעפירט דעם אויפבוי פון נייעם גדר

געדענקט דעם כאראקטער פון די "סיום שמחות" בא אידן אין דער אלטער היים. פרענט בא א חיים אלבערט, בא א נחמן חרש צי בא א משה שערמאן, זיי זאלן אייך דערציילן עפעס פון א סיום התורה, וואס

ances, posture and all; a prince in disguise. From their tale you will also learn of the spiritual significance of those memorable folks occasions.

And if the originators of the "Chesed Shel Emeth" stamped that occasion with the title "Sium", or "Sium Havogen," as they called it then, you can readily understand the fervor of that moment—the religious ecstasy that was awakened in their hearts when they lived to possess a wagon of their own —may it never be needed.

To them it wasn't just a wagon but it meant the offspring of the "Hagoloh" the carriage that held the "Klai Shores" the implements of the ecclestiates of the centuries — the carriage that follows the nation from one end of the world—Asia, and the material poverty of a desert life into the other end of the world — rich America and a spiritless, Torah-less life.

And, after all, was not that lonesome Jewish corpse in this strange land but a mere vessel, a recipient for his miserable soul—a soul that longed vainly for redemption, even when the body was alive? Isn't such a corpse at least entitled to be

זיי געדענקען פון דער אלטער היים, וועט איר פון זייער דערציילונג ניט נאר דערזעהן א בילד פון א נאטירלא־כער אידישער שמחה אין יענע לאנג־פארגאנגענע טעג, ווי אין איין מינוט אפילו אין א וואכעדיקן טאג האט א איד געקאנט זיך אויסטאן פון זיין בלאטע, זיך איבערטאן אין זיין שבת־דיקן בגד און ווערן א פרינץ, — פון זייער דערציילונג וועט איר אפילו דערפילן די הייליגקייט פון יענעם גרויסן פאלקסטימלאכן מאמענט.

און אויב די דאזיקע גרינדער פון "חסד של אמת" האבן דעם מאמענט, ווען זיי האבן געקראגן אן אייגענעם וואגן פאר דער חברה, געקאנט פייערן אונטערן נאמען "סיום" (ווי זיי האבען עס דאמאלט פראקטאקאלירט — "סיום האוואגן"), קאן מען זיך שוין פארשטעלן, וואס פאר א רעליגיעזער עקסטאז יענער מאמענט האט אנגע־פילט אלעמענס הערצער, ווען זיי האבן דערלעבט צו זעהן, אן אייגענעם אי־דישן וואגן, הלואי זאל מען אים ניט דארפן.

דאס איז ניט געווען פאר זיי סתם א וואגן. דאס איז געווען פאר זיי א אורשפרונג פון דער ענלה (אנאלע), וואס פירט די אידישע כלי שרת, די געשיר פון די גייסטיקע אטריבוטן אין א פארלויף פון טויזענטער יארן. די דאזיגע ענלה, אט דער וואגן, מאכט זיין וועג, אינאיינעם מיט די אידן, פון איין עק וועלט אין אזיע, אין דער מא־טעריעלער אריסקייט פון א מדבר לעבן, ביז צו דעם אנדערן עק וועלט אין אמעריקע, אין דער גייסטיקער

taken to its resting place in a Jewish atmosphere?

The officers of the "Chesed Shel Emeth" being connected with every fibre of their soul to the old epoch, felt the urgent need of that deceased individual—the cry to its owness—a wagon of its own.

It is to be regreted that the Jews of that day didn't realize the historical significance of a photographic record of this memorable Horse and Wagon as they were placed ceremoniously before the entire gathering of men, women and children, adorned in their best, to celebrate the great occasion.

Such a photograph would have been an etnographical treasure in the history of Jewish life in America.

אידן, מיט זייערע ווייבער און קינדער, זיינען זיך צונויף געקומען, מיט שבת'דיקע קלייד־ער אויסגעפוצטע, צו פרייען זיך מיט אזא שמחה.

אזא פאטאגראפיש בילד וואלט דאך געווען א עטנאגראפישער אוצר, אין דער אנשטייאונג פון דעם אידישן ישוב אין אמעריקע.

ארימקייט פון א תורה־לאזן לעבען.

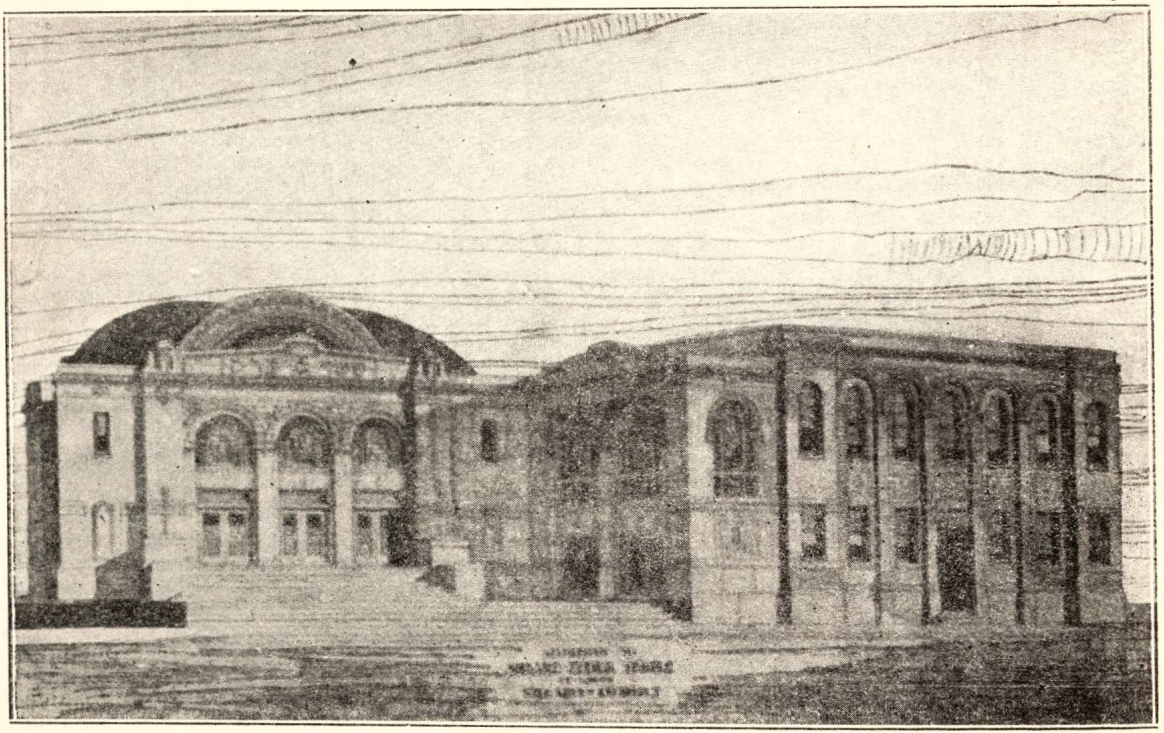
פארמאכט איז דער וועג פון פילא־זאפיע צו די איינגעבויגענע טירן פון די איינגעוואלגערטע ארימע היימען בא די אידישע פאלקס מאסן, אבער אינסטינקטיוו ציהט עס זיי אלעמאל צו דעם טראדיציאנעלן וואגן. פאר־מאגן זיי לוחות, דארפן זיי א וואגן און וועז זיי פארמאגן גארניט — דארפן זיי אויך א וואגן...

און וואם איז דען געווען דער גוף פון א עלענדן אידישן נפטר, אין דער רייכער אמעריקע פון אמאל, אויב ניט א כלי פון א פארוואגעלטער נשמה, וואם האט זייענדיק נאך אין גוף גע־זוכט א תיקון און ניט געפונען? איז דען אזא כלי ניט געווען דאן בארעכ־טיקט צו אפגעפירט ווערן אין איר איי־ביקער רו אין א אידישן וואגן?

די פירער פון "חסד של אמת", זיי־ענדיק מיט אלע פעדים פון זייער נשמה צוגעבונדען צום אידישן כלל און אויך צו דעם אויבענגעזאגטן עלענדן פרט, האבן דערפאר קאנצענטרירט אינ־גאנצן זייער אויפמערקזאמקייט אויף דעם איינעם געביט — א אייגענעם וואגן.

א שאד וואם די אידן האבן דא־מאלסט נאכניט באגריפן די היסטארי־שע נויטיגקייט אראפצונעמן א פאטא־גראפיע פון דעם "פערד און וואגן", בשעת מ'האט אים אווע געשטעלט פארן פלאץ, וואו די דאמאלסדיקע

Shaare Zedek Congregation and Centre

CONGREGATION ORGANIZED 1905; CENTRE IN 1926

As soon as the Jewish population of this city began to move westward, a hall was rented on Vandeventer and Finney Avenues for services on the high holidays.

There, a body of about 15 men organized into a regular community and the "Shaare Zedek" was officially established.

A private house was rented on Evans Avenue, where the Congregation held services every Saturday.

In 1907, when the membership increased to 50, and the treasury showed a balance of $1,500 a private residence was bought at 4559 Cook Avenue and converted into a synagogue. The cost of the entire project was $6,500.

By 1912 all obligations were met, and there was still a balance of $5,000. The present location, on Page and West-End was acquired.

In 1913, with a membership of over 100 a new building was started, and as soon as the basement was completed the Congregation moved in and services were held there.

The completed structure amounted to $67,000. But as the neighborhood swelled with

שערי צדק

אין 1905, נאָרוואָם די אידן האָבן זיך אריבערגעקליבן אין דעם געגנט, האָבן זיי (א 30 פערזאָן) געדאוונט ימים נוראים אין א געדונגענער האַלל אויף וועגדעוועגדער און פיני נאם. דאָרט אָרגאניזירט זיך א מיטגלידער־שאפט פון א 15 פערזאָן און באשליסן צו האָבן א שטענדיקע שוהל מיט'ן נאָמען "שערי צדק".

באלד נאָך יום־טוב דינגען זיי 3 צימערן אין א הויז אויף עוועגם עוועניו פאר 10 דאָלער א מאָנאַט און דאוונען דאָרט אויך שבתים פון צייט צו צייט.

אין 1907 ווען זיי האָבן שוין א 50 מיטגלידער, שאפן זיי א סכום פון א 1500 דאָלער און קויפן א הויז אויף 4559 קוק סטריט, וועלכע ווערט צו געריכט פאר א שוהל. ארום־און־ארום קאָסט עס זיי א 6500 דאָלער.

ביז 1912 צאָלן זיי אפ די חובות און פארמאָגן א סכום פון א 5 טויזנט דאָלער. דאן קויפן זיי דעם פּלאַץ אויף פּיידיש און ווענסט ענד.

אין 1913, ווען זיי ציילן שוין א 100 מיטגלידער הויבן זיי אָן בויען דעם איצטיקן בנין און באלד ווי דער קעלער ווערט פארטיק קלייבט זיך די שוהל אריבער אהינצו.

דער נייער בנין האָט געקאָסט א 67 טויזנט דאָלער. אין א משך פון עט־לאָכע יאָר, ווען דער געגנט איז שוין געווארן גוט באזעצט פון פארמעגלא־כע אידישע פאמיליעס האָט דער חוב אויף דער שוהל באטראָפן ניט מער ווי א 20 טויזנט דאָלער. דאן איז ארויף

new Jewish settlers and the membership grew correspondingly the debts were paid off.

But a new problem confronted the Congregation. What is to be done about the 200 children that needed a Hebrew education? The regular quarters were by far inadequate. A campaign was then started by Rabbi Abramowitz, and when he left for Palestine, the work was carried on by Rabbi Israel Lebendiker. A movement for a Hebrew Centre.

Messrs. Solomon Lipshitz, ex-president, the late M. Grand and the entire directorate of 1920 worked energetically for the welfare of the Centre and the Shaare Zedek.

In 1925 a special drive for this purpose was inaugurated. The effort netted over $50,000. The Sisterhood alone led by their energetic president, Mrs. Louis Goodman brought in over $20,000, and the work began. A marvelous structure was built. The inauguration was an occasion of joy, but when the ecstasy was over, a cold, granite fact showed its frozen face.

There remained an indebtedness of $115,000. A mort-

געשוואומען די פראגע פון דער תלמוד תורה, ווו 200 קינדער, געלערנט בא 5 לערער, געפינט זיך אין קעלער. מע דארף אויסבויען א ספעציעלן בנין פאר דער תלמוד תורה. די דאזיקע אקציע האט אנגעהויבן זייער דא־מאלסדיקער רב, הרב אבראמאוויץ, וועלכער איז נאכהער אפגעפאהרן צוריק קיין ארץ ישראל און דורך זיין נאכ־פאלגער, רבי ישראל לעבענדיקער.

סאלאמאן ליפשיץ, עקס פרעזידענט און איינער פון די גרינדער פון "שערי צדק", און מ. גרענד, פרעזידענט 1920, און די דירעקטארן פון יענער תקופה האבן ענערגיש געארבעט צו אוועקשטעלן די "שערי צדק" גרויס.

אין 1925 ווערט דער איצטיקער סענטר, די היים פון דער תלמוד תורה געבויט. דער דרייוו פאר דעם צוועק האט ארויסגעבראכט עטלאכע און פופ־ציק טויזנט דאלער. די "שערי צדק סיסטערהוד", מיט דער פיהרערשאפט פון איר פרעזידענטין, מרת לואיס גוד־מאן, האט ווי אלעמאל ארויסגעוויזן ענערגישע ארבעט און האט ארויינגע־בראכט אזא סכום ווי א 20 טויזנט דאלער. עם זיינען פארקויפט געווארן כבודים צו פאראייביקן די נעמען פון מנדבים איבער די צימערן פון סענטר. מ'האט אלעס געטאן און מ'איז אלץ שולדיק געבליבן א 115 טויזנט דא־לער. דארף מען ארויסנעמען א "מארטגעידזש" אפן סענטר. האט אבער דער "מארטגעדזשירער" ge־וואלט ניט אנדערש נאר אז מ'זאל אים געבן די שוהל אויך אלס גאראנטי.

איצטער איז מען נאך שולדיג אויף

gage on the property had to be arranged but the financiers insisted on additional security and the synagogue had to be mortgaged along with the newly erected Centre.

To date the Congregation still owes $90,000; and the task of meeting the obligations is extremely difficult.

True, the Centre is one of the most beautiful among the Orthodox Congregations in the land. The large Ball Room (about 1,000 capacity) and the other meeting rooms, are a remarkable convenience for a modern institution. There is also a "Chevroh Torah" and a "Chevroh Mishna." But all these additions only add to the budget of the Congregation, and the income is hardly large enough to meet it, let alone pay mortgages.

What do they do?

Ask Mr. Louis Goodman, its president since 1926, or Mr. Nathan Waldman, its vice-president or any of the directors; and you will hear the bitter story. It is a bitter struggle, indeed.

* * *

There is grave danger that this great institution will be lost

דער שוהל א 90 טויזנט דאלאר. דער בנין פון סענטער (תלמוד תורה) און שוהל איז איינער פון די שענסטע צוויישן די ארטאדאקסישע שוהלן איבער'ן לאנד. דאָרט געפינען זיך די חברה תורה און חברה משנה, דא זיינען גרעסטע צימערן פאר פארזאמלונגען, אין גרויסן זאל קענען פארבריינגען טויזנט מענטשען בהרחבה, אבער די איינאמע איז ניט גענוג צו דעקן דעם יערלאכן בודשעט און אויך צאלן אפן חוב.

מאטערן זיך די פיהרער, לואים גודמאן, נחמן וואלדמאן, וועלכע זיינען אין אמט אלס פרעזידענט און וויים פרעזידענט זינט 1926, און די אי-בעריקע באאמטע און דירעקטארן — מאין יבא עזרי — פון וואנען וועט קומען הילף.

* * *

עס היינגט א סכנה-אויפרוף צו די ארטאדאקסישע איידן אין סענט לוים:

באגרייפט די נויטיגקייט צו אויסלייזן די "שערי צדק", זי זאל ניט דארפן פארקויפט ווערן דורך די בעלי חובות.

זייט א שותף צו אזא גרויסע מצוה פון פדיון שבוים.

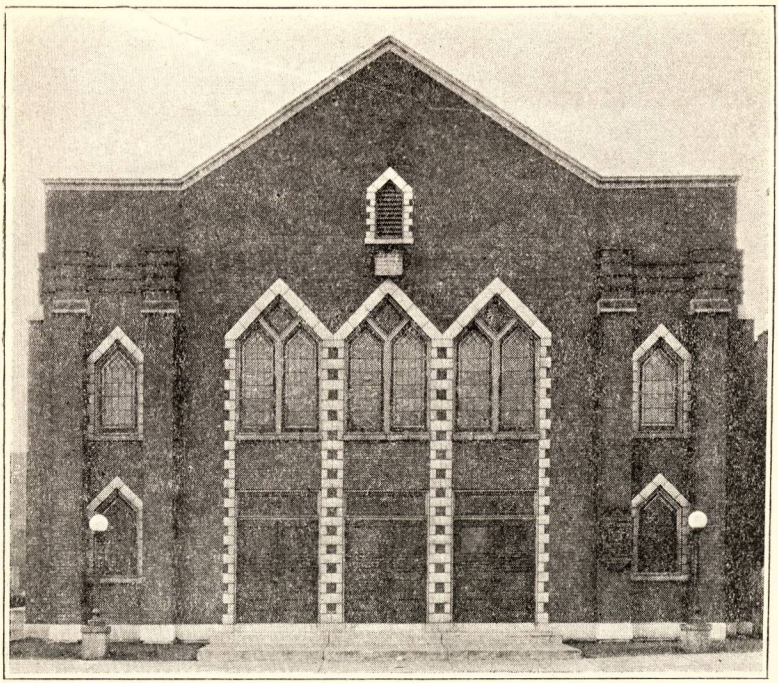
---

to Orthodox Jewry, unless the entire Jewish citizenry of St. Louis will heed the danger call and come to the assistance of the "Shaare Zedek."

An institution of this magnitude is worth while redeeming.

Brith Sholom Congregation

ORGANIZED 1907

In the very center of a lively business district on Delmar Boulevard, surrounded by turmoil and confusion — a sanctuary was founded— a "Covenant of Peace" in the midst of chaos.

As with a pre-conceived mission this God's abode took root. By its very presence it attempts to imply the contrast between God's tranquility and the hustle bustle of a money-mad world.

אין דעם סאמע רעש און טומעל פון דעם האנדל'ס־גענגט אויף דעלמאר גאם שטייט די "ברית שלום" שוהל. עפעם ווי מיט א באזונדער שליחות האט זיך דאָ איינגעאָרדנט גאָט'ס הויז, אז ס'זאָל דעם אידן אין דעם דאָזיקן קאָכעדיקן געגנט זיין נאָענט דער איבערגאנג פון האוועניש און טומלענישׁ צו אידישער אטמאָספערע און געמיטהלאכער שוהל־רואיגקייט.

ברית שלום איז דאָ די איינציקע שוהל אין דעם דאָזיקן געגנט, און איר מיסיע איז א געוואונשענע און א טרעפלאכע.

The "Brith Sholom" is the only congregation in the vicinity, and its mission is purposeful as well as successful.

A fruitful island surrounded by a stormy sea, a beacon that guides aimless, compass-less ships to refuge and safety.

When the Jew is caught and carried away by the whirl-wind of "gold-dust" and then suddenly crashed against the curb —a shattered mass of weary nerves, he lifts his blood-shot eyes, and, behold! there is the "Brith Sholom." He breathes its peaceful atmosphere until he is imbued with calmness, and his tired brain sees the true and eternal light. He shakes off his petty cares and his soul is filled with "sholom" and hope. He becomes but a link of that great chain of men in Israel who found refuge in the old sanctuary — the synogague.

A spiritual "smithy" where bent and misshaped souls are forged and hardened to withstand the knocks of life.

A voice is calling: "In the wilderness clear a path to God." Let the voice of "Blessed be He who commanded — and there was a universe" pierce through the screeching

די שוהל איז דאָ ווי א פרוכטבארער אינזעל אינמיטן א שטורמדיקן ים. ווערט א שיף געיאָגט אויף איר ווא־סער־וועג אינמיטן ים און איר קאָמ־פאָס קען קיין וועג ניט ווייזן, איז דער אנטפלעקטער אינזל א רעטונגס־פונקט פאר איר מאנשאפט.

ווערט א איד ווי פון א וויכער פאר־טראָגן אין זיין פרנסה־זוכעניש און ס'איז אים שווער זיך ארויסצוקאָנטערן פון דעם דאגות־קנויל, כאפט ער זיך אריין אין "ברית שלום", דערמאנט ער זיך אז רואיגקייט, געדולד און האָפענונג האָט באָם אידן אין אלע צייטן דורך דער אידישער שוהל, זיין מוט געשטארקט און האָט אים ניט געלאָזט ארונטערפאלן אונטער די שווער־ריגקייטן פון דער צייט.

א שוהל אין אזא געגנט איז ווי א גייסטיקע "קוזני" אויסצושמידן דעם גייסט פון דעם אידן און שטארק מאכן זיין מוט.

"קול קורא" — א שטימע רופט: "במדבר פנו דרך ה' — אין דער לייר־דיגקייט מאכט א וועג צו גאָט".

זאָל זיך דער קול פון "ברוך שאמר והיה העולם" ארויסרייסן, צווישן די גרילצנדיקע קולות פון וואָג־און־מאָס אין דער טומלדיקער האנדל'ס גאס; זאָל זיך ערן דער "קול יעקב" דורך די פענסטער פון זיין "ברית שלום" און זאלן אים דערהערן די מענטשן־קינדער וואָס דארפן אים דערהערן.

און זיי וועלן אים דערהערן.

און א שמחת תורה אוונט איז דאָס וועלן. די עלעקטערישע באלייכטענדע שילדן פון די געשעפטן איבער ביידע

noises of the insane business infested streets. Let the "Voice of Jacob" pour forth through the windows of the "Brith Sholom" and bring comfort to the offspring of man.

* * *

It happened on a "Simchos Torah" night. On both sides of the street electric signs sparkled with a thousand brilliant eyes, blinking, winking, flirting with young and old—"Come Ye Customers!"—The incessant cry. Automobiles, large and small, busses and electric cars all mixed up in a neck-breaking race. Clinking bells, sounding horns, screeching brakes—civilization going wild. But towering above it all stands a Shul of Israel enveloped in peaceful light, crowded with men, women and ·n, all listening, all heeding their spiritual leader—Rabbi Mazur as he officiates at "Hakofos."

The Rabbi is imbued with spirit as he sings "Help, Oh God, help!" and a mass of a thousand heads become enveloped in a fervent ecstasy, and the spirit of the holiday hovers over all. Torahs are scattered and carried watchfully, cautiously by young and

זייטן גאַס ווינקען און ציהען און בלענדן די אויגן פון הונדערטער פאר־ביי־יענדיקע, די טראַם און די אוי־טאָמאָביל־ן יאָגן זיך און סיגנאַל־עווען אָן אַפּשטעל און אָן אויפהער, און אינמיטן אָט דעם טאַראַם פון סיגנאַל־עווען און יאָגעניש שטייט זיך א ליכטיקע פול־מיט־מנוחה אידישע שוהל, ווו אידן מיט זייערע פרויען און קינדער און קינדס־קינדער זיינען געקומען הערן זייער גייסטיקן פיהרער און פּראַווען מיט אים די הקפות.

און באַגייסטערט איז רבי מייזער בשעת ער זאָגט און בשעת ער זינגט, ווערט דער טויזנט־קעפיקער עולם באַ־גייסטערט פון זיין באַגייסטירונג, טראָגן זיך תורות פון זיידעם און טאַ־טעם און פאָגען פון קינדער און אייניק־לאַך; זינגען זיי אלע דעם אנא ד' הושיעה נא — כ'בעט דיך גאָטעניו, העלף שוין — און מיט די אויגן זעט מען ווי די הילף קומט, די הילף איז שוין דאָ, — וואָרים אָט שיינען דאָך די געזיכטן פון דעם גאנצן עולם, אָט זיינען זיי דאָך פול מיט פרייד, דאָס אליין איז דאָך א גרויסע הילף.

* * *

און אזוי ווען איר דאָ טרעפן א באַ־גייסטערטן עולם יעדן פרייטאָג צו נאַכט, ווען ער קומט דא דאוונען און הערן רבי מייזער'ס וועכענטלאַכע דרשות. אלע שבת פארנאַכט זיצן דאָ אידן און זינגען זיך זמירות בא שלש סעודות. אלע "בין מנחה למעריב" לערנט חברה א שיעור משניות. דער בר מצוה קלוב קומט הערן רבי מיי־זער'ן א שיעור אין שלחן ערוך. מייד־

old, and flags are waved by children and babes. "Help, Oh, God, Help!" And help came. It is seen in their happy faces and sparkling eyes. They are full of hope and courage. what greater help does man want?

* * *

You can also find an enthused crowd at the "Brith Sholom" every sabbath eve as they listen to their leader's sermons. On Saturday evening pious Jews join their Rabbi at "Sholos Seudos". At dusk on week days you can hear the lyrical chanting of a chapter in "Mishnais." There is also a "Confirmation Club" where youngsters gather to hear Rabbi Mazur expound a lesson in the Hebraic Code. Girls of 16 and older have a club of their own named the "Future of My Nation," their functions being dedicated to activities of national character. Sunday school classes in Hebrew are taught by volunteers to about 150 children, divided into 9 classes.

The regular Hebrew school (under the auspices of the local Federation) grew from an insignificant little body to a sizeable institution of 70 pupils.

Marvelous work is also being

לאך (פון 16 יאָר און עלטער) זיינען דאָ ארגאניזירט אין זייער קלאָב "עתידת עמי". א חוץ די לעקציעס פון רבי מיזוור האָבן זיי אויך זייערע אייגענע ארויסטרעטונגען און זיינען אקטיוו אין אלע פארשידענע נאציאָנאלע אונטערנעמונגען.

די העברייאישע זונטאָג קורסן זיינען אייגנעטיילט אין 9 קלאָסן, וואו לערערינס וואלענטירן לערנען מיט א 150 קינדער.

די תלמוד תורה (אונטער'ן פראטעקטאראט פון דער היגער פעדעריישאָן) איז אין א משך פון אנדערטהאלבן יאָר פארגרעסערט געוואָרן. אנשטאָט 18 קינדער וואָס האָבן געלערנט בא איין לערער, לערנען זיך איצטער בא צוויי לערער 79 קינדער.

די "סיסטערהוד", וועלכע עקזיסטירט שוין 22 יאָר טוט וואונדערבארע ארבעט. יעדעס יאָר ברייננט זי אריין טויזנט דאלער.

די "דאָהער'ס אף די ברית שלום", וועלכע איז ארגאניזירט געוואָרן דורך דער רבי'צין מיזער, נעמט זיך צו זאמלען א פאָנד פאר א שולע־נעביידע.

דער "מענ'ס קלאָב" ציילט שוין א מיטגלידערשאפט פון א 85 פערזאָן, וועלכע וויזין ארויס א גרויסן אינטערעס אין אידישע ענינים. פון צייט צו צייט ארדנען זיי איין ליטעראריש אויסער די באלערענדע לעקציעס פון רבי מיזור.

וואָס אידן קענען אויפטאָן. נעמען זיי אינמיטן דער טומלדיקער דעלמאר

done by the Sisterhood of the Brith Sholom. They were organized 22 years ago and made every year count.

The "Daughters of the Brith Sholom", that was organized by Mrs. Mazur, is gathering funds for a Hebrew school building.

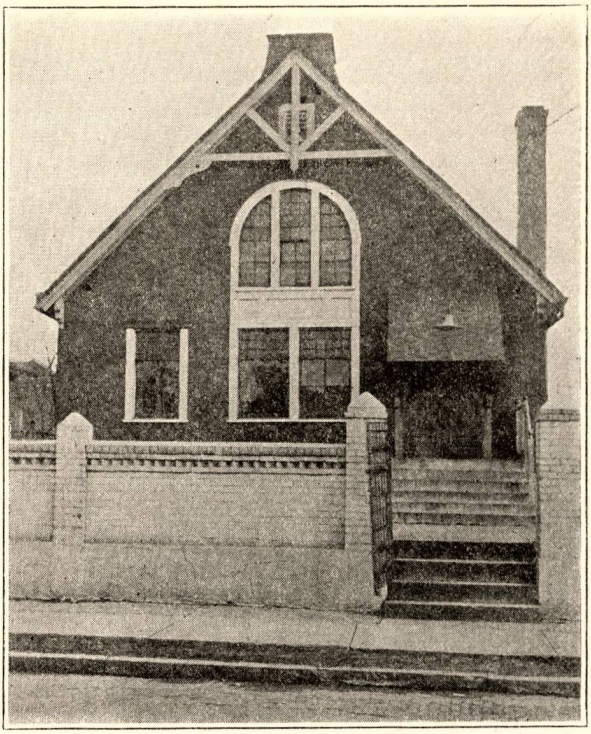
The "Men's Club", with a membership of 85 persons is showing sincere interest in all Jewish affairs. Also literary evenings are arranged from time to time.

The Jew can achieve if he wants to. Even on the tumultuous Delmar Boulevard he "declare's" a "Covenant of Peace" and succeeds.

נאם און זאָגען "עס זאָל ווערן א "ברית שלום".
און עס ווערט !

Beth David Congregation

ORGANIZED 1908

There is no sign on the "Beth David" Synagogue, not even an inscription over its doors. Not a single hint that there is a congregation within. Still one can tell that the structure is dissimilar to the average private home. And the "experienced eye" will immediately recognize its mission—a plain orthodox synagogue — just as we had them at home — a "shul."

ניטאָ קיין שילד אויף דער "בית דוד" שוהל, ניטאָ אפילו קיין אויפ־שריפט באַ׳ם ארייננאנג. דער אויס־זען פון דרויסן האָט אויף זיך קיין שום באַזונדער סימן ניט, דאָך קען יעדערער דערקענען אז די געביידע איז ניט קיין פּריוואַטע. א מבין וועט באַלד דערזען, אז דאָס איז א היימישע אי־דישע שוהל.

און דאָס איז ניט קיין צופאַל, די גרינדער פון "בית דוד" האָבן עס נע־טאָן באַוואוסטזיניק. זיי האָבן נע־וואָלט דווקא א אידישע שוהל מיט

It is not an accident that this congregation was maintained in this manner. Its originators deliberately planned such a synagogue, resembling in appearance and traditions to the synagogue at home—in the old country.

And, when you visit this "shul," in a plain week day before or after mass, when the place is deserted, your mind involuntarily turns to the days of your childhood, when you "taged" along after your parents and saw the halo of the "Mikdosh" in every nook and corner—with eyes that are endowed only to children. The "coziness" of that "shul." Who can ever forget it?

The "Beth David" Congregation is the pioneer "shul" in Northwest St. Louis. It was the first to serve the influx of the new Jewish community that migrated from the Eastern part of the town in 1905.

Mr. Jacob Fishman, ex-president of the "Tiphereth Zion Talmud Torah and a few others immediately organized a "Minyan" in the home of the late Zelig Bernstein, to hold services every sabbath (on holidays they rented a special hall.)

אלע אירע טראריציעס פון די וואלינער שטעטלאך אין דער אלטער היים. און דאָרטן האָט א שוהל אויסגעזען פון אינווייניק און פון דרויסן, אזוי ווי די היגע "בית דוד" שוהל זעט אוים.

ניט נאָר בשעת'ן דאוונען, נאָר אפילו ווען איר קומט אהין אריין אין א וואכעדיקן טאָג, ווען קיינער איז דאָרט ניט פאראן, מוזט איר אין אייער געדאנק זיך אריבערקלייבן אין יענע צייטען, ווען איר זענט נאָך א קינד געווען און זענט מיטגענאנגען מיט אייערע עלטערן אין קלויז אריין דאוונען.

די געמיטלאכקייט פון יענער אידישער קלויז, ווער ס'האָט עס אמאל פארזוכט.

* * *

די "בית דוד" שוהל איז די ערשטע פיאָנערין אין דעם צפון־מערב טייל פון שטאָט, וואוהין אידן פון מזרח טייל האָבן אָנגעהויבן אריינציהען זינט 1905. צווישן זיי איז געווען יעקב פישמאן, געווען פרעזידענט פון תפארת ציון ת"ת. ער און נאָך אייניקע צו אים האָבן גלייך אָרגאניזירט א שבת'דיקן מנין בא זעליג פיינשטיין ע"ה. ימים טובים פלעגן זיי דאוונען אין א פעדונגענעם האָלל.

אזוי האָט עס אָנגעהאלטן 2 יאָר ביז זיי האָבן אָפּגעשפּאָרט א סכום פון 38 דאָלער, מזומן געלד, און דאן האָבן זיי אָנגעהויבן טראכטן ווענן אן אייגענער שוהל.

אין יוני, 1908, האָבן זיי צוזויף געפונפן א פּארזאמלונג, ווו עס האָבן זיך באטיליקט 17 פערזאָן און עס איז

For two years the new community managed to "keep house" here and there as best they could. But they did not give up hope. Somehow they discovered $38.00 in their treasury, and they began to plan.

In 1908 a mass meeting was held for a very definite purpose. Seventeen citizens responded and about $150 was contributed. Jacob Fishman, Sam Kranzberg and Fred Shucart were empowered to find and buy suitable quarters for a synagogue.

The same property that now houses the "Beth David" Congregation was bought for the sum of $2,050. A charter was obtained and Jacob Fishman was elected president. His first accomplishment was the establishment of a Hebrew school in the same building.

This school has been in existence ever since, under the management and tutelage of Reverend Nathan Blitz, who is also the spiritual leader, as well as secretary of the Congregation.

An interesting episode happened at the meeting of the directors of the "shul": Being "depression time" a discussion

געשאפן געוואָרן א סכום פון א 150 דאָלער. יענע פארזאמלונג האָט אויסגעקליבן א קאָמיטע פון יעקב פישמאן, סעם קראנצבערג און פרעד שוקארט צו קויפן א בנין און די איצטיקע גבייד איז געקויפט געוואָרן פאר צוויי טויזנט מיט 50 דאָלער.

די שוהל איז געטשארטערט געוואָרן און יעקב פישמאן איז אויסגעקליבן געוואָרן פרעזידענט. אלם א איד וואָס איז פאראינטערעסירט אין אידישע דערציהונג, האָט ער באלד געגרינדעט א תלמוד תורה אין שוהל.

די דאָזיקע ת"ת עקזיסטירט זינט דאמאָלט, אונטער דער אויפזיכט און לערערשאפט פון רעווערענד נתן בליין, וועלכער איז אויך זייער סעקרעטאר און גייסטיקער פירער.

דאָ איז כדאי צו דערמאָנען א פאסירונג: אויף איינעם א מיטינג פון די שוהל־דירעקטאָרן איז באהאנדלט געוואָרן די פראגע פון פינאנסן. מ'האָט אויסגערעכנט אז צוליב דעם אלגעמיינעם קריזים קען מען זיך ריכטן, אז די שוהל זאל היינטיקם יאָר האָבן א דעפיציט.

בא דעם מיטינג איז אויך געווען זייער גייסטיגער פיהרער, האָט ער געבעטן דאָס וואָרט און געמאָלדן, אז ער איז וויליג מען זאל פארקלענערן זיינע שכירות. די מעלדונג איז אפן אָרט דיסקוטירט געוואָרן און עם איז איינשטימיק באשלאָסן געוואָרן, אז די שכירות זאָלן ניט פארקלענערט ווערן. אויב עס וועט זיין א דעפיציט, זיינען דערפאר דאָ דירעקטאָרן צו געפינען מיטלען אז דער דעפעציט

arose as to the future of the Congregation. The finances were already low and as to the hereafter—well, it looked even gloomier. A deficit was badly staring them in the face.

"Economy" became the coined slogan. We must economize! Reverend Blitz asked humbly to be recognized by the chair; and came straight to the point: "If economy was a necessity why not begin from the speaker? Why, he personally was more than willing to receive a substantial cut in his pay in order to relieve part of the depression."

His offer was immediately taken up for discussion and was unanimously rejected. Deficit or no deficit they were not going to deprive their leader of his already modest salary. A community cannot fail. Surely there is a way out. Why, did not Mr. Isaak Dubinsky, former president, meet a task equally as hard under his administration? Didn't he raise a substantial sum in order to build a new gate? And didn't they raise a thousand dollars for the Hebrew Immigrant Aid Society and $500 for the Old Folks' Home?

And what did Mr. Max Ap-

זאל געדענקט ווערן. דער גייסטיקער פירער טאָר דערפון ניט לײדן.

און אלם באווייז אז קהל איז אַלע-מאל ניט קיין אָרימאן איז ארויסגע-براכט געוואָרן פאָלגנדעם :

וועז אייזיק דובינסקי איז געווען פֿרעזידענט און עם האָט זיך גע-האנדלט וועגען א פֿארקאן פאר דער שוהל, נו, איז דען ניט געשאפן גע-וואָרן דער נויטיקער סכום געלט ? עפ איז אוועק געשטעלט געוואָרן דער איצטיקער גרויסער פֿארקאן, מ'האָט געשאפן טויזנט דאָלער פאר'ן האיאם צו האָבן דאָרט א בעט אפן נאָמען פון דער שוהל, מ'האָט געגעבן פאר'ן היגן מושב זקנים פינף הונדערט דאָלער און עס איז נאָך געבליבן געלט אין קאסטע אויך.

צי בשעת מר. מאקס אפלמאן איז אויסגעקליבן געוואָרן אלס פרעזידענט און ס'האָט זיך געהאנדלט די פראגע פון איבערבויען די שוהל, נו, איז דען ניט געשאפן געוואָרן קיין זעקס טויזנט דאָלער וואָם די דאָזיקע אונטערנעמונג האָט אָנגעטראָפן? און היינט די צדקה וואָם איז געשאפן געוואָרן פאר'ן קרן היסוד, תורה דעלעגאציע און אנ-דערע אידישע אנשטאלטן?

די שוהל איז, אַדאנק דעם איי-בערשטן, אָפּגעצאָלט. מ'איז קיינעם קיין געלט ניט שולדיק. אַיי די פֿרא-צענטן אויף דער אינשורענס פאָלי-סי? נו, וועט פרענק דובינסקי דעם מאָל טאָן ווי ער טוט עס אַלעמאָל. אַלעמאָל שיקט ער אריין זיין טשעק וואָם קאָמישאָן באטרעפט, און וועט עס מסתמא היינטיקעם יאָר אויך טאָן.

pleman do under his administration when he met with emergency? Didn't the Congregation raise $6,000 to rebuild the synagogue? And how did they manage to donate liberally to the Palestine Fund, for the Torah Delegation and all other charities?

Thank goodness! the Congregation survived greater tasks and came out victorious, and surely God will not forsake them in the future. Would

נאר ניט געזארגט, קהל איז ניט קיין ארימאן — באשטימט דער מיטינג.

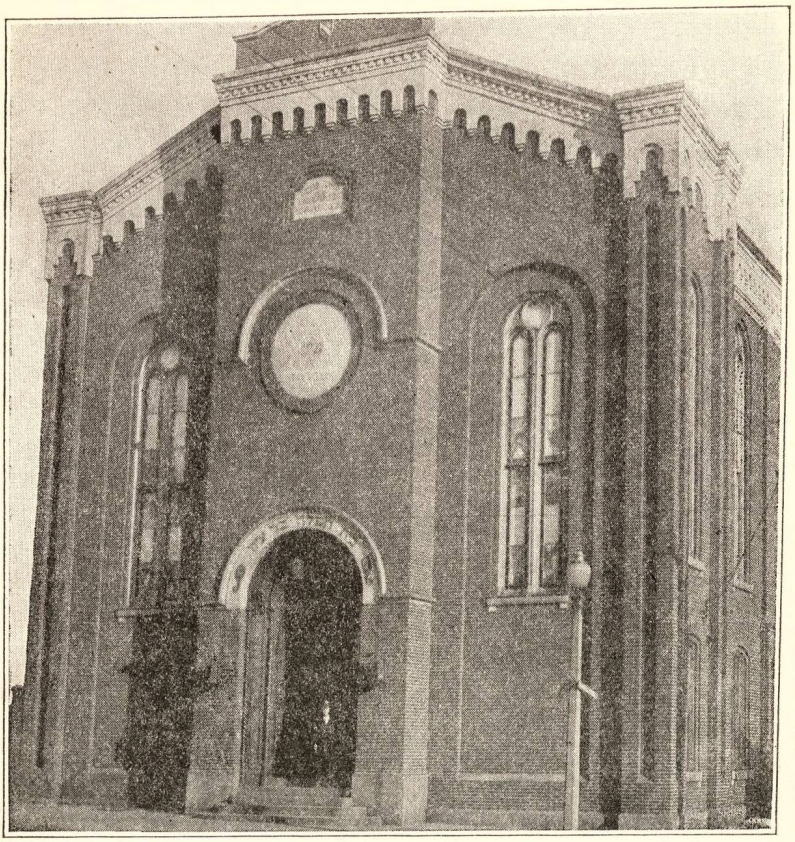
---

they accept their reverend's offer? Preposterous.

Of course there is a depression and the interest note has to be met but, thank the Lord Frank Dubinsky is still hail and hearty. He has never failed them in the past. Let's hope for the best. The meeting was adjourned.

The B'nai Zion Congregation

ORGANIZED 1908

B'NAI ZION BUILDING

In 1908 a "Minyan" was organized in that district and they named it "Beth Yakov." The organizers were Yakov Brody, Moishe Berger and Yechezkel Levitt. The "Minyan" was held in the home of Mr. Brody, Third and Miller Streets.

אין 1908 איז אין יענעם געגנט אָר־
גאַניזירט געוואָרן א מנין מיט'ן נאָמען
"בית יעקב". זיינע גרינדער זיינען
געווען יעקב ברוידע, משה בערגער און
יחזקאל לעוויט. דער מנין איז געווען
אין יעקב ברוידעם היים, דריטע און
מילער סטריט.
מיט דער צייט האָבן זיך געפונען

Eventually a protest was raised against the name of "Beth Yakov" as the services were held in the house of Yakov Brody.. It suggested of personal capitalization. The problem was brought before the late Rabbi Abramowitz and he ruled that hencesoforth its name shall be "Beth Hak'nesses" (congregation.)

In 1909 the "Minyan" moved to a private hall, at Broadway and Park, but some factional friction ensued, finally developing into two groups; one, went back to the home of Mr. Brody and the other settled in Mr. Prelutsky's home, at 1700 South Seventh Street.

The Prelutsky group kept the name "Beth Hak'nesses" and rented a hall at 1500 S. Third Street to congregate on holidays. Later they celebrated the "Sium" of the first scroll.

But in 1910 the groups again amalgamated under the name of "Beth Hak'nesses" and rented the spacious quarters at Broadway and Russell (for $6 per month). Rabbi Abramowitz visited them from time to time. The membership counted about 30 strong, and the monthly dues were a quarter per head.

אזעלכע, וואָס האָבן ניט געוואָלט אז דער מנין זאָל זיך רופן אפן נאָמען פון א איינצעלנעם פערזאָן. האָבן זיי דעם סכסוך פאָרגעבראכט פאר דעם רב אבראמאָוויץ (ז"ל) און ער האָט נע'פסק'ענט, אז דער מנין זאָל זיך רופן "בית הכנסת".

אין 1909 האָט דער מנין זיך ארי־בער נעצוינגן אין א האָל אויף בראָד־וועי און פּארק, צו דאוונען דאָרט ימים נוראים. עס האָט אָבער לאָנג ניט געדויערט, און דער מנין האָט זיך ווי־דער פאנאנדערגעטיילט. איין גרופּע האָט געדאוונט שבתים בא אריה לייב פרילוצקי אין הויז, 1700 7־טע נאס, און די אנדערע גרופּע האָט געדאוונט בא יעקב ברוידע אין הויז.

פּרילוצקי'ס גרופּע וואָס האָט אָנגע־האַלטן דעם נאָמען "בית הכנסת", האָט ימים נוראים געדאוונט אין א האָל אויף 1500 דריטע סטריט און דאָרט האָבן זיי טאָקע געפראוועט דעם סיום התורה פון דער ערשטער שוהל ריינינגקייט.

אין 1910 האָבן זיך די דאָזיקע צוויי מנינים צוריק פאראייניקט אונטערן נאָמען "בית הכנסת", אויף בראָדוועי און ראָסעל סטריט האָבען זיי געדונ־גען (פאר זעקס דאָלער א חודש) א דירה פון דריי צימערן. פון צייט צו צייט פלעגט דער רב אבראמאָוויץ צו זיי קומען. די שוהל האָט דאן גע־ציילט אן ערך דרייסיק מיטגלידער, און דער אָפּצאָל איז געווען 25 סענט א מאָנאט.

אין 1912 האָבן די מיטגלידער פון

In 1912 the organization organized its first Hebrew school. A teacher (Mr. Isikowitz) was hired for the sum of forty dollars per month. The expenses were covered by certain tuition fees and private donations. The congregation started off with the initial sum of $15 cash. (the largest initial contribution). The names of all the contributing members were then inscribed upon a large carton board as well as the amounts donated. The document was then framed and to this very day it is prominently displayed on the wall of the present congregation. The organization remained in the mentioned quarters until 1916.

At that time there was a German Church on Third and Soulard street, that had been vacated. The leaders of "Beth Hak'nesses" rented the church for $15 per month with an option of buying the building at an opportune time.

In 1918 the church was bought for $6,000, with a down payment of $1,200, balance on time payments. Messrs. Meyer Gofstein, Ben Reiss, David Wolf, and Joe Rosenthal were elected as a finance committee for the project.

בית הכנסת אָרגאניזירט די ערשטע תלמוד תורה. דער לערער, אייזיקאָוויטש, האָט באקומען 40 דאָלער א חודש. די הכנסה צו דער תלמוד תורה איז באשטאנען פון נדבות און פון שכר לימוד. די ערשטע אייניצייטיקע ביישטייערונג, 15 דאָלער, איז געווען פון דער קאסע פון "בית הכנסת". דאָס איז דאן געווען דער גרעסטער סכום צווישן די איבעריקע דרייסיק אינדיווידועלע ביישטייערונגען פון די שוהל-מיטגלידער. די נעמען פון די געבער און זייערע סכומים זיינען מיט סופר'ישע כתיבה אויפגעשריבן אויף גאָר א גרויסן פאפירענעם טאָוול, דער טאָוול איז איינגעראָמט אין א ספעציעלער ראם, וועלכע היינגט אין שוהל לזכרון עולם.

אין דער אויבנגעזאָגטער דירה האָט זיך די שוהל געפונען ביז 1916.

צו יענער צייט איז אויף דריטע און סולארד סטריט געווען א דייטשע קירכע, וועמענס מיטגלידער האָבן זיך פון דעם געגנט ארויסגעקליבן און זיי איז געשטאנען ליידיק. די אויפזעער פון דער קירכע האָבן די געבוידע געוואלט פארדינגען צו אידן פאר א שוהל. איז אוועק א קאָמיטע פון "בית הכנסת" (ס. בירמאן און וו. עווינס) און האָבן אוועקגעדונגען די געבוידע פאר 15 דאָלער א חודש. דער אָפמאך איז געווען, אז ווען די געבוידע וועט האָלטן בא ווערן פארקויפט, זאָל די "בית הכנסת" זיין בר מצר צום קויפן.

אין 1918 איז די געבוידע געקויפט געווארן פאר זעקס טויזנט דאָלער,

The Congregation was then named "B'nai Zion."

At the approach of the high holidays the Jewish community of South Broadway celebrated the "house warming" of their new synagogue. The occasion will long remain in the memories of the Jewish citizenry in that district. A spirited procession of scroll bearers led by a band of music and followed by young and old, Jews as well as many Gentiles wound its way through the streets and avenues from the house of Mr. Joseph Rosenthal to the home of the Congregation.

The arrangements committee headed by Messrs. H. Clark, S. Bierman, Gus. Tzinberg, B. Reiss, A. Michelson, Joseph Rosenthal, J. Lorberbaum, M. Berger, B. Hendin and M. Goffstein vouched for the success of the celebration.

That day was not only marked by joyous festivity, but will also stand out as a historical epoch in the minds of old and young. It was indeed a day of triumph for the leaders and workers of the South Broadway district. They felt that their efforts and sacrifices were not wasted vainly; their tireless labor was finally crowned

צוועלף הונדערט דאָלער איינצאָלן און דאָס איבערקע א מאָרטגעדזש. עס איז אויסגעקליבן געווארן א קאָמיטע (מאיר גאָפשטיין, ברוך ריס, דוד וואולף און יוסף ראזענטאל) צו שאפן די ערשטע איינצאָלונג.

דאן איז באשטימט געווארן אז דער נאָמען פון דער שוהל זאָל זיין "בני ציון".

בעפאָר ימים נוראים 1919 האָט די אידישע באפעלקערונג אין סאוט בראָדווייער געגנט מיט דער גרעסטער באגייסטערונג און רעליגיעזער עקסטאז געיום־טוב׳ט די שמחה פון חנוכת הבית פון זייער נייער שוהל. עס האָט זיך געפילט א שטימונג פון א גרויסער נעזעלשאפטלאכער דערגרייכונג. מיט מוזיק האָט זיך געצויגן די אידישע פּראָצעסיע מיט די רייניגקייטן איבער אלע גאסן פון יוסף ראזענטאל׳ס היים ביז צו דער שוהל.

אין דער חנוכת הבית קאָמיטע זיינען געווען משה פינקעל, ארי׳ יהודה קלאָק, ס. בירמאן, אליקום געציל צינבערג, ב. ריס, אברהם מייקעלסאן, י. ראזענטאל, יואל לאָרבערבאום, משה בערגער, בנימין הענדין און מאיר גאָפשטיין.

דער אָוונט וועט פארבליבן אויף אייביק אין זכרון פון די, וועלכע האָבן די פייערונג בייגעוואוינט. דאָס איז געווען אזא הילליקער מאָמענט, וואָס האָט געגעבן מוטה און קראפט צו אָנפירען וויטער די ארבייט וואָס די גרעסטרייע טוער האָבן זיך פארגענומען צו טאָן פאר דער אידישער באפעלקערונג

with success, the masses did care and appreciate. It's well worth while to invest in a worthy cause.

In 1921 a new group of workers were added to the old guard. New blood was infused. Men like Messrs. M. L. Gross, William S. Cohen, Sam Michelson and others began to fill the ranks. New energy and enthusiasm was injected and the activities became more pronounced.

The Jewish community of that district became a factor in the general doings of St. Louis Jewry; and often its influence was felt in national Jewish affairs.

The old, petty, monthly payments of 25 cents per head was changed to a minimum payment of twelve dollars a year ranging upwards to one hundred dollars per member. And with the increase of its income the budget too was accordingly raised.

A spiritual leader was engaged permanently, also the Talmud Torah was greatly enlarged and that "shul" became the nucleus of all Jewish activities of South Broadway.

Mr. Gross ex-president of the congregation and Mr. S.

אין דעם נעגנט.

אין 1921 ווערט פארגרעסערט די גרופּע פון די אַרטיקע אקטיוו טוער. ס'באווייזן זיך אזעלכע געטרייע און פייאיקע אידישע טוער ווי משה ליב גראָס, וויליאם ס. קאָהען, סעם מיי־קעלסאָן און אַנדערע.

זיי ברייננען אריין פרישע ענערגיע און אמביציע פאר אידישע אנגעלעגנ־היטן. עס ווערט אָנגעהויבן א גרוי־סער פארנעם פאר געזעלשאפטלאכער טעטיגקייט אויף אלע נעביטן.

די אידישע קהלה אין סאוט בראָד־ווי האָט דורך אירע געטרייע טוער בָּאקומען א נאָמען אין אלערליי אָר־גאניזאציעס איבערן לאנד.

די שוהל האָט פארגרעסערט איר בודזשעט און מיטגלידער האָבען שוין אָנגעהויבן צאָלן (ניט קיין קוואָדער א חודש) נאָר פון צוועלף ביז הונדערט דאלער א יאָהר.

די שוהל האָט אָנגעהויבן פּראָגרע־סירן און די אָנפירער האָבן זיך ארויס־געווייזן פעהיג און ענערגיש אויף אלע געביטן פון אידישע געזעלשאפטלאכע לעבן.

זיי האָבן אויפגענומען א רב אלס א גייסטיקער פירער פון דער געמיינדע, און די תלמוד תורה ווערט פארגרע־סערט אויף א בריייטערע פּראָגראָם.

די שוהל ווערט פאקטיש דער גע־זעלשאפטלאכער צענטר פון אלע אי־דישע איינוואוינער אין דעם נעגנט.

אונטער דער פרעזידענטשאפט פון גראָס און נאכהער פון ס. בירמאן און וויים פּרעזידענטשיפ פון דעם ענער־גישן אמעריקאניזירטן יונגן ווילליאם

Bierman, president, and that energetic English born, Mr. William S. Cohen, its vice-president contributed a lot to the success of the congregation. The "Shul" was beautifully remodeled and decorated at a cost of $9,000.

They have also succeeded in interesting the Jewish youth of the neighborhood. Two Clubs: one comprised of boys and the other of girls are now part of the Congregation. Meetings are held weekly, and are well attended. Another feature of this centre is the gymnasium quarters. Here the youth is, of course, at home, here they exercise as well as hold their social meetings.

The Hebrew School of South Broadway (now subsidised by the Federation of Jewish Charities) is well worthy of its name.

In 1926 more new energy was enlisted. Messrs. Harry Wineshanker, Manuel Langfeld and others took a hand in the communual work, they became especially active in the "Talmud Torah." Under their influence the Hebrew School became filled to capacity. They also interested an influential member (Mr. Sam Weiner) to donate a library to the school.

קאהן זעען מיר שוין די שוהל אויסגעפוצט און אויסגעצירט אפן שענסטן אופן, וואס האט געקאסט אן ערך 9 טויזנט דאלער.

די שוהל האט איצטער אויך די "בויעם־קלוב" און "גורל'ס־קלוב", וועלכע האבן זייערע פארוויילונגען 2 מאל א וואך. די יונגווארג קומט א־הערצו אין "בני ציון" און פילן זיך ווי אין זייער אייגענער היים. אין "ניימנעזיום האלל" מאכן זיי זייערע איבונגען און דא האלטן זיי אויך אפ אלע זייערע מיטינגען.

די תלמוד תורה איז איינע פון די נוט־איינגאדנטע אין שטאט און איר בודזשעט ווערט געדעקט פון דער אידישער פעדעראציע.

אין 1926 קומען צו אזעלכע אקטיוע טוער ווי הערדי ווייניווינקער און מנשה (מענועל) לאנגפעלד. זיי נעמען זיך באלד צו דער ארבייט אין דער קהלה און איבערהויפט אין דער תלמוד תורה. אונטער זייער פירערשאפט ווערט די צאל קינדער פארגרעסערט ביז'ן מאקסימום לויט דעם פארנעם פון דער אידישער היגער באפעלקערונג. דורך זייער מיטווירקונג האט ברודער סעם ווייגער געשאנקען א ביבליאטעק אין דער תלמוד תורה פון שוהל.

אלס ביישפיל פון איבערגעגעבענע געטרייע טוער פאר דער בני ציון שוהל, דארף דערמאנט ווערן די פיירונג פון א סיום הספר וואס מיסעם אסתר מלכה דזשענקאוויץ האט געפייערט ווען זי האט אריינגענעבן איר

Also through their influence Mrs. Esther M. Jankawitch donated a scroll in honor of her deceased husband, Wolff Jankawitch. That occasion was marked by a joyous festival, joined by the entire community. A large sum of money was donated by the children and friends of the family, for the benefit of the Congregation.

In 1929 the committee headed by Messrs. William S. Cohen, M. L. Gross, A. Michelson, B. Reiss and Joseph Lapin decided to do a little extra work while their president (Mr. S. Bierman) was in Europe. Their object was to add on a few new touches to their synagogue, and they well succeeded. That "shul" is now considered a worthy member in the large family of American Jewish Synagogues.

The Ladies' Auxiliary of the Congregation was organized on the eve of the Day of Atonement, in the very first year of the Congregation's existence, by the late Mrs. Greenspan. (They donated the first "Oren Kodesh" to the shul). This organization is working side by side with the male members of the "B'nai Zion," and has never failed to do its full share of the work.

ספר אין אנדענק פון איר מאן, זאב דושענקאוויץ.

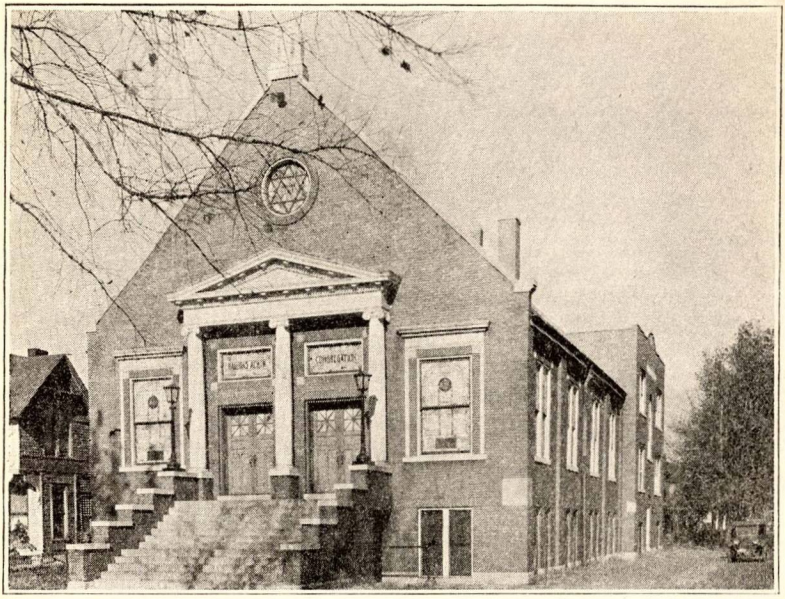
די דאזיקע שמחה האט ארויסגעבראכט דורך אירע קינדער, פרוינד און אלע געטרייע מיטגלידער א גרויסן סכום פאר דער שוהל.

אין 1929 האבן זיך די געטרייע טוער אונטער דער פירערשאפט פון פרעזידענט ס. בירמאן (כאטש ער איז געווען אין יוראפּ) און די בילדונג קאמיטע: ווילליאם ס. קאהען, משה יהודה גראס, אברהם מיקעלסאן, ב. רים און סעקרעטאר לאפין, געגומען נאך מערער צו פארשענערן דעם אויסזען פון דער שוהל און זי קען מיט רעכט פאררעכנט ווערן צוויישן די וויכטיקסטע שוהלען אין אמעריקע.

די לויידיעס עקזילערי האט זיך אראנזירט צום ערשטן יום כפור אין שוהל דורך דער איניציאטיווע פון מיסעס גרינשפאן ע"ה. די ערשטע ארבעט פון דער לויידיעס עקזילערי איז געווען צו מאכן א ארון קודש און א עמוד פאר דער בני ציון שוהל. דאס האט געקאסט טויזנט דאלער. אזוי טוען זיי זייער גוטער ארבייט פאר דער גאנצער צייט. אלעמאל שאפן זיי אונטערנעמונגן און העלפן אין דער גאנצער ארבעט.

Agudath Achim Temple

ORGANIZED 1911

THE AGUDATH ACHIM BLDG.

The temple Agudath Achim is not only a Jewish religious centre but also the center of all social activities of East St. Louis. A central station connecting all spiritual "lines" of the local Jewish community—young as well as old.

A wireless station that keeps close contact with every Jewish home that boasts of a membership in the temple. (and there are very few that are not.)

The influence of this house of God over its membership

דער טעמפל איז דאָ דער צענטר פאר אלע געזעלשאפטלאכע טעטיג-קייטן. אין און ארום דעם דאָזיקן צענטר ציהען זיך די גייסטיגע פעדים צו דעם מענטשלאכן געדאנק פון די אידישע איינוואוינער, יונגע אזוי ווי אלטע.

פון טעמפל ציהען זיך עם דרוט-לאָזע גייסטיקע שטראמען אין די הויזער פון די וואָס באלאנגען אהערצו.

און ווער פון די אידישע היגע איינ-וואוינער באלאנגט דען ניט אהער ?

אזא ווירקונג וואָס דער טעמפל איבט-אויס אפן גאנג פון דעם היגן אידישן לעבן, דארף דינען אלם בייי-

should serve as a worthy example to many American Jewish communities, especially when one realizes that the history of this community and its development is typical to the hundreds of other Jewish settlements all over the land.

The temple "Agudath Achim" is of the conservative type, and is not orthodox. The Americanized Jews of East St. Louis are of the same type as all other Americanized Jewry in other cities, nevertheless, we find that its leaders keep in close contact with their spiritual guide. They cooperate in every manner to safeguard the ideals of Jewish principles and traditions, within and without the congregation. They also take great interest in the educational work that is so energetically carried on at the temple school, sunday school, Temple Club, children's "Minyan," etc.

If you would visit the congregation on a Sabbath evening you would be amazed to hear how Rabbi Mordechai Nodel delivers his sermon to his congregation, comprising of various types of Jews in a plain and simple Yiddish, and what's more the temple is filled and the audience appreciative.

שפּיל פֿאר א סך אידישע קהלות אין אמעריקע. איבערהויפּט ווען מען האָט אינזינען, אז די דאָזיקע ווירקונג איז צום טעמפּל געקומען דורך די זעלבע אומשטענדן און באדינגונגען, ניט אנדערש ווי אין אנדערע אידישע אזעלכע קערפּערשאפטן דאָ אין לאנד.

דער טעמפּל "אגודת אחים" איז א קאָנסערוואַטיווער, דאָס מיינט, ניט קיין אָרטאָדאָקסישער; די אמעריקאניזירטע אידן אין איסט סאַנט לוּאיס זיינען די זעלביקע ווי די אמעריקאניזירטע אידן אין אן אנדער שטאָט. פון דעסטוועגן זעען מיר, אז די וואָס שטייען אין דער שפּיץ פון אגודת אחים טעמפּל אין איסט סענט לוּאיס, זיינען שטענדיק אין קאָנפֿעראַציע מיט זייער גייסטיקן פיהרער צו פארטיפערן די אידעאַלאַגיע פון אידישקייט, אָפּצוהיטן די אידישע טראדיציעס אין מקום קדוש און זיי זיינען אויך איבערגעגעבן אין דער דערציאונגס אַרבעט

וואָס ווערט ענערגיש געטאָן אין דער מאָדערנער תלמוד תורה, זונטיק שוהלע, טעמפּל קלוב, קינדער מנין א. ד. ג.

קומט אריין אין "אגודת אחים" אין א וועלכן ס'ניט איז פרייטאָג צו נאַכטס בשעת דער גייסטיקער פירער רבי מרדכי נאָדעל רעדט פאר דעם פארשידענארטיקן עולם וואָס פילט־אָן די גרויסע שוהל, קומט אומישנע אריין אהינצו. עס איז כדאי צו הערן ווי ער האלט פאר זיי זיין "סוירמען" אין אידיש.

יע, אין איינפאַכן אידיש, אין מאמע לשון.

Of course, English is just as popular on the pulpit as it is on any other temple pulpit in America, but Jewish is by no means a step child.

Yes, Americanized Jews with their wives and children come and hear a sermon preached by their modern Rabbi, delivered in the simple tongue of their mother—"Mame Loshon."

When you meet some of these Americanized members in the street you would hardly dare to talk to them in simple Jewish, for fear that they will not understand you, and, besides—it is not being done. But when you find them in the congregation you will appreciate that they not only tolerate the "foreign language but they actually enjoy it. And so do their wives and children.

There is something congenial, something home-like about this temple. A plain unpretentious community, nevertheless, Mr. Jacob Beck, prominent citizen and the chairman of the city library, is pleased to be President of this "simple"

This simplicity that came largely thru the influence of Rabbi Nodel is also felt in all other Jewish institutions of

נאטירליך ווערט די ענגלישע שפראך געהערט פון דער בימה אקוראט ווי אין אנדערע מאדערנע טעמפלען, אבער אידיש פארנעמט דאך דאס פאסיקע ארט, און דאס איז זייער וויכטיק צו אינזינען האבן.

באגרייפט נאר: אין א קאנסערוואטיוון טעמפל קומען אלע פרייטאג צו - נאכטס אמעריקאניזירטע אידן מיט זייערע פרויען און קינדער און הערן דווקא אין אידיש דעם פאר־טראג פון זייער מאדערנעם רבי.

וועז איר באגעגנט אט די אידן וועט איר זיך ניט איינשטעלן צו רעדן מיט זיי "חלילה" אין אידיש. אזוי דוכט זיך אייך אויס. נו, זעט איר דאך ווי דאס האלט דער רבי זיין אפיציעלן וואכענטלאכן פארטראג אין אידיש און דער עולם פארשטייט. אלע פארשטייען, אפילו יונגווארג אויך.

עס פילט זיך דא א היימישע שוהל־אטמאספערע, נישט פרעמד און נישט אנגעצויגען, און דאס שטערט לחלוטין ניט דעם באוואוסטן ארטיקן כלל טוער, דער טשערמאן פון דער היגער שטאט ביבליאטעק, מר. יעקב בעק, צו זיין פרעזידענט פון טעמפל.

מיר באטאנען אט דעם גרויסן אויפ־טו וואס רבי נאדעל האט דא איינגע־פירט. דער דאזיקער איינפיר כא־ראקטעריזירט די אטמאספערע ארום די אלע איבעריקע טעטינקייטן פון דאנען, ווי בני ברית לאדוש א. ד. ג.

נאך א זאך איז דא איינגעפירט אין דעם מאדערנעם טעמפל : 2 חדשים בעפאר א אינגל דארף אנהויבן לייגן

East St. Louis, such as the B'nai Brith lodges, etc.

There is another unique rule in this modern temple: Every boy that is about to be confirmed must come and attend services daily for at least two months before the day of confirmation. He must learn and practice how to "daven." Of course he is also taught how to read the "Haftorah" and how to make his confirmation speech but these are of secondary importance.

Children that are doing well in the temple school are given vouchers that can be exchanged for tickets to the movies. The children are not permitted to carry money on a sabbath, and, of course, to them the Rabbi's vouchers are a blessing. They are readily exchanged at the theatre box office, and the Temple Club sees that those vouchers are redeemed.

The "Bible Class" is attended by a group of excellent young men and women eager to study God's word and incidently other subjects of Jewish interest. This group seems to be very earnest in its work, to the extent that it even sacrifices its Wednesday evenings to the class instead of spending the

תפלין, דארף ער קומען יעדן אינדערפריה אין בית מדרש פון טעמפל צום דאוונען.

ער מוז, דער אינגל, פראקטיצירן דאס דאוונען. אויסזינגען די הפטורה — איז לאו דווקא, זאגען א דרשה — מהיכא תיתא, אבער דאוונען — דאס מוז ער.

קינדער וואס צייכנען זיך אוים אין דער שולע פון טעמפל באקומען דארט צעטעלאך און דאס גיט זיי א רעכט צו באזוכן פריי א מואווי טעאטער. בכלל טארן ניט די קינדער טראגן מיט זיך קיין געלט אום שבת. וויל א קינד גיין שבת אין טעאטער דארף ער זיך פארזארגן מיט א צעטעלע פון שוהלע.

נאך שבת צערעכנט זיך דער טעאטער מיטן רבי'ן. פאר די פרייע אינטריטס קארטן אין טעאטער וואס די שוהלע־קינדער באקומען, באצאלט דער טעמפל־קלוב.

צו זיין "בייבל־קלאס" קומט א גרויסע יוגנט צו שטודירן אידישע אנגעלעגנהייטן. דארט איז מען ניט יוצא מיט צייט־פארטרייב, דארט איז מען טאקע "עוסק בתורה לשמה". און ווי עס ווייזט אוים, איז טאקע די יוגנט גאנץ צופרידן פון אזא ארבעט, א ניט וואלטן זיי ניט אוועקגענעבן דעם מיטוואך־אוונט פאר דערפאר.

די "יידים עיד סאסייעטי" העלפט א סך צו פארווירקליכן די פיל־זייטיקע טעטיגקייט פון טעמפל. אויסער די גייסטיקע שטימונג וואס אזא אלשטאטישע פרויען - פאראייניגונג קען שאפן ארום אזא וויכטיקן רעליגיעזן אנשטאלט, איז בא דער סאסייעטי

evening elsewhere.

The Ladies' Aid Society of the Agudath Achim is contributing a lot towards the success of the congregation. Their hearty cooperation is not only bringing moral influence to the membership but they are also proving their good faith with cold facts. They have made it their business to contribute at least one thousand dollars annually.

For fifteen years Mrs. Julia Lipsutz presided. Now it's under the leadership of Mrs. Freeda Hartstein.

The additional "feature" to the temple—the "Nodel Trio," composed of the Rabbi's talented children, is worthy of note.

These artists are famous members of the Artists' Union and are very popular in the entire vicinity. They render their artistic contributions to all the functions of the Temple.

Mr. Sol Nodel, one of the Trio, is not only a capable musician but also an accomplished master in the art of drawing, and has won a number of contests in this art. He is a regular contributor of excellent sketches to the weekly bulletin, published by Rabbi Nodel, known as "Gut Shabos."

The title page to the "Book of Memories" was done by Mr. Nodel.

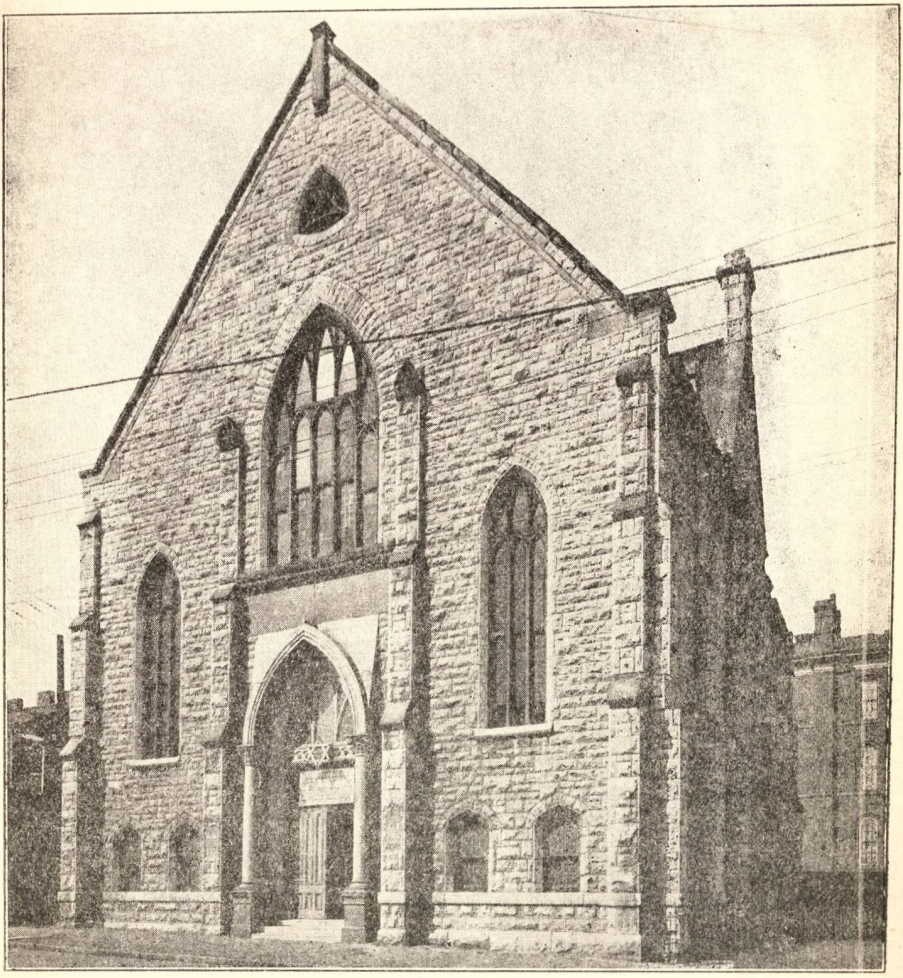
שוין ווי אַ חזקה אריינצובריינגען יעדן יאָר ניט ווינציקער ווי טויזנט דאלער.

פאַר די לעצטע 15 יאָר איז די פֿרעזידענטין געווען מרת יהודית ליפשיץ. די איצטיקע פֿרעזידענטין איז מרת פרידא האַרטסטיין.

צו׳ם געווינם פון טעמפּל דארף אויך צוגערעכנט ווערן די "נאַדעל טריאָ", די דריי באַגאַבטע קינדער פון רבי נאַדעל. מיט זייער גרויסן מוזיק טאַלאַנט פאַרנעמען זיי אַ אָנגעזעענעם אָרט אין דער אָרטיקער ארטיסטן יוניאָן. זיי באַשיידנען אויך די אונטערנעמונגען פון טעמפּל. צו יעדן "גוט שבת" בולעטין וואָס ווערט ארויסגעגעבן פון רבי נאַדעל, איז פאַראַנען אַ קונסט־אַרבעט, געמאַלען פון סאָל נאַדעל. דער זעלבער האָט געווואונען פילע קאָנטעסטן פאַר זיין מאַלער־קונסט און אויך דעם קאָנטעסט פון דעם "שער בלאַט" צום "ספר הזכרון".

Nathan Harris Congregation

ORGANIZED 1918

THE NATHAN HARRIS SHUL BLDG.

This "shul" first originated as a Hebrew school. It was the wish of Mr. Harris that the

עס האָט זיך אָנגעפאנגען פון א תּלמוד תורה. נחמן חריש האָט גע־ווּאָלט אז די עקזיסטירנדע ת"ת

"Tipherth Zion" school, established through the efforts of Ukrainian Jews and the "Mosses Montefiore" school, organized by Lituanian Jews shall unite under one roof. But the leaders of both schools opposed the idea. Mr. Harris was not discouraged, he enlisted the assistance of Messrs. Mike Novak, Jacob Fishman, A. Appleman and others and with their help purchased a building on Glasgow Place and there opened a United Hebrew school. He went further than that, he went out with Mr. A. L. Gellman, then principal of the school to gather funds.

Opposite that new school was a church that suited Mr. Harris better than the present quarters. It didn't take long and that church too was bought and the school moved there, and named "Tiphereth Zion Hebrew School."

To celebrate the occasion Mr. Harris and the committee invited the local Jewish citizenry to a "house warming" of the school. But when they came there, they found a surprise awaiting them. It developed that the school gave birth over night, to a synagogue. An excellent place of

"תפארת ציון" (נעגרינדעט פון רוסישע אידן) און די "משה מאנטעפיאָרי ת"ת" (נעגרינדעט פון ליטווישע אידן) זאָלן זיך פאראייניגן. די פירער פון די ביידע ת"ת האָבן עס ניט געוואָלט. איז אוועק נחמן חרש און האָט געקויפט א הויז אויף גלעסקא פלייז צו עפענען דאָרט א פאראייניגטע ת"ת. מייק נאָוואָק, יעקב פישמאן, אלטער עפלמאן און אנדערע האָבן אים א סך געהאָלפן. א. ל. געלמאן, דער דאמאָלסדיגער מנהל פון דער ת"ת פלעגט מיט אים ארומגיין שאָפן געלט פאר דעם צוועק.

אנטקעגן דער נייגעגרינדעטער תלמוד תורה איז געשטאַנען א קלויסטער, קויפט ער עס אויך אוועק און מאכט דערפון א קינדער שוהל און גיט עס א נאָמען "תפארת ציון תלמוד תורה שוהל".

קיינער האָט דערפון ניט געוואוסט, נאָר ווען דער גרויסער עולם איז געקומען צום חנוכת הבית פון דער ת"ת האָט זיי חרש "סורפרייזט", אז זיי האָבן א שוהל אויך. — "אָט איז זי".

דער עולם איז געוואָרן באגייסטערט פון אזא אויפטו, און לויט א פאָרשלאג פון הערשל יעבץ האָט מען די שוהל א נאָמען געגעבן "נייטהען הערריס קינדער שוהל".

דאָס איז געווען אין 1918. חסד של אמת האָט דערויף געגעבן די ערשטע 500 דאָלער.

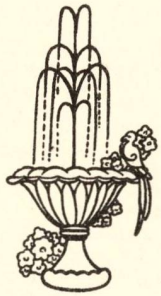
אין א פאָר יאָר ארום האָט זיך ארויסגעוויזן אז די שוהל איז ניט גענוג גרויס, נעמט הערריס און פאַרקויפט די ביידע בנינים, די ת"ת און

worship to accommodate a large congregation, all fixed and ready.

The crowd was overwhelmed with joy and enthusiasm and right there and then (through the suggestion of Mr. I. Yawitz) the place was named the "Nathan Harris Hebrew School," in honor of the initiator. The "Chesed Shel Emeth" organization donated the first $500. This happened in 1918.

In a few years it was found that the quarters were not large enough to accommodate the ever developing school. Mr. Harris again became active. Both buildings were sold (the old Talmud Torah and the new children's school) and the building of the Hungarian Congregation, corner Glasgow and Dayton was bought, and by unanimous consent named "The Nathan Harris Congregation."

די קינדער שוהל, און קויפט אוועק
די אונגארישע שוהל אף גלעסקא און
דייטאן סטריטס, וועלכע וועלט לויט
אן אלגעמיינעם באשלום פאראייביקט
אפן נאמען פון נייטהען הערריס.

The Adath B'nai Isroel Congregation

ORGANIZED 1924

The Feast of "Shaavo"

In the time of our glory the Feast of "Shaavo" was a great occasion. Wine, as well, as water was poured over the sacrificial stone. The "Leviim" sang and played, entertaining the masses. Israel was merry—that was in the time of our glory.

That's why here, in America "Adas B'nai Israel" congregates, and with their wives and children express their joy on the Feast of "Simchas Bais Hashaavo".

שמחת בית השאבה

בשעת דער בית המקדש איז געשטאנען, איז עס געווען גאָר א גרויסע שמחה. עס האָט זיך געגאָסען ווײן און וואסער איבערן מזבח, לוויים האָבען געשפילט און געזונגען און משמח געווען דעם פאָלק, זיינען אידן זייער פרייליך געווען. — אזוי איז געווען בשעת דער בית המקדש איז געשטאנען.

דערפאר קומען זיך, דא אין אמעריקע, צונויף די "עדת בני ישראל" מיט זייערע פרויען און מיט זייערע קינדער, און פרייען זיך מיט דער שמחה פון שמחת בית השאבה.

In the synagogue, two large tables are placed in the shape of a "Dalid", allowing ample space between them. One for men, the other—for women. The sexes are to be separated —that's how our great grand fathers celebrated their Feast of "Shaavo"—that's how the "Adas B'nai Israel" is enjoying its festival here, on this continent.

On the women's table you may find cooked peas, soda water and seltzer — on the masculine side — an addition —a volume of "Gemorah".

Thus how Israel sings and makes himself merry — for a while, his cares are forgotten.

If Rabbi Levi Izchok, the sage of Bardichev were here he would have said: "See, oh God! what a nation you possess. Esau, when he wants to drown his troubles, he satiates himself full of whiskey untill he rolls in the gutter. But when Thy children want to shake off their trubles they go to "shul", and there, at tables of soda water, cooked peas and the "Gemorah" they sing to their hearts content. All in Thy name".

* * *

The Jew, as a race, experienced in trouble, had to devise

ווי א דאלער שטייען דאָ אין שוהל צוויי טישן, און א בריטער דורכגאנג איז צווישן זיי. בא איין טיש זיצען מענער, און בא דעם אנדערן טיש זיצן פרויען.

מענער באזונדער און פרויען באזונדער, — דאָס איז עס געווען דער גרויסער תיקון, וואָס אונזערע עלטערעלטערן האבן אויפגעטאָן אין בית המקדש צו דער שמחה פון שמחת בית השאבה, און אזוי טוען אויך די "עדת בני ישראל" דאָ אין אמעריקע.

אף דעם ווייבערשן טיש שטייען טעלער מיט געקאָכטע ארבעס און פלעשלאך מיט זעלצער וואסער, און אויף דעם מענערשן טיש ליגט א גמרא אויך.

בא אזעלכע טישן זיצן עס אידן, און זינגען און מאכן זיך פרייליך: פאר א ווייליע זייערע צרות און זארג ווילן זיי פארגעסן.

* * *

וען רבי לוי יצחק מבארדיטשעוו וואָלט דאָ געווען, וואָלט ער אזוי געזאגט:

— זע, רבונו של עולם, וואָס פאר א פאָלק ישראל דו פארמאָגסט! עשו (אייסעוו) אז ער וויל פארטרייבן זיין זארג, נעמט ער און פויעט זיך אָן מיט ברענפן, און וואָלגערט זיך אין רינשטאָק. דיין פאָלק ישראל אז ער וויל פארטרייבען זיין זארג, נעמט ער און גייט אוועק אין שוהל אריין, באזעצט זיך ארום טישן מיט ארבעס, און מיט זעלצער וואסער און מיט גמרות, און ער זינגט, און ער מאכט זיך פרייליך מיט דער שמחה פון דיין ליבן נאָ-

means to lighten his burdens— he had to ease his laden chest. His misery he had to forget, if at least for a while.

His means were the "Torah and Prayer". When a Jew is engrossed in study his mind is free from worry If he happened to be incapable of study he drowned his cares in a chapter of "Thilim" — True he didn't understand the meaning of the psalms — what of it? He knew the melody, he could also read the words, so he became absorbed in the book of Psalms, and, before he realized it himself, he was "lifted" out of his miserable existance into the very expanse of the horizons. He was removed from his tight quarters and placed into the vast life's span of ALL of Israel — of all times—of all generations.

And suddenly this Jew saw a light— the light of hope:— "He, that saved my fathers in their plight, since times of yore, he will also redeem me, now,,.

Thru the process of study of the Torah and the "saying" of Thilim, the soul of Judea has risen to great heights until it has reached the inner chamber of joy — the"Hechol Hasimcho" — true happiness.

מען'ס וועגן.

* * *

אידן, אלס א פאלק, זיינען פון הונ־דערטער יאהרן אויסגעפרופעט בעלי דאגות, האבן זיי אין אלע צייטן אויסגעפונען א מיטל צו לינדערן (דורך פארגעסן פאר א ווייל) די צרות וואס קומען דורך זארג.

דער מיטעל וואס אידן האבן אויס־געפונען, איז תורה ועבודה — לערנען און דאוונען.

א איד האט זיך פארטיפט אין לער־נען, איז זיין גדאנק פריי געוואהרן פון זארג. האט איינער ניט געקענט לערנען, האט ער זיינע זארג פאר־טריבן דורך א קאפיטל תהלים. ער האט ניט געוואוסט די טייטש — נו, איז וואס? דעם ניגון פון תהלים האט ער געוואוסט, די עברי צום ניגון האט ער אויך ווי ס'ניט איז געוואוסט, האט ער גענומען דאס תהלים'ל אין האנט און דאס האט אים ארויסגעפירט פון זיין אייגן פארפינצטערטן וועלטל, און אים אריינגעפירט אין די בריייטסטע טראקטן פון די ווייטסטע האריזאנטן; דאס האט אים ארויסגענומען פון זיין אייגענער איינגשאפט און אים אריינ־געבראכט אין די גראמע בריייטקייטן פון דעם גאנצן כלל ישראל, פון אלע צייטן און פון אלע דורות.

און א ליכט פון האפענונג האט אזא איד פאר זיך דערזען: — דער וואס האט אויסגעלייזט פון זארג די אידן, זיינע עלטערן, פון אמאל, דער וועט אויך אים אוסלייזן פון זיינע זארג אציגד.

* * *

When the Jew, laden with anxiety, opens his book for study, he first feels his forehead, then strokes his hand, downwardly, over his face, over his beard — a challange to his cares — a summons to evil thoughts.

Then he begins to move his body back and forth, and that rhythmic "shaking" as he studies or chants the Psalms he means to shake off from his tired shoulders the dark clouds of care and sorrow. His vision becomes clear — he begins to see the beautiful light hidden in the pages of his book.

Full as the water sponge are those Gemorah and Thilim pages. Filled with consolence to the hopeless; with abundance of strength—for the weak.

* * *

And when the Jew listens to the vibrations of his own song, he could almost hear the clank of the fallen chain—his chain of sorrow. And then peace penetrates into his mind and soul.

He begins to "rise" into a world of pure happiness—his mind is free — his old enemy — misery is conquered. His whole being engrossed with but one desire—to absorb as much as possible of the newly dis-

אין דעם פּראָצעס פון תּורה־לערנען און תּהלים־זאָגן, איז די אידישע נשמה דערהויבן געוואָרן פון שטופּע צו שטופּע, ביז זי האָט דערגרייכט דעם היכל השמחה, די הויכקייטן פון פרייד.

באָם עפענען דעם ספר, האָט דער פּאַרזאָרגטער איד קודם אַ רייב געטאָן דעם שטערן און א פּיר געטאָן זיין האַנט פון אויבן־אַראָפּ איבער זיין פּנים און איבער זיין באָרד. דאָם האָט געמיינט, פּארמעסטן זיך אין א קאמף מיט דעם שלעכטן געדאנק (פון זאָרג) וואָם לויערט נאָך אים.

נאָכער האָט זיך דער דאָזיגער איד אָנגעהויבן באַוועגן מיט זיין קערפּער. מיט דעם "שאָקלען זיך" בשעת'ן לערנען אָדער תּהלים־זאָגן, האָט אזא איד געוואָלט פּארטרייבן פון זיך און פון אָרום זיך די זאָרג־וואָלקענס. מיט זיין באַוועגונג האָט ער געוואָלט מאכן, און האָט טאַקע געמאכט, זיין געדאנקן־וועג ריין צו אָנהויבן דערזען די לויטערע ליכט, וואָם דאָרף זיך צו אים אָנטפּלעקן פון די בלעטער ארוים.

ווי א אָנגעפּילטע וואסער־שוואָם זיינען דאָך אָט די גמרא און תּהלים־בלעטער פול — און פול מיט טרייסט פאר אָנטמוטיקטע, און מיט גבורה פאר שוואָך־געוואָרענע.

* * *

און ווען דער געזאנג באַ אידן האָט זיך דערהערט פון זיין מויל, האָט ער דערהערט א קלאנג פון אראָפּגעפאלענע פון אים זאָרג־קייטן, און האָט דערפילט א רואיגקייט וואָם דרינגט אריין אין זיין געדאנק און אין זיין געמיט. דאן האָט זיך בא אים אָנגעפאנגען

covered secret of joy — the fountain of happiness.

Away with bodily cares, a pure refreshing peacfulness begins to penetrate every vein leading to his heart, and fills it with light — the light of tranquility — "broadness of mind".

The origin — the roots of Jewish festivities were not implanted in the wine-cellar and also not in the gold-mine. It originated under the very depths of Mount Sinai, where the word "I"—self consciousness—self respect stormed the indiference — the backwardness of desert dwellers and imbued them with energy, responsibility— the desire to do away with evil and to produce the healthy—the good.

* * *

On the "Feast of Shaavo" Jews come together, they sing and rejoice. It is the occasion for festivity.

And when there's a festival they are all related:—the Gemorah student, the Thilim "sayer", and even those that are incapable to do either, but they know how to eat peas and drink soda water.. However they are in the "shul"— in the company of the student and the Psalmist, and on their

זיין "עליה", דער אויפשטייג אין א וועלט פון דורכאוים פרייד. זיין גע־דאנק איז געוואָרען בא אים פריי. ער האָט גאָר פארגעסען צו דענקען וועגן דעם נאָר־וואָס אנטרינענעם שונא (די זארג). דער געדאנק איז דאן געווען בא דעם אידן אינגאנצן פארטאָן און אָנגעפילט, ווי צו אָנזעטיקען זיך וואָס מערער פון דעם נאָר־וואָס אנטפלעקטן פאר אים מקור השמחה, קוואל פון פרייד.

אוים מיט דער קערפערלאכער זאָרג. א רייגע, פרישע פריידיגקייט האָט אָנ־געהויבן אריינשטראָמען דורך אלע קא־נאלען, וואָס ציען זיך אין די קעמער־לאָך פון זיין הארצן, און דאָס האָט א שיין געטאָן מיט יענער שיין, וואָס מיר רופן "הרחבת הדעת".

* * *

דער מקור, דער קוואל פון אידישע שמחה, פון אידישע פרייד האָט זיך געצויגען ניט פון א וויין־קעלער און ניט פון א גאָלד־גרוב. ער האָט זיך געצויגען, אָט דער קוואל, פון אונטער די טיפענישן־ארוים פון בארג חורב, פון וואנען דער באגריף "אנכי" ("איך" "זעלבסט־אנערקענונג") האָט אויפגעשטורמט די גלייכגילטיגקייט און אפגעשטאנענקייט אין א לויידי־קער וועלדערניש, און האָט אריינגע־בראכט ענערגיע און פאראנטוואָרט־ליכקייט צו באזייטיגען דאָס שלעכטע און צו באשאפן דאָס געזונטע.

* * *

שמחת בית השאבה קומען זיך צו־נויף אידן, און זיי זינגען און זיי פריען זיך.

table — a Gemorah. They are kinsmen, all sing, all rejoice.

And if Rabbi Levi Izchok, of Bardichev were here he would have said: —"See, oh, Lord what a nation Thou possesseth."

עם איז זמן שמחתנו — א צייט פון שמחה.

און אז ס'איז א שמחה, זיינען אלע מחותנים: גמרא-לערנער, תהלים-זאגער און אויך אזעלכע וואס קענען ביידע זאכן ניט טאן, זיי קאנען נאר עסן געקאכטע ארבעס און טרינקען זעלצער-וואסער; אבער אין א שוהל, איינעם מיט לערנער און זאגער זיינען זיי, און א גמרא אפן טיש האבן זיי.

אלע זיינען דא מחותנים, אלע זינגען דא און אלע פרייען זיך דא.

און ווען רבי לוי יצחק מבארדיטשעוו

וואלט דא געווען און געזען א שמחת בית השאבה פון עדת ישראל, וואלט ער געזאגט:

— נא, זע, רבונו של עולם, וואס פאר א פאלק ישראל דו פארמאגסט!

The Associated Hebrew Schools

ORGANIZED 1901

The relation of the growth of the Hebrew Shuls to the Orthodox Synagogues is remarkably proportionate. But the substance of the schools and the methods of pedogogy are considerably advanced.

In 1901 "The Moses Montefiore Shul" was organized. In 1902, a sister school by the name of "Tiphereth Zion School" was added. Until 1917 these two schools stood alone. In 1917 another school was added but its existence was short.

When the "Shaare Zedek School' was established, Mr. Leon Gellman, editor of the "Jewish Record", H. Yawitz and other prominent leaders attempted to organize a united front, but their efforts did not meet with success. The pact lasted about a year only.

In 1926, when all the Jewish community organizations combined under the "Jewish Federation of Charities," the Hebrew schools, too became a part of the system. The following schools were established: "Achad Haham", "B'nai Zion", "B'nai Amoona", "Brith Sholom", "Beth Midrosh

די פאראייניגטע תלמוד תורה'ס

מיט'ן וואוקס פון די היגע שוהלן איז געווארסן די צאל תלמוד תורה'ס. מער ניט, די צייט האט געאנדערשט דעם פארנעם און דעם אינהאלט פון דער ארבעט.

אזוי איז 1901 שוין געגרינדעט געווען א זעלבסטשטענדיקע ת"ת אויף משה מאנטעפיאר'ס נאמען, און אין 1902 — די "תפארת ציון ת"ת. אין 1917 האט זיך געגרינדעט נאך איינע (שיבת ציון ת"ת) אבער זי האט לאנג ניט עקזיסטירט.

וועז די "שערי צדק" ת"ת איז געווארן, האבן זיך אזעלכע פראמינענטע טוער ווי לעאן געלמאן (רעדאקטאר פון "אידישן רעקארד") און הערשל יעביץ גענומען צו פאראייניקן אלע תלמוד תורות פון שטאט, אבער די פאראייניגונג האט אנגעהאלטן ניט מער ווי פון 1921 ביז 1922.

אין 1926 וועז אלע היגע אידישע אנשטאלטן האבן זיך אנגעשלאסן אין דער "אידישער צדקה פעדעראציע", איז דאן צושטאנד געקומען אויך די סיסטעמאטישע פאראייניגונג פון סאלגענדיקע ת"ת: "אחד העם", "בני ציון", "בני אמונה", "ברית שלום", "בית המדרש הגדול", "משה מאנטיפיאר", "שערי צדק", "תפארת ציון" און די ישיבה. דער תלמוד תורה געביט איז אויך אנגעשלאסן אין דער

Hagodol", "Moses Montefiore", "Shaare Zedek", "Tiphereth Zion" and the "Yeshivoh."

The schools are under the control of an elected Board of Education, drafted mostly from the religious organizations. This body is closely in contact with Dr. David Roiss, superintendent of the schools. Mr. Emil Mayer is largely responsible for his influence on Dr. Gerling, superintendent of schools, to include Hebrew in the curriculum of the local high schools. Dr. Reiss accordingly was enlisted to teach Hebrew in the Soldan and Central High Schools.

About seven hundred children are taught Hebrew in the local schools. Mostly, through the "Ivris - Beivris" system. Some of the children read, write and speak Hebrew fluently.

Besides the seasonable festivities that are celebrated by each school individaully the talent of all the schools is often combined to perform at noteable occasions.

Contests in reading, spelling, debating, etc., also Sabbath "Minyonim" are often held.

פּעדעראציע, וועלכע גיט איר סוב־סידיע דערויף.

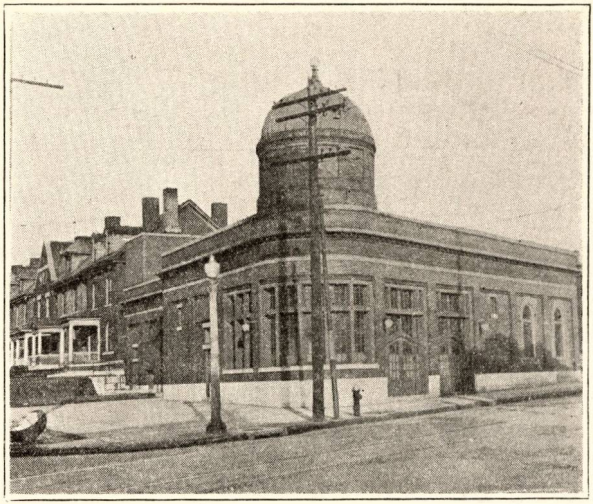
א ספּעציעלער דערציאונגס קאָמיטעט, וואו אלע ריכטונגען אויפ'ן רעליגיעזן געביט זיינען פארטרעטן, פיהרט אן מיט דער גאנצער ארבעט. דר. דוד רים פארוואלטעט מיט דער גאנצער פּעדאגאגישער ארבעט. מר. עמיל מעיער איז געווען אינסטרומענטאל צו באַאיינפלוסן דר. גוירלינג, סופּרידענדענט פון די "פּאָבליק סקולס", צו אַדאָפּטירן העבריאיש אלס א געגענשטאנד אין די היגע היי סקולס. דר. דוד רים איז אָנגעשטעלט געוואָרן אלס א לערער אין דער "סאל דאן און סענטראל היי סקול", וואו העבריאיש ווערט איצט געלערנט צוזאמען מיט אנדערע שפּראכן.

אן ערך 6-7 הונדערט שילער און שילערינס לערנען זיך אין די פארשיידענע תלמוד תורה'ס, טיילווייז לויט דער שיטה פון עברית בעברית. מאנכע פון זיי רעדען און שרייבן העבריאיש.

אויסער די יערלאכע ימים־טובֿים פייערונגען, וועלכע ווערן דורכגעפירט אין יעדע תלמוד תורה באזונדער, טרעטן ארויס די קינדער מיט עפּנטלאכע פּאָרשטעלונגן פון צוגעפּאסטע פּיעסן. דאָ איז איינגעפּיהרט סידור קאָנטעסטן, אלגעמיינע עקזאמענעס, שבת'דיגע מניינים, דעבאטן א. א. וו.

B'nai Yakow Congregation

ORGANIZED 1930

It was on a rainy evening in fall. The atmosphere was filled with gloom and dreariness. I hated to be alone, but I was not in a particular mood to be in anyone's company.

I took a street car and traveled aimlessly, for some time, my eyes focused on the streets as I passed them by.

A certain structure attracted my attention; it appeared to be a shul and the lights within winked invitingly. I got off and entered, and I was not dissappointed. Right at the entrance I found a number of my brethren, seated around a narrow

בית יעקב

אין א הערבסט אָוונט איז עס געווען, גראדע א רעגנדיקער און א קאַלטלאַכער. עס האָט זיך עפּעס געוואָלט ניט זיין אַליין אין אזא אָוונט, און ס'האָט זיך אויך ניט געגלוסט זיין צווישן אַנדערע, וועלכע זיינען מסוגל צו שטערן דעם גאנג פון א צווייטנס מחשבות.

בין איך ארומגעפאָרן מיט דער טראַם איבער אַלע גאסן און האָב זיך אָפּגעשטעלט לעבן א בנין וואָס זעט אוים ווי א שוהל. איך עפּן די טיר און גלייך באם אריינגאנג האָב איך דערזען א עדה אידן זיצן ארום א באַלייכטענעם שמאָלן טיש, וואו פון אויבנאַן זיצט דער רבי און זאָגט פאר זיי א שיעור..

אז מען קומט אין אזא שוהל און

table, engrossed in Talmudic study under the tutlage of their Rabbi.

Truly a unique picture in this land of America. For a while my mind traveled thousands of miles, back to my old home town, where these picturesque scenes are a common sight.

For a while it seemed as if the old synagogue of my native town enveloped in its atmosphere and saturated with the spirit of the ages, was suddenly transplanted right before my eyes—it was good tonic for my weary nerves.

* * *

The organizers of this congregation had a special reason for naming their shul the "House of Jacob" in honor of their spiritual leader, Rabbi Jacob Grodsky, formerly of Canada and Rabbi of Saint Louis since 1919.

The directorate of the organization, led by Mendel Fry, Louis Kram, and Sam Fishman gave their good Rabbi a life contract to lead the "House of Jacob."

The Ladies' Auxiliary presided by Mrs. Shimel and assited by Mrs. Grodsky does energetic work for the congregation.

מען דערזעט פאר זיך אזא בילד, קען מען גאר אינגאנצן פארגעסן אז מ'איז אין אמעריקע.

דאס בילד און די גאנצע אטמאס־פערע פון דאנען איז ווי מען וואלט געזומען א שוהל מיט דער שכינה אינאיינעם און עס אריבערגעטראגן אהערצו מיט'ן גאנצן באדן און מיט דער גאנצער סביבה פון דער אלטער היים. אריבערגעטראגן און איינגע־פלאנצט אזוי, אז סע זאל ניט פאר־לירן גארנישט פון דער רעליגיעז־גע־מיטלאכער זאפטיגקייט.

* * *

די וואס האבן געגרינדעט די שוהל, האבן געהאט א ספעציעלע כונה צו שאפן א צענטר פאר זייער געאכטעטן רב הרב ר' יעקב גראדסקי, וועלכער איז אין 1913 איינגעלאדן געוואָרן צו פארנעמען די רבנות אין אגודת הקהלות הספרדיות און האט פריהער געטראגן די איצטלא דרבנן אין ווי־נעפעג, קאנאדא, און זינט 1919 איז **ער רב אין סט. לואים.** די שוהל האבן די גרינדער טאקע א נאמען גע־געבן "בית יעקב".

די וועלכע זארגן פאר'ן בודזשעט פון דער שוהל מיט דער פירערשאפט פון מענדיל פראי, לואי קראם און סעם פישמאן האבן געגעבן דעם רב א כתב רבנות לאורך ימים. די שוהל האט א אכט הונדערט זיין ערטער, און זי איז דורכאויס באזוכט.

די לויידים עקזיליערי מיט דער פירערשאפט פון מרת שימעל און די רבי'צן גראדסקי טוט איבערגעבענע ארבעט לטובת דער שוהל.

Three Generations

On a certain fine morning, when I visited Kansas City, Mo. I noticed an interesting write-up in the "Kansas City Star," a very influential daily, concerning the famous Kantor Pintchik, then a visitor in K. C. and a certain Mr. Itzchok Isaak Kosovitz, quite an elderly gentlemen, an old, old admirer of the kantor. His admiration dates way back when Mr. Pinchik was still a lad of 10 or 11 years old.

It developed that the two heroes of the sketch were "Landsleit," and although of quite different epochs they still had lots in common that drew them closely together.

A special reporter of the "Star" was sent to the home of the Kosovitz'es, where Mr. Pinchik was invited for dinner, to take notes of the occasion when two old friends meet.

The reporter was well rewarded as he succeeded in getting an excellent snap shot of the two old friends talking over

דריי דורות

אין א פרימאָרגן, אין קענזעס סיטי, עפּן איך די "סטאר" און דערזע פּאר מיר א סענסאַציע וואָס די דאָזיקע פּארשפּרייטסטע צייטונג אין דעם געגנט גיט פּאר אירע לעזער.

די סענסאַציע באשטייט אין דעם וואָס גאנץ צופעליג און אומדערוואר־טעט האָבן זיך אין קענזעס סיטי באַ־געגנט דער וועלט־בארימטער יונגער חזן פּינטשיק און א איד א זקן, וואָס האָט נאָך געהערט פּינטשיק'ן דאוו־נען וועך ער איז אלט געווען 10-11 יאָהר. דער איד הייסט יצחק אייזיק קאָסאָוויטש.

דער רעדאקטאָר פון דער צייטונג האָט זיך אזויפיעל פּראינטערעסירט מיט אזא צופעליגע פּאסירונג, אז ער האָט געשיקט א ספּעציעלן רעפּאָרטער צו באַזוכן דעם בארימטן גאסט, חזן פּינטשיק, און מיט איהם האָבן א אינ־טערוויו וועגן דעם.

דער רעפּאָרטער איז אַוועק אין האָטעל וואו דער גאסט האָט קוואר־טירט און דאָרט איז ער געוואָר גע־ווָארן אז פּינטשיק איז איצט בא ישראל קאָסאָוויטש, וואו ער איז אייני־געלאדן צו אָוונט ברויט.

פּאר'ן רעפּאָרטער איז דאָס געווען ווי געוואונשן. דאָ, הייסט עס, וועט ער האָבן א געלעגנהייט צו באגעג־

intimately, of bygone days, bygone people and bygone traditions. A remarkable study, indeed.

* * *

This article prompted the writer of these columns to learn more about the incident. He wanted to study, at close range, the contrast between the old and the new generations of the Kosovitz family, and his curiosity was well satisfied.

The old man, Mr. Isaak Kosovitz, born and raised in the little town of Stavisht, in the province of Kieff, Russia. A staunch supporter of the old regime, a devout follower of the "Chasidic" type. He had been in America since 1894, but his ways had not changed a single iota. He finds the same God in the state of Missouri that he knew in his home state of Kieff. He attends the synagogue three times a day, follows his motto of living in the strict paths of the "Torah" and the Code.

His connections with the home are not severed, they are not even "entangled."

Next, comes his only son, Mr. Israel Kosovitz, although born in the town of his father,

נען א רעאלע לעבנס־בילד מיט זיינע אייגענע אויגן.

אינדערגיך האָט ער געמומען זיין פאָטאָגראפישן אפּאראט און איז אוועק אפּן אָנגעוויזענעם אדרעס.

דאָרט האָט דער רעפּאָרטער געטראָפן א פאַמיליען־בילד ווי ער האָט זיך פאָרגעשטעלט, און ער האָט געבעטן באַ׳ם בעל הבית, א דערלויבעניש אראָפּ צו נעמען א פאָטאָגראפיע פון דער אינטערעסאַנטער געזעלשאפט, וואָס ער האָט דאָ געטראָפן.

אזוי ארום איז עס דערשינען אין דער פּראָמינענטער טעגליכער ציטונג א פאָטאָגראפישע בילד וואו נאָך א פארלויף פון צענדליקער יאָרן טרעפן זיך אין אמעריקע פאָרשטייער פון דעם יונגען און אלטן דור און אייגער דעם אנדערן דערציילט וואָס איז געווען א מאל, א מאל אין דער אלטער היים.

* * *

דעם שרייבער פון די שורות האָט פאראינטערעסירט א ווייטערע אָנגעלעגנהייט, נעמלאך, ווי האלט עס איצט די גייסטיקע נאָהענטקייט צווישן פאָרשטייער פון צוויי־דריי דורות, ניט אלע קיין אריבערגעקומענע, נאָר דאָ אין אמעריקע אויסגעפורעמטע.

אז דער זקן, ר. אייזיק קאָסאָוויטש, איז אזוי באַגייסטערט צו הערן אידישע גוטע נגינה איז קיין חידוש ניט. ער איז פונדאמענטאל אין זיין אידישקייט נאָך פון זיין יוגנט אין דער חסידישער שטעטל סטאָווישטש, קיעווער גובערני. די גאנצע צייט וואָס

nevertheless he became duly acclimatized during the 37 years that he has been in this land. To him America is his native home. You could hardly expect him to know Russia at the age of 7. An American product in the full sense of the word. That is, American in style, manner, dress, perhaps, in feelings, but in spirit — at heart, he still carries the image of his father and grandfather.

To him the sweet melodies of the prayer book are echoes of joy; to him the very presence of a famous kantor was a happy event. To him "Chazen" Pinchek was a source of extreme happiness — another "Chosid" in disguise.

Even the young Mrs. Rose Kosovitz was not less enthused with the occasion than her husband.

Still further down the line, the very young offsprings, Leo, Norma and Herbert Kosovitz, genuine American products. Thousands of miles away from their parent's birthplace; not only geographically but spiritually as well. Surely to them a "Chozen" should be just another "foreign" phrase. Surely they would turn up their

ער איז דאָ אין אמעריקע, זינט 1894 איז ער ניט אַראָפּ אויף איין טריט פון דעם אויסגעטראָטענעם אידישן וועג. די שוהל זיהט זיך בא איהם פון סטאוויישטש און קיעווער גובערני ביז קענזעם סיטי אין סטייט מיזורי. בא אַזא אידן איז דער גייסטיקער פּאָדים ניט קיין איבערגעריסענער און אפילו אָן א קניפּ. ער פארמאָגט נאָך די זעלבע חסידות'שע התלהבות, ווי אין דער צייט וועו ער פלעגט זיך "פּראָווען" בא'ם רבי'ן.

אָבער וואָס איז מיט זיינע קינדער, און וואָס איז מיט זיינע קינדס-קינדער, די געבוירענע אין אמעריקע? איז בא זיי נאָך פּאַראן עפּעס א ניצוץ פון דער חסידות'שער באַגייסטערונג, וואָס זייער טאַטע און זייער זיידע פארמאָגט?

און דאָס איז דאָס וויכטיקסטע, וואָס פארדינט צו פארצייכנט וועדן:

דער בן יחיד ישראל קאָסאָוויטש, וואָס איז געבראכט געוואָרן קיין אמעריקע צוריק מיט 37 יאָר, וועו ער איז געווען א קינד פון 7 יאָר, וואָס געדענקט כמעט גאָרניט די אלטע היים, פארמאָגט אין זיך אזויפיל חסידישע באגייסטערונג אקוראט ווי זיין פאָטער דער זקן.

די צייט וואָס חזן פינטשוק האָט גאסטראלירט אין קענזעם סיטי, האָט דער אמעריקאניזירטער ישראל קאָסאָוויטש ניט אָפּגעטראָטן פון דעם גאסט, געווען גרייט אלעם צו טאָן און מיט אזויפיל באגייסטערונג, טאקע פונקט ווי א חסיד פון אמאל פאר זיין "גוטן אידן" פון יענע יענע צייטן.

noses to such "old fashioned" ideas.

Did they? Nothing of the sort. They showed no less enthusiasm over their famous guest than did their parents and even the old grand dad—the first of the living links of that age old chain of Jewish traits and traditions.

Little "Chasidim" again. Who knows?

און די זעלבע באגייסטערונג האָט זיך געמערקט בא מרת ראוז קאַסאַ־וויטש און דאָס זעלבע אויך בא זייערע יונגע קינדער ליא, נאָרמא און הויר־בערט.

עס איז געווען אויף אלעמענס גע־זיכטער א פרייד פון עקסטאַז אין דער צייט, וואָס דער "אידישער חזן" איז געווען אין שטאָט. אין זייער היים האָט זיך געפילט א נאַטירלאַכער אי־דישער יום־טוב, וועו דער "אידישער חזן" איז געווען בא זיי מיט זיינע "מקורבים" צוגאַסט.

בא אלעמען א יום־טוב: באָס זיידן, דעם זקן, וואָס זיין געדאַנק איז נאָך ער היום אין דער אלטער היים; באָס צווייטן דור, ישראל און ראוז, וואָס זייער געדאַנק איז שוין אינגאַנצן אן אמעריקאַנער און אזוי אויך באָס דריטן דור, די קינדער זיי־ערע וואָס זיינען שוין געבוירענע און שטודירטע היגע, — בא אלעמען איז דער מאַמענט געווען א יום־טוב־ריקער.

אזא דערשיינונג אין אמעריקע האָט א סך צו זאָגן, און מען קען דערפון מאכן זייער וויכטיקע אויספירונגען.

Charles Posin

If you met him in the street you would take him for a Jewish young man, of the professional type. There is a certain stamp of curiosity about his face— the mark of the researcher — the student.

The activity of his searching mind is reflected in his eyes. They analize — they study; flashing with illumative intelligence.

* * *

His love for neatness, cleanliness and esthetic inclinations are noticeable in every corner of his beautiful home — a miniature art museum.

Every piece of furniture, every decoration speaks of feeling and fine taste, kept under meticulous supervision. A spirit of art and beauty actually hovers in the entire atmosphere of that home.

* * *

When you watch him in his large office, where business, on a large scale is conducted all over the land, or in his vast shop, employing hundreds of men, when you observe the dynamic energy that drives and controls it all, and, at the same time, note that peaceful, calm-

ווען איר זעט אים אין גאס מאכט ער אויף אייך דעם איינדרוק פון א אידישן יונגעמאן, א פראָפעשאָנאל. אויף זיין געזיכט מערקט זיך א באזונ־דער שטריך פון זוכן. דער געדאנק, זעט איר, טראכט בא אים וועגן עפעס און זיינע אויגן קוקן ניט סתם אין דער וועלט אריין.

אין זיינע אויגן און אין זיינע גע־זיכט־שטריכן שפיגלט זיך אָפּ זיין באַוועגליכער געדאנק. איר זעט, אז זיין געדאנק האלט אין טראכטן.

ער רעט צו אייך, ער ענטפערט אייך אין דער ריכטונג פון אייער געשפּרעך און זיין געדאנק איז דערווייל, אין דער זעלבער צייט, אויך באַשעפטיקט מיט אזא ענין, וואָס האלט זיין מח פארנומען.

און בשעת ער רעט מיט אייך וועגן דעם געשפּרעך וואָס איר פירט, ווערט בא איהם דערווייל אין זיין געדאנק פּאַרטיק עפעס נאָך א ענין.

און אויף זיין געזיכט שטעמפּלט זיך אָפּ אָט די געראָטענע קאָמבינא־ציע — רעדן און טראכטן.

* * *

ווען איר באזוכט אים אין זיין גרויסארטקיער הויז דערזעט איר אים אין א וועלט פון קונסט. ער האט א חוש פאר שיינקייט און ריינקייט. דאָס דערזעט מען אין יעדער ווינקעלע פון זיין ארטיסטישע הויז.

יעדער שטיק מעבל, יעדער אָרט וואָס דאָס פארנעמט, די פענסטער און די טירן — אומעטום דערזעט איר ווי

ness on his outer appearance, you realize that you see before you a man of real capabilities —a business man of the higher class—destined for big things.

That ability of doing the big and fine acts calmly—methodically are also noticeable in his social activities. His deeds speak of: careful planning, fine feelings, esthetic taste and ethical methods. A remarkable combination.

* * *

Mrs. Sonia Posen and children—models of pleasant congeniality, complete the picture of the "Home Sweet Home." A beautiful example of a fine Jewish home, indeed.

* * *

Sam, the only son of Mr. and Mrs.Posen, a high school student is a pupil in the "Beth Midrosh Latorah;" and Lilly, the only daughter of the family is the president of the Junior "Hadassah" Club, and also a volunteer worker in the office of the "Beth Hamidrosh Latoroh," when time permits.

This unique family seldom fails to respond to anything cultural.

א געניטע אויג גיט אויף אלעם אכ־טונג, אז א גייסט פון קונסט און שיינ־קייט זאל דא אומעטום שוועבן.

* * *

און ווען איר זעט אים אין זיין גרויסער פאבריק, וואו הונדערט מענטשן זיינען באשעפטיקט, צי ווען איר זעט אים אין זיין גרויסן אפיס, פון וואנען עס ציהען זיך געשעפטלאכע פארבינדונגען איבער'ן גאנצן לאנד — ווען איר קוקט זיך צו צו זיין אויסער־לאכער רואיגקייט און זיין אינערליכער ענערגיע, דערזעט איר פאר זיך א גע־שעפטסמאן א אויפטוער.

דער גייסט פון אויפטאן, פון גרע־סערמאכן אלם וואס אינטערעסירט אים, פילט איר אין אלע זיינע באווע־גונגען.

איר זעט פאר זיך א געשעפטסמאן פון א גרויסן פארנעם.

* * *

די דאזיגע דרייערליי געזאגטע כא־ראקטער שטריכן דערפילט איר אויך אין זיין וואוילטעטיקע ארבעט.

ער טוט גוטע זאכן אויף א גרעסערן פארנעם. אבער ער טוט עם באשיי־דן אויף אזא אופן, וואו געדאנק און געפיל, עסטעטיק און עטיק זיינען קאמבינירט אינאיינעם.

מרת פאזין און זייערע קינדער זיי־נען אזוי גוטמוטיק און פאלקסטימליך, אז אינאיינעם דערזעט איר פאר זיך א געראטענע אידישע פאמיליע, וועל־כע קען דינען אלם א שיינער מוסטער וואס פאמיליען־לעבן מיינט.

זיין בן יחיד, סעם, לערנט אין הייי סקול און גלייכצייטיג אויך אין בית מדרש לתורה.

זיין בת יחידה, לילי, איז די פּרעזידענטין פון די יונגע הדסה. אין איר פּרייע צייט טוט זי וואלאנטיר־אר־בעט אין אָפּיס פון בית מדרש לתורה.

באזונדער דאַרף דאָ פּארצייכנט ווערן זייער אינטערעסאנטע באציהונג צו קולטור. איר זעט אז זיי זיינען באגייסטערט, ווען זיי קענען דאָס באַווייזען אין פּראַקטיק.

MISSOURI STATE
Saint Louis

מיזזרי שטאַט
סאנט לואים

Welfare Institutions

(Listed according to their origin)

FROM 1870 TO 1932

זואילטעטיקע אנשטאלטן

[לויט דער צייט פון זייער אנשטייאונג]

פון 1870 ביז 1932

The Jewish Federation

ORGANIZED 1901

Yet in 1870 there was some kind of a Federation of Charities in St. Louis. It was named: "The United Hebrew Relief Association," founded by Jews of Western Europe (there were hardly any Jews from Eastern Europe, at that time.)

That organization lasted until 1901, and it subsidized the following institutions: The "Zion Society," Jewish Alliance," "Free Schools," "Women's Sewing Circle" and the "Jewish Hospital."

In 1901, the "Jewish Federation" was established, and, as we find it today, the following organizations are subsidized, and listed in the following manner: "Associated Hebrew Schools," "Gertrude Home for Boys," "Home for Incurables," "Jewish Community Centre," "Jewish Hospital," "Free Loan Society," "Jewish Orphans' Home," "Jewish Orthodox Old Folks' Home," "Home for the Old and Feeble," "Jewish Sanitorium," "Rose Bry Meriam

די אידישע פעדעראציע אין סט. לואים

נאָך פון 1870 איז שוין דאָ געווען א פאראייניגונג פון וואויל־טעטיקע אנשטאַלטן. די דאָזיקע קערפער־שאפט האָט זיך גערופען "יוניטעד היברו רעליף אססאָסיאיישאָן" (פאר־אייניגטע אידישע הילף׳ס אָרגאניזא־ציע). אירע גרינדער זיינען געווען אריבערגעקומענע אידן פון מעריב אייראפּא. מזרח אייראָפּייאישע אידן זיינען נאָך דאָמאָלס אין סט. לואים ניט געווען.

די געזאָגטע אססאָסיאיישאָן האָט עקזיסטירט ביז 1901. אינם פאר־לויף פון דער צייט האָט זי פאראי־־ניגט די טעטיגקייטן פון פאָלגענדע אָרגאניזאציעס: "די אידישע ציון סאָסייעטי", "אידישע אלליאנס", "פרויע שולעם", "פרויען פאראיין צו נייהען" און "אידישער האָספיטאל". אין 1901 קאָנסטרואירט זיך די אי־דישע פעדעראציע. ביז היינט צו טאָג זיינען אין איר פאראייניגט פאָל־גענדע אָרגאניזאציעס (ווי זיי ווערן אויסגערעכנט אין די בריף־בלאנקעס פון דער פעדעראציע).

"פאראייניגטע תלמוד תורות", "נוירטרוד היים פאר בחורים", "היים פאר אלטע אונהיילבארע", "אידישער

Convalescent Home," "Bloch and David Sommer's Benevolent Bureau for Jewish Children," "Y. M. H. A." and "Y. W. H. A."

The expenditures for last year of all organizations were about $500,000.

Besides its regular subsidies the "Federation" supported about 700 Jewish families, advancing between $15 and $100 each month, per family.

According to Mr. Bach, Executive Director of the Federation, a good many of these families were once supporters of the Federation instead of supported, and, of course special care is required to handle such "delicate" cases.

All classes of Jewry, orthodox as well as Reform, Conservative and Radical, rich and middle class are represented in the Federation.

The president of this organization, Mr. Julius Glazer is largely responsible for the harmonious cooperation noted in all the branches of this great Federation as well as for the raising and collecting of the funds. The same harmony is noted in every institution subsidised through the parent organization.

קאָמיוניטי סענטער", "אידישער האָם־פּיטאל", "נמילות חסד", "בית מחסה ליתומים", "בית מושב זקנים" (אָר־טאָדאָקס), "מושב זקנים" (פאר רע־פאָרמירטע), "אידישער סאניטאר־יום", "ראוז בראי־מרים קאָנוועלעסן היים", "בלאָך און דוד סאָממער וואוילשטאַנד ביורא פאר אידישע קינדער", "וואי עם העיטש עי", און "וואי דאָבליו העיטש עי".

די אויסגאבן פון דער פעדעראציע פאר'ן פארנאנגענעם יאָר האָבן באַ־טראָפן אן ערך פון א האלבן מיליאָן דאָלער

אויסער די סכומים וואָס די פעדע־ראציע סובסידירט יערלאך די אנ־שטאלטן וועלכע זיינען אָנגעשלאָסן אין איר, האלט זי היי יאָר אויס אן ערך 700 אידישע פאמיליעס. זי צאָלט מאָנאטלאך פון 15 ביז 100 דא־לער צו א פאמיליע.

לויט דער מיטטיילונג פון דעם עק־זעקוטיוו דירעקטאָר, מר. באך, זיינען צווישן די דאָזיקע פאמיליעס פאָראָנען אזעלכע, וועלכע פלעגען אלעמאל צאלן פאר דער פעדעראציע און איצט מוזן זיי אָנקומן צו איר שטיצע. מ'איז דאָ זייער פאָרזיכטיק, אז די שטיצע זאל געגעבן ווערן בדרך כבוד.

אין דער פירונג פון דער פעדעראציע זיינע פארטאָטן אלע שיכטן פון דער אידישער באפעלקערונג, אָרטאָדאקסי־שע ווי רעפאָרמערשע.

דער פרעזידענט פון דער פעדערא־ציע מר. דושוליום גלעזער, מיט זיין נאטירלאכע גוטמוטיגקייט, איז פאר־אנטוואָרטלאך פאר דער הארמאָניע

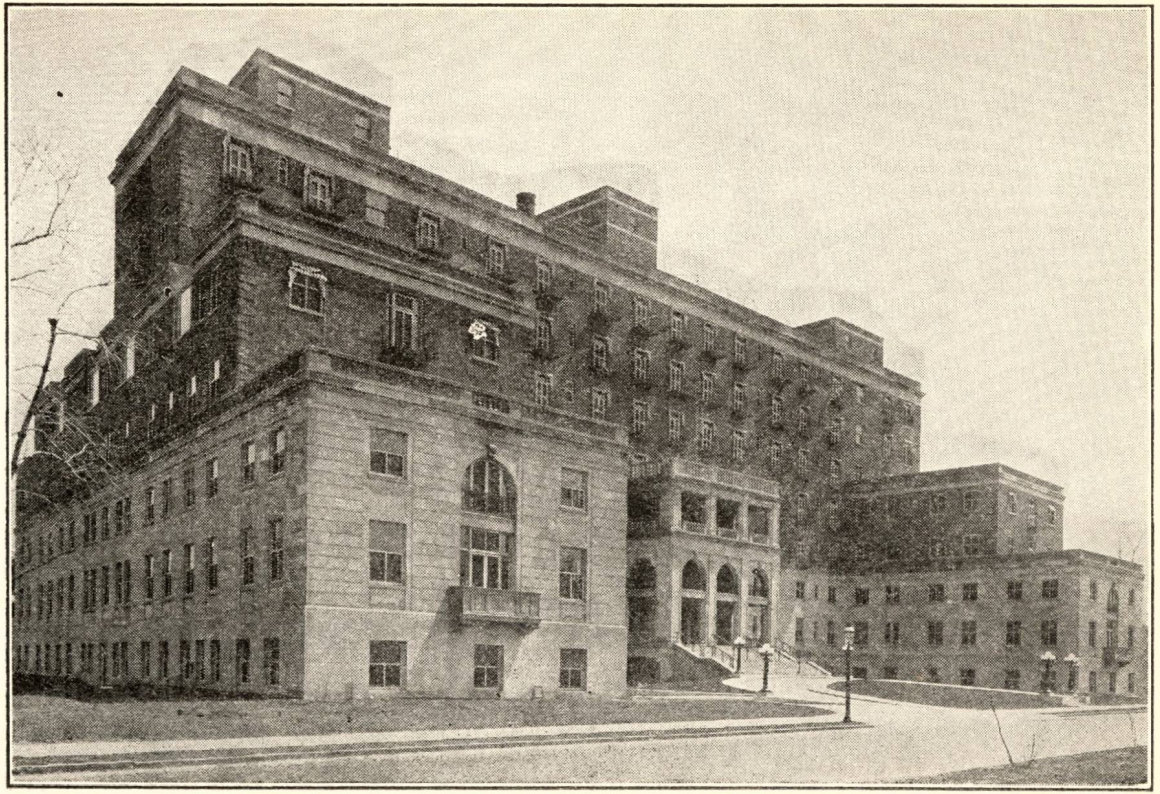
צווישן די פארשידענע שיכטן, וועלכע זיינען די אקטיווע טוער און גאנצע זאמלער פאר דער פעדעראציע.

די זעלבע ארמאניע עקזיסטירט אויך אין דער באציהונג צווישן דער פעדעראציע און די אנשטאלטן, וועלכע ווערן פון איר סובסידירט.

אין א צייט פון איר יערלאכן דראיוו פאר גאלד־פאנדן, פארשפרייטן זיך הונדערטער פאלאך צו באזוכן די ארטיקע אידישע היימען. אין 1930 האבן דריי טויזנט אידישע פאמיליעס בייגעשטייערט צו דעם בודזשעט פון דער פעדעראציע. פאריאָרן איז די צאל ביישטייערער פארגרעסערט געוואָרן ביז 6 טויזנט.

The drive for funds lasting from one to two weeks, depending on general conditions, is carried on by hundreds of workers "sweeping" through the city with remarkable agility and religious fervor until the desired quota is raised. In 1930 about 3,000 people subscribed to the charities. Last year the amount of donors nearly doubled.

דער דראיוו האלט־אן א וואָך אדער 2 וואכן און אלעמנס ענטוזיאזם ארום דער ארבעט דערגרייכט ביז צום באוואונדערן.

ST. LOUIS JEWISH HOSPITAL BLDG.

The Jewish Hospital of St. Louis

ORGANIZED 1902

Open To All

This institution, known as the "Jewish Hospital" is wide open to one and all, irrespective of race or nationality. The patient is not required to state his nationality when he is accepted into the sanatorium.

From the report that follows on another page one can readily see the large percentage of non-Jewish patients that were cared for last year in this hospital. And there is certainly no prejudice in sight toward one or another nationality.

Brotherly love is not a mere phrase here, but practiced in reality to Jew and Gentile alike.

The hospital was built by Jews, they are responsible for its existence, development and progress as well as its upkeep. It is Jewish in spirit; perhaps, in scope. But its mission is non-sectarian—its a gift by Jews to humanity at large.

The policy applied to patients is also practiced in regards to its staff, nurses and attendants. Open to all.

פאר אלע גלייך

דער דאזיקער גראנדיעזער היילונגס אנשטאלט טראגט אויף זיך דעם נאמען "אידישער האספיטאל", אבער זיינע פאציענטן זיינען מענטשן פון אלע ראסן און פעלקער.

באם אריין נעמען א קראנקן ווערט ניט געפרעגט צו וואס'ר א נאציאן ער גהערט.

אין די איצט געדרוקטע מאטעריאלן איז צו זען, וואס פאר א גרויסער פראצענט ניט - אידישע פאציענטען איז אין דעם יאר-באריכט פאר טראטען. און אזוי איז אויך אין דער באציהונג און אין דער באהאנדלונג.

דא ווערט אין דער פראקטיק פארווירקלאכט דער גרויסער אידעאל פון מענטשלאכע באפריינדונג אן אונטערשיד פון נאציע און גלויבן.

און אזוי ווי עס ווערט ניט געמאכט קיין שום אונטערשייד בא דער אויפנאמע פון קראנקע, אזוי איז ניטא קיין שום צייכן פון אונטערשייד אין דער אויפנאמע פון די באשעפטיגטע דא.

אידן האבן דעם האספיטאל ארגאניזירט און אנטוויקלט, אידן זארגן פאר זיין עקזיסטענץ, פאר זיין מוסטערהאפטן אהרדנונג און פראגרעס, און דער אנשטאלט איז א בייטראג פון אידן צו אלע וואס ווערן מיטן נאמען מענטש געוראפן.

The Clinic

Incidentally, I entered the hospital through the clinic building and I had an opportunity to observe, at close range what this department of the Jewish hospital is doing.

I scanned the faces of at least a hundred patients that came and went or sat in the waiting room, and I don't think that I have noticed a single expression of resignation—of hopelessness (quite a common occurance with unfortunate sick). True they were sick (otherwise they would not come here.) True, they were poor too, otherwise they would visit the private offices of the very specialists that they are to see at the Clinic. But they were not dejected. They were not the unwelcome strangers in this "house of healing."

They know the doctors of the staff, they know the pleasant atmosphere of the place, they know that they will get the same attention and treatment as they would be given by paid physicians—and they are hopeful, and when they leave they carry confidence in their hearts; and a blessing on their lips.

היימיש און זיכער

איך בין גראדע אנגעקומען מיט דער גאס, פון וואנען עס איז דער ארייננאנג צום קליניק, בין איך דורך דאָרטען אריין אין האָספיטאל. האָב איך דערווייל געהאט די מעגליכקייט זיך צוקוקן וואָס אין קליניק טוט זיך.

דאָ איז אַ וועלט אַ גאנצע.

הונדערטער מענטשן קומען אהערצו מיט זייערע פארשידענע קראנקהייטן. אין באזונדערע צימערן ווערען זיי דורך דאָקטוירים ספעציאליסטן באטראכט, און טאקע דאָ באקומען זיי אויך די רעצעפטן פאר ביליגערע פרייזן.

בשעת זיי זיצן אין ווארט־זאל, פארטיפט אין זייערע וויטאָגן און זארגן, איז אויף זייערע געזיכטער צו באמערקן אַ רואיגקייט. זיי זיינען רואיג, אז דאָ האָבן זיי זיך אויף וועמען צו פארלאָזן. ניט פארמאָגנדיק קיין געלט צו גיין צו דאָקטאָר, אין זיין פריוואט אָפיס, וועלן זיי דאָ אונטערזוכט ווערן פון דעם זעלבן ספעציאליסט, אָן די געלט הוצאות וואָס זיי פארמאָגן ניט צו לאָזן זיך קאָסטן.

און איך האָב געזען די קראנקע, ווען זיי האָבן פארלאָזט דעם דאָקטאָר. דאָן איז שוין אויף זייער געזיכט געווען צובאמערקן אַ פרייד אויך.

אויסער דעם צוטרוי וואָס דער קראנקער פילט דאָ צו די וואָס באהאנדלען אים, פילט ער זיך דאָ היימיש און אויך באשיצט.

די אטמאָספערע איז דאָ אזעלכע.

Medicine and Art

At an appointed time I sat in the general lobby of the hospital waiting for Miss Muriel Anscombe.

Shortly she came and invited me to her private office, and, after attending to a few details, we started for an inspection of the hospital; lasting about two hours and twenty minutes; and as we walked through the building she explained, intelligently, the doings of each department.

In spite of the fact that the hospital is literally filled with hundreds of patients, a vast number of nurses, attendants and a tremendous staff, busily running about their tasks, nevertheless one feels a remarkable quietude about—a sort of pleasant tranquility in the entire atmosphere; such as one feels at a calm seashore, in the late hours of a beautiful moon-lit night.

There is a certain stillness that is heard (or unheard); there is another sort of quietude that is felt, but here—in this hospital I thought that I "saw" peacefulness.

I wondered: "Here is a place filled with sick people, many of them suffering painfully—still

עפּעס א ניט־אנזעדיקע בּאַרמ־האַרציגקייט און גנאַדע שוועבט דאָ ארום איבער אַלעס און אַלעמען וואָס איר זעט דאָ, און דאָס ניט־זעענדיקע מאַכט דעם קראַנקן פּילן אזוי געמיט־לעך און אזוי גוט, אז פון דער אט־מאָספּערע אליין באַקומט ער שוין א שטיק רפואה.

רפואה און קונסט

צו דער פּאַראוים באשטימטער צייט בין איך געווען אין הויפּט זאַל, וואו עס ווארן אויפגענומען אלע וואָס דארפן זען דער פּאַרוואַלטערין, מיס. מוירל האנסקאָמב.

אין אייניגע מינוט ארום קומט זי ארויס צו מיר און לאדט מיך איין צו זיך אין קאבינעט. דאָרט פּאר־זאָרגט זי אייניגע ארבעט און דאן הויבט זי מיך אָן ארומפירן איבער די אלע אָפּטיילונגען פון האָספּיטאל. די דאָזיקע ארבעט האָט געדויערט 2 שעה מיט 20 מינוט. אָן א אויפהער האָבן מיר געהאַלטן אין איין ארומגיין, און גייענדיק האָט זי מיר אלץ דער־קלערט וועגן יעדע זאַך וואָס מיך האָט אינטערעסירט.

און עס איז דאָ וואָס צו זען.

הונדערטער און הונדערטער מענטשן געפונען זיך דאָ אין דער צייט, יעדער איינער איז דאָ שטאַרק באשעפטיקט און דאָך איז דאָ אזא מאָדנע רואיקע שטילקייט, און אזא אנגענעמע שטילקייט, נאָר אזוי ווי ערגעץ בא א וויטן שטילן ברעג־ים אין די שפּעטערע שעה'ן פון א ליכ־טיקע לבנה־נאכט.

not a moan, not a complaint is heard." I pass their rooms, many that I see are seriously ill, some are not even permitted to move in their beds, nevertheless I detected on many faces a pleasant welcome—yes, even a certain satisfaction. If one has the misfortune to be ill, there is gratification to be in a beautiful hospital.

The gorgeous ventilated, sun-lit rooms, the spacious halls, the fine furniture, the most modern equipment, the artistic touches about the building—the entire peaceful atmosphere are bound to react pleasantly, even on a sick worn body, and if that is not sufficient all one has to do is to reach for the radio earphones over his bed and "drown" his cares in a world of music and art.

The usual problem of the medical profession to divert the mind of a patient from his ills and his constant complaints: "Oh! doctor, it hurts" are greatly solved in this modern hospital. One can't help but forget his personal cares when he is in the midst of pleasant surroundings, filling his mind, body and soul with emotional satisfaction. There is gratification to be in a beau-

עס איז פאראן א רואיגקייט וואס מע פילט, א רואיגקייט וואס מ'הערט, דא אין האספיטאל איז די רואיקגייט אזוי פול מיט חיות, אז מע קען זי דערזען, איך האב זיך אליין נע־ וואונדערט :

— וואס טוט זיך דא?! איך בין אין א ארט וואו עס געפינען זיך אזויפיל מענטשן מיט ווייטיקן, און איך הער ניט קיין קרעכץ. איך גיי פארבי זייערע צימערן, (פאר איינציקע פא־ ציענטן צי בשותפות'דיקע), איך זע די קראנקע, אפילו אזעלכע וואס טארן זיך ניט באוועגן, — אויף אלעמענס נעזיכטן זע איך א נעמיטלאכקייט און א פרייליכקייט.

וויל אויב מ'דארף שוין יע, חלילה, זיין קראנק פילט מען זיך פרייליך, וועט מען געפינט זיך אין אזא וואונ־ דערבארן גרויסארטיקן האספיטאל.

יעדע זאך איז דא אזוי צוגעפאסט און איינגעארדענט אויף אזא ארטים־ טישן אופן, דאס אויג פון קראנקן זע־ טיגט זיך אזוי פיעל, אז דער געדאנק וועט ארויסגעצויגן אין דער אוים־ טערלישער אטמאספערע, און מע פאר־ געסט גאר צו טראכטן וועגן דער איי־ גענער קרענק. און טאמער איז נאך וויניג וואס דאס אויג זעט, איז דא אין יעדער צימער איינגעארדענט א ספעציעלער ראדיא־אפפאראט, טאקע איבער דער שעמעריענדיקר בעט פון דעם פאציענט; עפנט זיך דער קראנ־ קער דאס ראדיא אפפאראט און זיין גע־ דאנק וועט שוין ארויסגעצויגן אין דער וועלט פון מוזיק און שפילעוודיג־ קייט.

tiful hospital (when one has to be in one).

Three Epochs

When hospitals were in their primitive stage, the community at large looked upon them as charity institutions, fit for a "certain type of people." No person of any means would even think of entering a hospital when ill. There was a period when a hospital was actually "snobbed" — classed with all other charity wards, dedicated to the poor — the miserable. Consequently that attitude of public opinion reacted on the hospitals to the extent that they were financially and even socially unfit to function properly. They were charity wards, in every respect.

With the progress of time, the hospital reached another stage—a new epoch. People no longer "look down" upon a sanatorium — the hospital is being treated as "ones equal," even by the wealthy. Man has realized that not expert medical advice and medical administrations alone are the factors towards the recovery of a patient, but proper surroundings and proper equipment play a great part in hygiene. The latter are almost as important as the former.

אין דער מעדיצינישער פּראַקטיק איז דאָ אזא טעהאָריע, אז דער ערשטער טריט צו דער רפואה פאר א קראנקן איז, אז דער קראנקער זאל ניט טראכטן וועגן זיין קרענק. די דאקטוירים קענען עס אבער ניט בויען אן זייערע פּאציענטן. זיי האלטן אין איין טענה'ן: "יע, הער דאקטאר, איר זענט טאקע גערעכט; אבער וואס טוט מען פּארט אז עס טוט וועה!"

דאָ, אין אידישן האָספּיטאל, איז די אומגעבונג אזא שיינע, און א ציכטיקע און א ערלאך־אויפמערקזאמע, אז דער מענשטלאכער גייסט זאפט אינזיך איין א העכערן סארט פון עמאציאנעלע באפרידיגונג, און דאָס קריגט די אויבערהאנט איבער די פיזישע שמערצן פון א קראנקן.

דריי עפּאָכעס

זינט די מאדערנע געזעלשאפט האָט אנערקענט די נויטיגקייט צו האבן א האָספּיטאל, האָט ער דורך גענאכט דריי הויפּט עפּאכעס.

די ערשטע עפּאכע איז געווען, ווען מענטשען האָבן אנערקענט די וויכטיגקייט פון א האָספּיטאל, אבער נאָר פאר אָרימע. א רייכער האָט געטראכט צו שטיצן א האָספּיטאל, אבער ניט צו באנוצן זיך מיט אים וען ער וועלט, חלילה, קראנק. אויף אזא אופן האָט דער אנשטאלט געהאט א אויסשליסלאכן צדקה־כאראקטער. ער איז אריין אין רעגיסטער פון אלע וואוילטעטיקע אנשטאלטן, און די אויפּפאסונג איז דאָרטן ממילא אויך געווען אין אזא פּארמע, ווי עס איז דאן געווען צוגעפּאסט צום כאראקטער פון א וואוילטעטיקן אנשטאלט.

No person, no matter how rich would dare, now days, to undergo an operation at home. No woman would stay in confinement in the house. The Sanatorium is now considered (and rightfully so) as a "curing institution." A scientifically equipped medium towards recovery of man, placed on the same level as the medicant and his medicine bag.

But the hospital is now advancing towards still another epoch—an epoch of higher science, based on the idea that: "You can't cure the body without bringing a healthy state of mind into the sick individual." Physical relief alone does not make one well, unless he "feels" healthy.

There are still very few of these institutions in America. But I believe the Jewish Hospital is a true model of this type —a model that will eventually be copied by all other institutions—if they intend to survive.

Sisters of Mercy

As part and parcel of the beautiful "equipment" that works so soothingly on the patient's nerves, the nurses play a leading part. Oh, those lovely "floating" souls, spreading

מיט'ן גאנג פונ'ם אלגעמיינעם מענטשלאכן פראגרעס, איז די האספיטאל־טעטיגקייט ארויסגעטראטן אין איר צווייטער עפאכע. ער איז נעווארן א הייל־אנשטאלט פאר אלעמען. רייכע האבן אנגעהויבן באגרייפן, אז קיין פריוואטע הויז קען ניט קאנקורירן מיט די אלע גרויסע מעדיצינישע אויסריכטונגען און אלע אנדערע באקוועמלעכקייטן, וואס א גוט־איינגעאָרדנטער האספיטאל פארמאגט.

איז אז ס'האט זיך געמאכט, חלילה, א קראנקנפאל אין א רייכער פאמיליע האט נאר קיין אנדער מיינונג ניט געקענט זיין, אז דאס בעסטע איז אוועק צו גיין אין האספיטאל פאר א געוויסע צייט און אומקערן זיך צוריק צו א געזונטן צושטאנד.

דאס זעלבע איז אויך אין א פאל פון געבורטה. עס איז שוין כמעט ווי ניטא א רייכע פרוי א געווינערן, וואס זאל אויסמיידן א האספיטאל.

קיין אנטוויקעלטער מענטש קען שוין איצט ניט צווייפלען אין דער נרויסער נוצלאכקייט און באקוועמלאכקייט פון א האספיטאל אין א אלגעמיינעם געזעלשאפטלאכן פארנעם. דאס איז א נויטווענדיקע געזעלשאפטלאכע אייניריכטונג פאר אלעמען, אן אונטערשיד צי רייך צי ארים.

איצט האלטן מיר שוין אבער בא דער דריטער עפאכע אין דער אנטוויקלונג פון די געזעלשאפטלאכע האספיטעלער. דער אידישער האספיטאל אין סט. לואים איז א ערלאכסטער מוסטער פון א מאדערנסטן מעדיצינישן אנשטאלט, וואו פסיכאלאגי-

MOSES SCHOENBERG NURSES' HOME

kindness to every sick body, radiating cheer with every smile.

Practically in every language all nurses are crowned with the title "Sisters of Mercy" (I fail to see why the English language lacks that phrase.) I can't think of a more befitting title for this group of the gentle sex that had the courage to choose nursing as their vocation, giving everything, even their youthful lives to this great cause.

A helping hand to a weary body, a consoling word to a feeble heart, an assuring glance to the hopeless, and they smile —always smile. They smile even in the face of danger—sometimes, grave danger.

Here in the Jewish Hospital grounds they, these nurses have their own home—"The Moses Shoenberg Nurses Home." Another tribute and lasting monument to local Jewry. The most unique of its type in America. Here, in this beautiful home they are trained (some of them in their tender youth) to become efficient nurses—"Sisters of Mercy" in the full sense of the phrase.

Nothing too hard to do, no patient too contageous to stay

שע מאמענטן שפּילן גאָר א גרויסע ראָלע. דאָ איז דאָס לעצטע וואָרט פון מעדיצינישע דערגרייכונגען און דערצו זיינען דאָ אָלע אייניריכטונגען מיט אזא חשבון, אז פּסיכאָלאָגיש זאָל דער פּאַציענט אזוי באַאיינפלוסט ווערן, אז זיין געמיט־צושטאַנד זאָל אים העלפן אין דער קוראַציע, וואָס דאָקטוירים ספּעציאַליסטן גיבען אים דאָ.

קומענדיק אהערצו ווערט דער קראַנקער אויסגעטאָן פון אָלע אנדערע געדאַנקן און זיין גאַנצער וועזן איז פאַרנומען צו געניסען און נאָכצוקומען די אטמאָספערע פון דאָנען, אזא געמיטלאַכע אטמאָספערע, און אזא דערפרישנדיק־היילנדיקע.

באַרמהאַרציקע שוועסטער

און אין דער גאַנצער געמיטלאַכקייט וואָס ווירקט דאָ אזויפיל אויף דער פּסיכיק פון די קראַנקע, האָבן די נויר־סעס פון דאָנען א גרויסן אנטייל. איך וויים ניט פּאַרוואָס איז אין דער ענגלישער שפּראַך ניטאָ דער נאָמען, וואָס מיר רופען — "באַרמהערציגע שוועסטער".

דער דאָזיקער נאָמען איז דאָך אזוי צוגעפּאַסט צו אָט דעם צאַרטן געשלעכט, וואָס האָט זיך אויסגעקליבן א לעבנס געביטה, צו לינדערן און העלפן היילן די ווייטיקן פון קראַנקע. מיט וואָס'ר א דערבאַרמדיגקייט און מיט וואָס'ר א האַרציגקייט, א שוועסטאַרלאַכע, טוען זיי עם זייער געפילפולע הומאַנישע ארבעט. אלעס איז דאָך פאַר זיי ניט שווער,

away from, no diesased too repulsive to mingle with, no disposition, even of the most eccentric patient is enough to dampen their spirits, or arouse their temper.

A consoling word, an assuring warm glance, a pleasant smile for one and all.

Angels in white uniforms, floating through halls, expediting the mission of God—the "Healer of the Sick."

Here they "enlist," here they graduate, here they practice, here they live,—a remarkable home, indeed.

The Staff

In the short time that I visited the hospital I was so busy seeing and hearing things that I had no time left to meet at least some of the doctors there. Besides they seemed so busy, so engrossed in their noble work that I didn't dare interrupt them even for a second. What greater task is there in life than the work of saving lives? What problem is deeper than that little human entanglement? What vocation could be holier than doing the very work of God, prolonging, preserving the lives of his handiwork?

סיין געפאר שרעקט דאָך זיי ניט אָפּ אין זייער נרויסער מיסיע צו ארויסצוטעמען אין זיך מענטשלאכע קרעכצן און ארויסשטראלן פון זיך היילענדע אויגן־בליקן.

ווי מלאכים שוועבן זיי דא ארום אין זייער וויסער יוניפאָרם, צו טאָן די שליחות פון דעם רופא חולים.

אָט דא גיבן זיי אוועק זייער בלי־הענדיקע צייט. דא איז טאקע זייער היים, אָט אהער איז קאָנצענטרירט זייער ענערגיע און אמביציע, און דער אידישער האָספּיטאל וויסט ווי אָפּ־צוהיטן אזא אוצר. די שוועסטערן־היים, וואָס דא איז אויסגעבויט אפן נאָמען פון מאָזעס שאָהנבערג, אָט דער שענסטער פּאלאץ וואָס א מענטשלא־כע פאנטאזיע קען זיך קוים פאר־שטעלן, אָט דער גיגאנטישער בנין איז א עדות אז די פירער פון היגן האָס־פּיטאל באגרייפן די וויכטינקייט צו שאפן א נעמיטלאכע אנגענעמע היים־אטמאָספערע פאר די נוירסעס, אום זיי זאלן אריבערבריינגען זייער האר־ציקע נעמיטלאכקייט אין אלע ווינקא־לאך פון אזא וואונדערלאכן היל אנ־שטאלט.

דא וואוינען זיי, דא שטודירן זיי און גראדואירן, און דא פראקטיצירן זיי. מיט דער דאזיקער היים קען דער האָספּיטאל שטאלצירן. זי קען דינען אלס א מוסטער וויי א שוועס־טערן־היים דארף זיין.

דאָקטוירים

אין דער צייט וואָס איך האָב בא־זוכט דעם האָספּיטאל, איז געווען פאר מיר אומענלאך צו שלימזן באקאנט־

We live, we work, we climb, suddenly we stop—we are forced to halt, something in our system gives way. We struggle again, the work has to go on! But in vain. This little human machine is complicated —its tied up—there is a knot somewhere that must be unraveled first. What is one to do? Naturally he turns to the "temple of healing,"—there he meets the doctor and tells him of his ills and troubles, and with God's help the miracle is performed—the "knot is unraveled" — that busy body is again free to resume his duties, his ambitions — he climbs again, Who knows how high one of these saved souls may reach?

When you see these messengers of providence at their task you hardly dare to disturb them, and a simple "Hello!" seems too dry, too "disrespectful" at such moments—so one says nothing, but unvoluntarily he murmurs a prayer: "Lord of the living, bless them for the sake of thy children."

I visited the numerous laboratories. The operating rooms. I saw the inexhaustable supply of equipment and implements. I watched the dozens of men and women working busily at

שאפט מיט די דאקטוירים פון דאנען. איך האב זיך ניט פארגינען צונעמען בא זיי אפילו א סעקונדע פון זייער שאצבארע צייט. איך האב אויף א האאר ניט געטארט אפציהען זייער אויפמערקזאמקייט, וועלכע איז בא זיי אינגאנצן פארטאן אין דער אויפנאבע צו פאנאנדער פלאנטערן א לעבנס קנופ בא מענטשן.

א מענטש האוועט און האַרעוועט פיזיש אדער גייסטיש ביז עם יאוועט זיך א קנופ אין זיין ארגאניזם און קען ווייטער ניט גיין. קומט דער דאק־טאר מיט זיין מעדיצינישער וויסנ־שאפט און פראקטיק, מיט זיין הארץ און האנט, מיט זיין מח און אלע חושים צוריק ברענגען דאס פארלא־רענע נעזונט צום מענטשן.

וועו איר זעט אזעלכע לעבנס־רע־טער ביי זייער הייליגער עבודה, אט די ווייסשאפטליכע כהנים אין דעם הייליגנגס־טעמפעל, דעם פראכטפולן, ווערט איר אנגענפילט מיט אזא ערנ־פורכט פון אנערקענונג און ליבשאפט, אז איר קענט זיי ניט באגעגנען מיט א וואכעדיקן "העלא". אייער הארץ ווערט נאר אנגענפילט מיט פרייד צו זען אזעלכע, וואס זייער מיסיע אין לעבן איז צו שאפן לעבן.

און פון געדאנק שטראמט א תפלה אין הארצן:

— האר פון לעבן, באגליק זיי פון דיינע קינדער'ס וועגן.

איר באזוכט די פארשידענע לאבא־ראטאריום'ס, די אפפאראציאנס זאלן, די אינסטרומענטן און איר זעט דארטן די מענטשן וועלכע באשעפטיקן זיך

their chores. An interesting little world by itself.

Here human elements are microscopically m e a s u red, weighed and judged. The very human soul "stripped" and analyzed upon the altar of science.

Watching these men and women at their serious tasks, one almost experiences the anxiety, the religious fear that is felt by the pious Jew on the day of atonement, shivering, fluttering before the Almighty Judge as all the deeds of man, good as well as bad, are weighed and measured on the scales of justice.

Variety

There are other various things of interest in a modern hospital. We are on the roof-garden, a beautiful arrangement in itself. Convalescent patients basking in the bright sun, enjoying the fresh air, as well as the gorgeous panorama of the vicinity. Here, you almost forget that you are in the hospital, it might as well be the tea garden of a beautiful hotel.

* * *

I visited the spacious play room for children — a brand new little world of its own.

מיט אזא פאראנטוואַרטלאכער וויסנ־
שאפטליכער ארבייט.

דאָ ווערט געמאסטן און געוואוינן מענשלאכע לעבנס און אלע נייע דער־
גרייכונגען אפן מעדיצינישן געביטה זיינען דאָ פאראן.

דאָ פילט זיך די שטימונג פון א גאָר־פרומען אידן אום יום כפור, ווען זיין געדאנק און געפיל איז פארטאָן מיט דער הימלשער וואָג־שאָל, וואו זיין לעבן דורך זיינע מעשים ווערט גע־
וואוינן און געמאסטן.

דאָ דערשפירט איר די גאַנצע ערנסטקייט פון לעבן. די וויסנשאפט־
לער בא זייערע אפּאראטן זיינען אב־
סאָלוט אויסגעטאָן פון דער אויסער־
לאכער וועלט. איר דערזעט אין זיי־
ערע אויגן און אויף זייערע געזיכט־
שטריכן אז זייער געדאנק און זייער גאַנצער וויסנשאפטלאכער פארמעגן, וואָס זיי האָבן דערוואַרבן אין א פאר־
לויף פון יאָרן און יאָרן, דאָס אלעס איז איצט קאָנצענטרירט אין איין פונקט — לעבן:

— באקעמפען די אלע נענאטיווע כוחות, וואָס לויערן נאָכן מענטשלאכן לעבן.

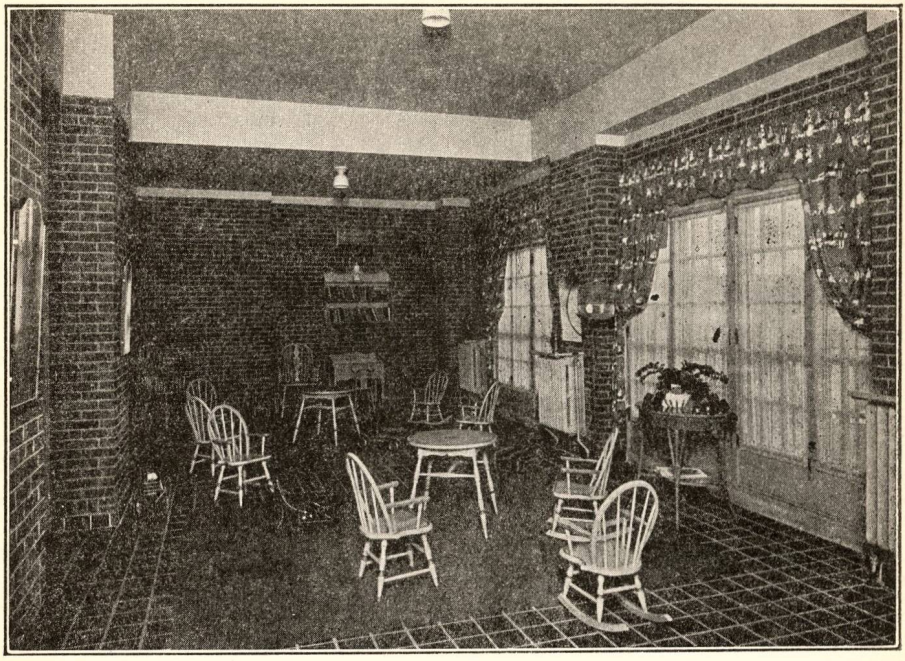
דאָס וואָס אומשטענדן און מענש־
לאכע נאכלאסינקייט האָבן צעשטערט, ווילן אט די וויסנשאפטלער פארריכטן.

פאריכטן פאר אלעמען, אָן אונטער־
שיד פון קלאַס, ראסע און גלויבן.

מעדיצינישע וויסנשאפט אין ווייטסטן זין פון דעם וואַרט.

וואַריאַציעס

אזעלכע מאָדנע וואַריאַציעס, וועל־
כע איך האָב דאָ אין דער הומאַניטא־

THE CHILDREN'S PLAY ROOM

At once you are freed of all problems of the grown up—you get into your "second childhood." You see a new horizon of make believe and fantasy.

Children are at play, running, jumping, laughing as much as their feeble little bodies can stand. What a contrast to that serious atmosphere around.

* * *

Another trip on the elevator and we are in the sub-basement, housing all the power

רישער קעניגרייך פאר מיינע אויגן דערזען :

אט זיינען מיר מיטן גרינגן עלע־ווייטאר אפן דאך־גארטן ארויף. אויס־געשטאט איז ער מיטן ערלאכסטן ארטיסטישן געשמאק. פאציענטן זיצן אין אט דער וואונדער שיינער אומגעבונג אונטער די זוניגע לויטער־בלויע הימלען און זעטיקן זיך מיט דער גלאר־רייכער נאטור־פאנאראמע.

דא פאגרעסט איר גאר אינגאנצן וואו איר זענט. ניט אנדערש נאר אין א באזונדער שיינעם פארנעני־גענם פלאץ, וואו צופריד־ענע מענטשן קומען דא פארוויילן.

supply apparatus, refrigerator units, etc., a mass of machinery large and small, plain and intricate. Each one at its duty.

The hospital requires an average of three hundred and seventy-five thousand gallons of water each week. Naturally the water must be purified from sand, lime, etc. Hot water is a constant necessity in a hospital, so is ice. This hospital is equipped to produce it all. Five hundred and twenty-five horse power are encased in these robots. What power?

* * *

Another jump and we are in the basement, the supply depot of the hospital. Housing all the linens, food stuffs, beddings, and what not, numerous rooms, countless closets, inexhaustable supplies. There are also work shops on this floor where seamstresses are mending linens and uniforms, carpenters are tending to broken furniture, upholsterers stuffing matresses, etc. Another little town of its own.

* * *

We visit the kitchen or rather the laboratory where food stuffs are prepared, not only tastefully but scientifically as well; conforming with every

* * *

נאכער קומען מיר אין דעם הרחבה׳־דיקן שפּיל-צימער פאר קינדער. א שפּאַגעל נייע אומגעבונג. א גאנץ אנדער וועלט. מיט אמאל ווערט דער גערויש פריי פון אלע פּראבלעמען פאר דערוואקסענע, און דאס אויג דערזעט פאר זיך א שפּילעוודיקע ליכטיקע קינדער וועלט. פון גרויסע פּראבלעמען האריזאנטן, קומט מען אריין אין א מין צויבער־שיינעם קינדער־גארטן, וואו קינדערלאך — פּאציענטאלאך שפּילן זיך לאכנדיק און פרייען זיך מיט זייערע קלינגענדיגע קעלכאלאך (קול׳כאלאך).

* * *

אט ברענגט אונז דער עלעווייטאר אין דעם סוב־קעלער. דא געפינט זיך די גאנצע מאשינען־סיסטעם פאר דער באהייצונג, באוואסערונג און באליכטונג פון דער גיגאנטישער געביידע. דא איז א וועלט פאר זיך. א וועלט פון מאשינען, פון פּאַרט, פון טרייב־קראפט. דא ווערט היץ באשאפן און וואסער פארפרוירען. דער האספּיטאל פארנוצט אן ערך פון דריי הונדערט און פינף און זיבעציק טויזענט גאלאן וואסער א וואך. דארף מען די וואסער סטיליזירן, די רערן און די קעסלען דארפן אפּגעהיט ווערן פון ליים און פון זאמד. דא דארף מען א סך אייז. שטייט דער מעכאניקער און זיין געהילף און גיבן אכטונג, אז אלעס זאל זיין אין אָרדנונג. אלע מאשינען פארמאגן דא פּאוואליינקע פינף הונדערט און פינף און צוואנציק פערד - קראפט. אנ-

rule of dietary art and hygiene. Every ingredient is measured carefully as would the pharmacist. Every dish prepared by clock and thermometer. Every utensil sterilized to perfection.

Special departments are dedevoted to patients that require unusual diet as per doctor's prescription.

* * *

Then there are two separate Kosher kitchens, one for milk foods and the other for meats, under the personal supervision of Rabbi Halpern. These kitchens are especially dedicated to the pious Jewish patients that will not eat any other food, conforming with the dietary laws of the Hebrew Code, in every detail, in the strictest sense of the word. Not only are those rooms separated, and not only are Kosher dishes kept apart but even the attendants are different, one set for the milk kitchen; another for the meat cooking room.

In Safe Hand's

After seeing this gigantic institution—in every respect a beautiful monument of humanitarian achievement; one must compliment its leaders for their excellent judgment in selecting

פּירן מיט אזא מאשינערייע איז ניט קיין קליניקוייט.

* * *

פון דעם סוב־קעלער זיינען מיר דורכגענאנגען דעם קעלער, וואו עס געפינען זיך די פארשידענע לאגערן פון די גרינגערע זאכן פון אזא הויז ווירטשאפט, ווי בעט ציימ, וועש א. ד. ג. דאָרטן געפינן זיך אויך צימערן פאר ניי־מאשינען, טישלער וואר־שטאט, מעבל פארבעריי, מאטראצן רייניגונג א. ד. ג.

* * *

מיר זיינען אין דער צענטראלער קיך. עס איז איבעריק צו דערמאָנען, אז אהערצו קומען אריין די בעסטע פראָדוקטן און עס ווערן דאָ צוגעגרייט די בעסטע שפייזן, לויט אלע כללים פון נעשמאק און נאָרונג. דאָ איז אבער כדאי צו געבן א ריר דער מענטשלא־כער פאנטאזיע, און זאָגן אז "דער וואָס האָט ניט געזען אזא סאָרט קיך קען גאָר קיין באגריף ניט האָבן, ווי עס קען אנגעווענדעט ווערן קונסט און וויסנשאפט אין דעם ענין פון קאָכן".

ווי אין א אפטייק שפילט א ראָליע יעדער צענטל גראן באָ׳ם ארויספאר־טיקן א רעצעפט, אזוי ווערט דאָ אויסגערעכנט מיט א חשבון אלע שפייזען וואָס דארפען אריינגענעבן ווערן אין יעדן געקעכיק. דאָ איז דער ענין פון קאָכן, שוין גאָרניט קיין צו־פעליגע ארבעט. דאָ איז קאָכן א וויכ־טיקע אנגעלענהייט אין דער היי־לונגס פראָגראם פון האָספיטאל.

Miss E. Muriel Anscombe as superintendent of the hospital.

She appears to possess an abundance of energy plus a magnetic personality—a combination that commands respect and spurs her subordinates to work with her. A magnificent ship and a mighty captain.

The personnel responsible for the very existence of this great institution are of the foremost business and social leaders in St. Louis, perhaps in America. The entire directorate spells power and dignity.

Mr. Aaron Waldheim, the president, a dynamic personality of the highest type, actually breathes with the spirit of the hospital and all it represents. That institution is, undoubtedly a part of his very soul.

A marvelous monument, in capable hands is destined to a great future.

History of the Jewish Hospital of St. Louis

At an annual meeting of the United Hebrew Relief Association held October 13, 1878, a resolution was passed to the effect that a Jewish Hospital be built. At this meeting a

פאר די פאציענטן, וועלכע דארפן א באזונדער דיעטע, ווערט די שפייז נעקאכט אין א ספעציעלע קיך.

צוויי כשר'ע קיכן, איינע א מילכיקע און איינע א פליישיקע זיינען ספעציעל איינגעאָרדענט פאר די אידישע פאציענטן, וועלכע זיינען אפגעהיט אין כשרות. און דאָ אז מ'זאָגט כשר, איז עס אזוי, לויט אלע איינצעלהייטן פון די דינים אין שלחן ערוך, און נאָך מערער — אפילו למהדרין מן המהדרין.

ניט נאָר זיינען די כשר'ע קיכן אין גאנץ באזונדערע צימערן, און ניט נאָר זיינען די כלים־צימערן באזונדער, מילכיגע באזונדער און פליישיקע באזונדער; אפילו דער פערסאָנאל איז דאָ א באזונדערער. די קעכין און אירע געהילפן פון דער מילכיגער קיך האָט נאָרניט צו טאָן מיט דער ארבייט אין דער פליישיקער קיך. מים הענסקאָמב, די פאַרוואַלטערן פון האָספיטאל האָט אפילו ארויסגענעבען א באזונדער אָפהאנדלונג, זייער א אינטערעסאנטע, וועגן דעם ענין פון כשרות.

אין זיכערע הענט

שטייענדיק פאר אזא גיגאנטישן אנשטאלט, וועלכער איז אין אלע אינזיכטן דער שענסטער מוסטער פאר געזעלשאפטלאכער הומאניטאריזם, מוז דאָ אויך בולט ארויסגעווינען ווערן די פראקטישקייט פון די פירער פון האָספיטאל, איבערצוגעבן די פאַרוואַלטונג פון אזא מוסטערהאפטן אנשטאלט אין די הענט פון מיס. מוירל הענסקאָמב.

committee of three was appointed to carry out the purpose of the resolution. This committee consisted of Dr. S. H. Sonnenschein, Jacob Furth and August Binswanger. It sent out a call to the "Israelites" of St. Louis:

"Anticipating your sympathy and asking for your active cooperation in this worthy enterprise, we earnestly request all such who favor this project to convene on Sunday, October 27th, 1878, at 3 o'clock P. M. at the Harmonie Club Hall, No. 214 South Fourth Street, there to participate in the formal organization of the St. Louis Jewish Hospital Association."

$1,620 was there subscribed by comparatively few persons.

However, nothing came of this call and on February 2, 1881, an attempt was made to combine a Hospital with an Old Folks Home and notice was sent out to the Jewish people of St. Louis to meet at the Shaare Emeth, Seventeenth and Pine Streets.

"In the last four years, the leaders of the Amalgamated Jewish Organization of St. Louis, worked energetically towards the project of a home for the old and feeble, serving also as a hospital."

זי איז אַ זעלטנהייט פון ענערגיע און פארוואלטונגס־פייאיגקייט. זי איז אבסאָלוט צוגעפאסט פאר אזא גרויסן פאראנטוואָרטלאָכן פאָסט. עס איז ממש שווער זיך פאָרצושטעלן אזא גרויסע רעטונגס־שיף אן אזא קאפי־טאַן, ווי די דאָזיקע פערזאן שטעלט מיט זיך פאָר.

אין דער פירערשאפט פון האָספי־טאל זיינען פארטראטן די גרעסטע נע־שעפטס־לייט און די ערלאכסטע אי־בערגענבע געזעלשאפטלאָכע טוער. עס איז גענוג איבער צו לייענען די רשימה פון די דירעקטאָרן אום צו האָבן אַ באגריף וועגן זייער שטעלונג אין דער געזעלשאפט. אהרן וואלד־היים, למשל, אָטהעמט ממש מיט׳ן גייסט פון האָספיטאל. דער אנשטאלט איז זיין נשמה. און זיי קענען זיין זיכער, אז זייער ארבעט איז פון דער העכסטער שטופע אָפגעהיט. זי ווערט געטאָן דורך אמת פייאיקע הענט.

* * *

אַ קאַפיטל היסטאָריע

באַ׳ם יערליכן מיטינג פון דער פאראייניגטער אידישער הילף אר־גאניזאציע, וואָס איז פאָרגעקומען דעם 13טן אָקטאָבער, 1878, איז דורכ־געפירט געוואָרן א רעזאָלוציע צו בויען א אידישן האָספיטאל. עס איז אויס־געקליבן געוואָרן א קאָמיטע, דורכ־צופירן די ארבייט. די קאָמיטע איז באשטאַנען פון: דר. ס. ה. סאָנענשיין, יעקב פורטה, און אוגוסט בינסוואַנגער. בריף איז ארויסגעשיקט געוואָרן צו

Nothing definite was accomplished at this meeting, and a second call was sent out on May 4, 1881."

"Many persons have enlisted to further the cause, and are ready and willing to assist with their means and counsel towards this noble cause. $750. has already been put aside for the project."

"The Ladies', Widows' and Orphans' Society has, also, donated the sum of $5,000 and the Ladies' Zion Society intends to donate $1,500 out of its funds for the same purpose."

"The Young Ladies' Hospital Aid Society has in its Treasury the sum of about $1,400, to be used in furnishing such a home, when established."

At this meeting it was decided to build a home for Aged and Infirm Israelites, but the Hospital was entirely forgotten.

However, a number of Jewish women, foremost of whom were Mrs. Rebecca Kahn, Mrs. Gertrude Mathes, Mrs. Julius Weil and Miss Ida Kohn,, had the vision to preach the necessity of a Jewish Hospital. They spread the propaganda and enlisted the support of Mr. Elias Michaels, who made an initial subscription of $10,000.00, a very large and unusual contri-

די אידן, וואו צווישן אנדערש שרייבט זיך פאָגלענדענס:

"ערוואַרטענדינג אייער סימפּאַטיע, און אייער קאָאָפּעראַציע פּאַר דער וועַרטפּולער אונטערנעמונג, בעטן מיר אלע וועלכע סימפּאַטיזירן מיט דעם פּראָיעקט, זיך זונטאָג, דעם 27טן אָקטאָבער 1878, דריי אזייגער נאָכמיטאָג, אין זאל פון הארמאָניע קלוב, 214 סויטה 4טע סטריט, זיך באַטיליגן אין דער ארגאניזירונג פון א אידישער האָספּיטאל אָרגאניזאַציע".

1620 דאָלער איז געזאמעלט נעווארן פון א קליינינקער גרופּע מענטשן, און די אונטערנעמונג האָט ניט געקענט פארווירקלאכט ווערן. אין 1881 איז געמאכט געוואָרן א נייער פארזוך קאָמבינירן דעם האָספּיטאל מיט א מושב זקנים. א נייער רוף איז ארויסגעשיקט געוואָרן אָבער אויך דער מיטינג איז ניט געווען ערפאָלגרייך. דעם 4טן מאי, 1881 איז ארויסגעשיקט געוואָרן פאָלגענדע בריף: "פאר די לעצטע עטליכע יאָר האָבן די פיהרער פון דער פאראייניגטער אידישער הילף־ארגאניזאציע, פון סאנט לואים, געארבעט ענערגיש דורכצופירן א פּראָיעקט פון א היים פאר אלטע און שוואכע אידן, וואו עס זאל זיין אויך א האָספּיטאל".

"מענטשן האָבן זיך אָנגעשלאָסן אין אזא ארבעט און זיינען גרייט מיטצוהעלפען אין דער אויפבויאנג פון אזא היים". ז

"די הילף אָרגאניזאציע האָט שוין אוועקגעלייגט 7,500 דאָלער פאר דעם צוועק".

bution in those days. This started the ball rolling and in the year 1902 the central building of the hospital, 5415 Delmar Ave., was erected.

In 1905 the two wings of the hospital were completed, Mr. Julius Lesser having contributed $25,000.00 toward the erection of the west wing. Mr. Lesser succeeded Mr. Frank as President in 1907. He died in 1908 and was succeeded in office by Mr. David Eiseman.

Early in his administration Mr. Eiseman foresaw the necessity of further enlarging the hospital. Plans were drawn to extend the buildings but it was found that the walls were not sufficiently heavy to carry additional stories and the matter was dropped. Mr. Eiseman passed away in 1915. He was succeeded in duties of the office by Mr. Aaron Waldheim, who had held the office of vice-president since 1908. Upon assuming the duties of the office, Mr. Waldheim took steps to carry out in a more elaborate manner the views of Mr. Eiseman. In his first annual report Mr. Waldheim stated: "As early as 1913, our late President, Mr. David Eiseman, in his report for that year brought to your attention the necessity

"די פרויען פון "אלמנות און יתומים פאראיין" האבן אויך מנדב געווען 5000 דאלאר, און די "פרויען ציון פאראיין" זיינען אויך גרייט צו נעבן 1,500 דאלאר פאר דעם צוועק. די "יונגע פרויען הילף פאראיין" פארמאגט אין זייער קאסע א סכום פון 1,400 דאלער מיט וועלכע עס וועט נעקויפט ווערן מעבל פאר דער היים, ווען זי וועט עטאבלירט ווערן".

"נלויבענדיק אז די צייט איז רייף אנצופאנגן אזא ארבייט, פאררופן מיר א מיטינג פון אלע אידן פון סאנט לוים, וואו מיר וועלן באשליסן ווי אנצוגיין מיט דער וויטערדיגער הילפגער אונטערנעמונג".

בא דעם מיטינג איז באשלאסן נעווארן צו בויען א היים פאר "אלטע און קראנקע אידן" און דער האספיטאל איז (אין נאנצן פארנעסן געווארן. אבער א נעוויסע גרופע פון אידישע פרויען מיט דער פיהרערשאפט פון מרס. רעבעקא קאהן, מרס נערטרוטה מעטיוס, מרס. דזשוליום וויל און מיס אירא קאהן האבן ניט אויפגענעבן די האפנונג פאר א אידישן האספיטאל.

זיי זיינען אנגענאנגען מיט זייער פראפאגאנדע, און זיי איז געלונגען צו פאראינטערעסירן מר. עליעס מיקעלס צו ביישטייערן 10,000 דאלער פאר'ן האספיטאל. דאס איז נעווען א נעוואלדינע סומע אין יענע צייטן, און די פאסירונג האט נעווירקט אזוי גרויס דאס די ארבייט האט זיך ווירקליך אנגעפאנגען. אין

of either enlarging our present quarters or disposing of the hospital property and erecting modern, up-to-date buildings. Since that time the necessity of this change has been constantly growing and in consequence your Board of Directors, at a meeting held a few months ago decided to offer for sale our present property with the view of erecting a larger institution, one to commensurate with its needs and in keeping with its standing in the community. I sincerely hope the time is not far distant when this can be accomplished."

In 1919 a campaign was inaugurated to raise funds with which to build a new hospital. This campaign netted $1,050,000.00.

In 1920 a lot was purchased on Kingshighway, running from Forest Park Boulevard to Parkview Place, a distance of 340 feet, and extending back to a depth of 256 feet. Also an additional lot 166x150 feet on the southeast corner of Kingshighway and Parkview Place, the intention being to build the Hospital on the larger site and the nurses' home on the smaller one and connect the two buildings by means of a tunnel underneath Parkview

1902 איז נעבויט געוואָרן דער האס־
פיטאל, אויף 4515 דעלמאר עוועניו.

אין 1905 זיינען נייע צווייי פלינעלען
צוגעבויט געוואָרן. מר. דזשולִיוס לע־
סער, דאמאלסדינער פרעזידענט פון
האספיטאל, האט פאר דעם צוועק
בייגעשטייערט 25,000 דאלער. נאך
זיין טויט, אין 1908 ווערט מר. דייוויד
אייזמאן פרעזידענט. נאר וואס ער
איז אריין אין אמט, האט מר. אייזמאן
איינגעזען אז דער האספיטאל מוז
פארגרעסערט ווערן. דער אינציקער
וועג איז געווען צו פארגרעסערן דעם
בנין אין דער הויך. אבער די וועגט
פון דער אריגינעלער געבוידע זיינען
ניט געווען צוגעפאסט, אז מען זאל קע־
נען אויף זיי בויען נייע עטאזשען.
דערפאר איז דער גאנצער פלאן אויפ־
געגעבן געוואָרן.

נאך מר. אייזמאן'ס טויט, אין
1915, איז מר. אהרן וואלדהיים, וועל־
כער איז געווען וויצע פרעזידענט זינט
1908, געוואָרען פרעזידענט. ער
נעמט זיך דורכצופירן דעם פלאן, צו
שאפן א גרויסן מאדערנעם האספי־
טאל.

אין זיין ערשטן יערלאכן באריכט
זאג. מר. וואלדהיים, אז "נאך אין
1913 האט מר. אייזמאן פארגעשלאגן
צו פארגרעסערן דעם בנין פון האספי־
טאל, אדער אים אויפצובן און בויען
אזעלכן אויף אן אנדער פאסיקן פלאץ.
זינט דאן האט אזא נויטוועניגקייט
געהאלטן אין איין פארגרעסערן זיך.
איז דעריבער בא אונזער לעצטער זי־
צונג באשלאסן געוואָרן צו פארקויפן
די איצטיקע גרויידעס און בויען א

Place. The cost of the two sites was $197,000.00. Graham, Anderson, Probst and White of Chicago were selected as architects for the new structure, and Dr. S. S. Goldwater of New York as consultant.

After the plans and specifications were completed it was found that owing to the increased cost of building, the funds on hand were not sufficient to build the kind of hospital the Directors felt was necessary to meet the requirements of the institution. The Board, thereupon, decided to conduct a second campaign in order to raise the additional money needed. This campaign was launched March 17, 1924, and netted in excess of $700,000.

With ample funds in sight the Board of Directors lost no time in starting building operations. Ground was broken April 17, 1924, and if nothing unforeseen occurs the new institution should be completed late in the fall of 1925. It represents an outlay of about $2,250,000.00. It is the last word in hospital construction and stands as a lasting monument to the generosity and charitable impulse of the Jewish people of St. Louis.

נייעם מאָדערנעם האָספּיטאל, וועל־כער זאָל זיין צוגעפאסט צום וואוקס פון אונזער שטאָט. איך האָף אז די צייט איז נאָרניט ווייט, ווען אזא פּלאן וועט פאַרווירקלאכט ווערן".

אין 1919 האָט זיך אָנגעפאנגען א קאמפיין צו זאמלען פּאָנדן פאר א נייעם אידישן האָספּיטאל, און עס איז אריין געקומען א סכום פון א מיליאן מיט פופציק טויזענט דאָלאר.

אין 1920 איז געקויפט געוואָרען דער פּלאץ פאר'ן האָספּיטאל אויף קינגס־האיוועי, א שטח פון 340 פים אין דער בריים און 256 — אין דער טיף, און א צווייטן פּלאץ דערבי אויף דרום זייט פון קינגסהאיוועי, א שטח פון 166 ביי 150. דער פּלאן איז געוואָרען, אז דער האָספּיטאל זאָל געבויט ווערן אויף דעם גרעסטן פּלאץ און א היים פאר די נוירסעס — אויף דעם קלענערן פּלאץ און צווישן די ביידע געבייעס זאָל געמאכט ווערן א אונטער־ערדישער דורכגאנג.

פאר'ן גאנצן גרונט האָט מען באצאלט 197,000 דאלער. נאָך דעם ווי די פּלענער זיינען געמאכט געוואָרן האָט זיך אריסגעוויזען, אז די סומע וואָס איז פריהער געוואמעלט געוואָרן וועט ניט זיין גענוג צו בויען דעם סאָרט בנין, וואָס די דירעקטאָרן האָבן געהאָט אין זינען, און עס איז באשלאָסן געוואָרן צו זאמלען נאָך געלט. דער קאמפיין אין 1924 האָט אריינגעבראכט די סומע פון העכער 700 טויזענד דאלער. ווען דער שרעק פאר געלט מאָנגעל איז פאראיבער האָבן זיי אָנגעהויבן בויען.

In 1926 the hospital was moved to its present building at 216 S. Kingshighway, the dedication taking place in May. Its total cost, including site and equipment, was $2,500,000.00, and has a bed capacity of 301, divided as follows:

101 private
95 semi-private
105 free

Medical Staff

President, Dr. Llewellyn Sale.
General or Courtesy Staff numbers 152

Health Clinic

Health Clinic Staff numbers 70 (Many of these included in General and Ward Service Staffs of hospital proper.)

President, Dr. Max Myer.

X-Ray Department

The Radiological Department is directed by 1 Roentgenologist, assisted by an Assistant Roentgenologist, 3 technicians and 1 stenographer.

Chemical & Pathological Laboratories

The staff of this department consists of 1 Pathological Director; 1 Bio-chemist engaged one full time technician and one part time.

Electrocardiograph & Basal Metabolism

In charge of this department a director, who is assisted by

דעם 17טן אפריל, 1924 איז געלייגט געווארען דער פונדאמענט און אין 1926 איז דער האספיטאל אריבערגעצויגן געווארן אין זיין איצטיקער נעביידע אויף 216 סוידטה קינסהייוועי. דער האספיטאל (ארויסערכנדיק דעם פלאץ און אויסשטאטונג) קאסט בערך 2 און האלב מיליאן דאלער. דעם זעלבן יאר אין מאי איז פארגעקומען די חנוכת הבית פון האספיטאל. די נעביידע האט 301 צימערן: 101 פריוואטע, 95 אונטער דער פרייז און 105 — איננאנצן אן געלט.

דער מעדיצינישער סטאף בא־שטייט פון 152 דאקטוירים.

דר. ליליען סייל, פרעזידענט.

דער אידישער האספיטאל קליניק

(פון פאציענטן וואס קומען בלויז פאר ווייזטען).

האט א דאקטוירים סטאף פון 70 (פילע פון זיי זיינען אויך אין סטאף פון האספיטאל) דר. מאקס מייער איז פרעז.

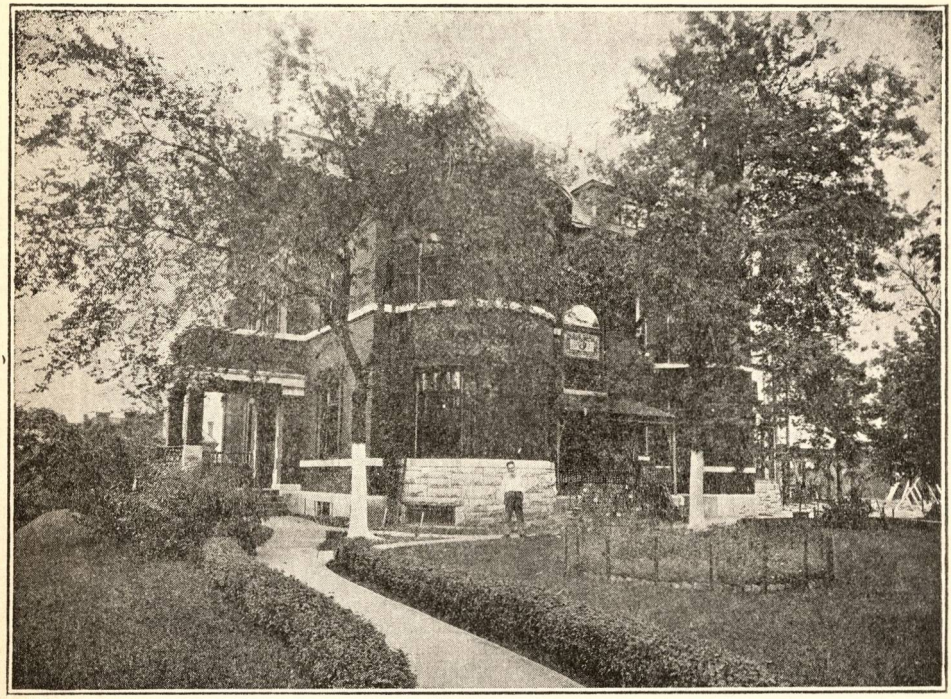
School of Nursing

Graduates of fully accredited first-class 4-year high schools, ranking in the upper two-thirds of their class, are eligible.

The faculty of the school is carefully selected and is composed of women with excellent hospital training, post graduate work in their particular field and advanced theoretical work in college.

Jewish Othodox Old Folks' Home

ORGANIZED 1906

How It Began

When you come to the imposing structures of the Saint Louis' Old Folks' Home, built in a semi-circle, you should not think that all of them were built at the same time.

The local Orthodox community, of a quarter of a century ago, was not wealthy enough to undertake such a colossal project.

דער אָנפֿאַנג

וועז איר קומט צו צו די אימפּאָזאַנטע געביידעס פון דעם היגן מושב זקנים, וועלכע זיינען געבויט ווי א האַלבער צירקל, זאָלט איר ניט מיינען, אַז די אַלע בנינים זיינען געבויט געוואָרען אין איין צייט.

צוריק מיט א 25 יאָר איז נאָך די אָרטאָדאָקסישע אידישע געמיינדע, אין סאַנט לוּאיס, ניט געווען ביכולת צו בויען אזא קאָלאָסאַלן בנין.

די הויז וואָס איר זעט צו אייער לינקער האַנט, דאָס איז דער אָריגי-

The building on your left was the first structure of the original "Jewish Orthodox Old Folks' Home." In those days this structure represented a very large investment.

It's logical to surmise that the social conception of a given time cannot exceed the ideas of the individuals that comprise the social order. The Jews that were instrumental in the establisment of a home for the old of that day, could not conceive that their charges should live under better conditions than they themselves enjoyed.

The Old Folks' Home building even then amounted to about $25,000—a tremendous sum, indeed; according to the standard of that time; and, one can readily understand the amount of energy spent by those leaders to gather it in.

Lack of Inmates

But money was not the only problem those men had to face —the chief concern was how to get the old to fill the "Old Folks' Home," and not because there were no aged people, and, certainly the old of those times were not any more prosperous than the seniors of today; but they did not "choose

נעלער בנין פון דעם דאמאלסדיקן מושב זקנים. צו יענער צייט איז אזא בנין געווען גאר א גרויס פארמעגן. מען דארף געדענקען, אז דער באגריף אינם געוועלשאפטלאכן לעבן קען בא מענטשן ניט גיין ווייטער פון זייער באגריף אין דעם אייגענעם פרי־וואטן לעבן. די אידן וואס האבן אין יענע צייטן זיך אפגעגעבן צו גרינדן א היים פאר אלטע האבן ניט געקענט פארלאנגען, אז די זקנים זאלן האבן א דירה אין מושב זקנים, וואס זאל זיין רייכער פון די שטאטישע באלעבאטי־שע דירות. און אזא בנין האט דא־מאלסט זיך גערעכנט אודאי צווישן די שיינע.

דער דאזיקער בנין האט שוין דא־מאלסט אנגעטראפן אן ערך 25,000 דאלארס. דאס האט דאן געהייסן גאר, גאר אסך געלד. מ'האט געדארפט זייער פיל הארעווען צו שאפן אזא סכום.

וואו נעמט מען אלטע ?

די גרינדער פון מושב זקנים האבן אבער נעהאט נאך א זארג, אויסער דער געלט־פראגע. זיי האבן זיך גע־דרייט, שונאי ציון, דעם קאפ "ווי קען מען אריינקריגן אלטע פארין מושב זקנים?" מאלט אייך, אלטע זיינען דוקא יע געווען, און אויף גרויסע צרות אויך; אבער אין א מושב זקנים האבן זיי ניט געוואלט גיין.

זיי האבן נאך גוט געדענקט דעם מושב זקנים אין דער קליינער שטעטל פון דער אלטער היים. דאס איז געווען א הקדש, אפגעריסן און אומריין און פארלאזן. האבן זיי געמיינט, אז אויך

to go" to an institution.

They well remembered the "homes for the aged" in the small towns where they came from. Deserted, filthy, miserable shanties—an "Hakdish," naturally they felt an aversion to the very name "Old Folks' Home," let alone live there. Was it reasonable to cross the seas to the prosperous America and then in their old age, to land in such an institution?

And even those that had no other choice and were compelled to live on charity, refused to be taken to the home, for fear that it "won't last."—they were hesitant to settle in a house "without a foundation."

To overcome these difficulties, the leaders were actually compelled to plead with their "candidates" — delegations were sent to convince the old that the institution is here to stay and will do its utmost to make it comfortable. And when that failed, written documents were signed by the leaders to its would-be inmates guaranteeing to care for them even if the "Home for the Aged" should fail.

It was very difficult to secure the means to build the house, it was even a greater task to insure its upkeep. But the hard-

דאָ וועט דער מושב זקנים זיין אזוי. האָבן זיי אהין ניט געוואָלט גיין. צי דען זיינען זיי געפאָרן איבער ימים, אזש אין דער רייכער אמעריקע, כדי אויף דער עלטער אָנקומען אין א הקדש?

אזעלכע, ווידער, וואָס האָבן שוין קיין אנדער ברירה ניט געהאט, און וואָלטן שוין גע־פוע'ט בא זיך אָנ־צוקומען אין א מושב זקנים, האָבן ניט געגלויבט אז אזעלכער וועט דאָ האָבן א קיום. איז צי וואָס זיך פארשווארצן דאָס פנים און זיך ארייגקלייבן אין א מושב זקנים, וואָס שטייט אף "הי־נערשע פיסלאך"?

האָבן די גרינדער געהאט אן אר־בעט צו שיקן דעלעגאציעס גאנצע, איינצוטענהן מיט די אלטע און זיי פארזיכערן "שוואַרץ אף ווייס", אז, ערשטנס, איז דער מושב זקנים נאָר אן אנטיק און שטיין וועט ער ביז משיח וועט קומען; און, צווייטנס, וואָס איז דאָ שייך צו ריידן אסך — "אט, נאט אייך א חתימה, אז אויב דער מושב זקנים וועט קיין קיום ניט האָבן און איר וועט דארפן גיין זוכן א היים, וועט עס אלעס זיין אויף אונזער חשבון".

ניט אזוי גרינג איז אָנגעקומען די גרינדער צו קויפן דעם מושב זקנים, צו אויסשטאטן אים מיט באלעבא־טישקייט און צו שאפן געלט פאר זיין אויסהאלטונג; אָבער נאָך שוועראר איז געווען צו "באזעצן" אים. מ'האָט גע־דארפט זיין גאנצע דיפלאָמאטן, צו פירן אונטערהאנדלונגען מיט די אָרי־מע און עלענדע אלטע, אז זיי זאלן

est job was to secure tenants for the institution—it required ingenious diplomacy to "ensnare" these lonely, poverty-stricken old folks into the home that was once (by the way) the abode of a very rich possessor.

Discouragement

The truth is that even some of the organizers of the home were skeptical as to its continuous existence. The extent of that anxiety was so great that they did not dare hire a manager to conduct the business of the institution for fear that they would be unable to pay his salary. Sensing the the scepticism of the directorate, Mr. Nathan Harris arose at the meeting and said: "Gentlemen, I'll undertake to manage the Old Folks' Home."

In every movement, large or small, there are moments when the leaders meet with difficulty and, naturally they lose courage; but the organization that has a just claim to existence usually contains in its membership a certain amount of optimists that will stand the hardest conditions and eventually save the situation.

This very thing happened in the local Old Folks' Home movement, in the epoch of its

טאָן א טובה און זיך אריבערקלייבן אין דעם פאַלאַץ, וואָס איידער אירן האָבן אים א נאָמען געגעבן "מושב זקנים" האָט דאָרטן געוואוינט בסך הכל א פּאָרעץ, א רייכער.

פיהרער שרעקן זיך

למען האמת דאַרף געזאגט ווערן, אז אפילו צווישן די גרינדער זיינען געווען אזעלכע וואָס האָבן געצווייפלט צי דער מושב זקנים וועט א קיום האָבן. די שרעק איז בא זיי דערנאָנגען אזוי ווייט, אז זיי האָבן מורא געהאט אָנצושטעלן א פאַרוואַלטער וואָס זאל פירן די באַלעבאַטישקייט. טאָמער וועט ניט זיין פון וואָס אים צאָלן זיינע שכירות.

נייטהען הערריס האָט דערזען, ווי דער עולם איז אזוי שרעקעדיק, האָט ער זיך אויפגעשטעלט און געזאגט: "איך נעם אויף זיך צו פאַרוואַלטן מיט'ן מושב זקנים".

אין יעדע באַוועגונג, א גרעסערע צי א קלענערע, טרעפן זיך מאָמענטן, וועו די אָנפירער באַגעגענען שווערי־קייטן אין זייער ארבעט, און זיי ווערן אַנטמוטיקט. אָבער יעדע באַוועגונג וואָס איז בארעכטיגט פון לעבן, האָט שוין אלעמאל אויך אזעלכע אָפּטי־מיסטן, וועלכע גיבן זיך ניט אונטער אפילו אין די שווערסטע אומשטענדן, און אלעמאל ראטעווען אזעלכע אָפּ־טימיסטן די לאַנע.

דאָס זעלבע האָט אויך פאַסירט מיט דער באַוועגונג ארום דעם היגן מושב זקנים, אין זיין ערשטער עפאָכע. דער קוראַטש, וואָס נייטהען הערריס

infancy. The courage displayed then by Mr. Harris when he undertook to manage the Home invigorated the morale of the rest of the leaders, with the result that the organization grew from strength to strength.

At the same time the needy old folks of the city began to lose their doubts in regards to the standing of the Old Folks' Home.

The inmates of the home related to their friends, and the friends, in turn, spread the news to their acquaintances that the life in the home is simply marvelous — "a regular pleasure resort, why there are even cows on the grounds, attended personally by Mrs. Harris. When the old folks are still asleep in the early morning hours, the Harrises are going around with pitchers of milk offering refreshments to parched lips." The echo of that song of praise brought results.

After the first year's sponsorship of Mr. Harris the institution became so popular that its resources were almost adequate and the fear for its existence or the upkeep of a manager was entirely eliminated.

האָט דאמאָלט ארויסגעווייזן, וועז ער האָט זיך אונטערגענומען צו זיין דער פאַרוואַלטער פון מושב זקנים, — דאָס האָט געשטאַרקט דעם מוטה פון די איבעריקע טוער, און דער וואוקס און פראגרעס פון דעם אנשטאַלט האָט זיך אַנגעהויבען פאַרגרעסערן.

גלייכצייטיג איז אויך אוועק די צווייפל־שטימונג צווישן די אלטע אין שטאָט, וואָס האָבן זיך געניטיקט אין אזא היים, נאָר זיי האָבן מורא געהאט טאָמער וועט זיך דערפון "גאַרניט אויסלאָזן". די פּאַציענטן פון מושב זקנים האָבן דערציילט זייערע אייגענע און די האָבן עס איבערדערציילט אנדערע, ווי אזוי עס לעבט זיך דאָרטן ווי אין א אייגענער רייכער דאטשע. אפילו אייגענע צווויי קיה האָבן זיי. מיסעס נייטהען הערריס אליין פּאסט אויף אויף זיי. גאַנץ פריה, וועז די אלטע זיינען נאָך אין זייערע שלאָף־צימערן, גייט שוין אַרום מיסעס הערריס מיט א קרוג געקאָכטע מילך צווישן די פרויען, און מר. הערריס — צווישען די מענער: — טאָמער וויל עמיצער א הייסע גלאָז מילך אפן ניכטערן האַרצן.

דאָס האָט געהאט א גוטן אָפּקלאַנג צווישן אלע אידישע אייגוואוינער אין שטאָט.

איין יאָר איז דאמאָלסט דער מושב זקנים געווען אונטער דער אויבנגענעמער פאַרוואַלטונג, און זיין ווירקונג אין דער געמיינדע איז אזוי פאַרצווייגט געווָארן, אז אין געלט־רע - סורסן האָט זיך שוין קיין מאָנגעל ניט געפילט אזוי שאַרף, און עס איז

The Development of The Home

In the period between 1905 till 1908 the home sheltered 35 inmates and its membership (all in good standing, paying $3.00 per year) counted about 500. Then the number of patients as well as membership gradually increased; and in 1912 the directorate had to raise means for an additional building (at cost of about $100,000). The population of the home reached the total of 70.

The very members that supported the home gladly advanced the funds for the right wing building and it became the most popular institution of the Orthodox Community. The local Jewry no longer doubted the sincerity of the Old Folks' Home leaders and pointed to it with pride. Money was no object.

Independence

The steady advance of the Jewish living standards reflected also into the walls of the home.

New conveniences and comforts was gradually added for the benefit of the inmates;

שוין ניט געווען קיין פראגע "וואו נעמט מען שכירות פאר א באצאלטן פארוואלטער?" אדער צי וועט דער מושב זקנים א קיום האבן?

די צייט פון אנטוויקלונג

אין דעם משך פון 1905 ביז 1908 האט די צאל פון די פאנסיאנערן דערגרייכט אן ערך 35 פערזאן, און די מיטגלידערשאפט — אן ערך 500 פערזאן, וועלכע האבן געצאלט רעגולער דעם יערלאכן מיטגלידס־אבצאל, דריי דאלער. פון צייט צו צייט איז אלץ פארגרעסערט געווארן די צאל פון די אלטע, וועלכע האבן געוואלט אנקומען אין מושב זקנים און אין 1912 האבן די פירער זיך געמוזט אונטערנעמען צו פארגרעסערן דעם בנין פון אנשטלאט. עס איז צוגעבויט געווארן דער רעכטער פליגל, וועלכער האט גקאסט אן ערך הונדערט טויזנט דאלער. פאנסיאנערן האט שוין דאן דער מושב זקנים געציילט אן ערך 70 פערזאן.

די זעלבע מיטגלידער, וועלכע האבן געצאלט זייער יערלאכן מיטגלידס־אבצאל, האבן ספעציעל געגעבן פארן נייעם געביידע־פאנד. דער אינטערעס צו'ם אנשטאלט איז געווארן זייער גרויס. ער האט פארנומען דעם אויבנאן אין דער ארטאדאקסישער געמיינדע. מענטשען האבן דערזען מיט זייערע אייגענע אויגן, ווי אזא אנשטאלט איז א לעבנס־נויטוועניקייט און ווי ער איז א שטאלץ פאר דער אידישער געזעלשאפט. יעדערער האט זיך איבערצייגט אין דער ערלאכקייט און איבערגעבנקייט פון די פירער

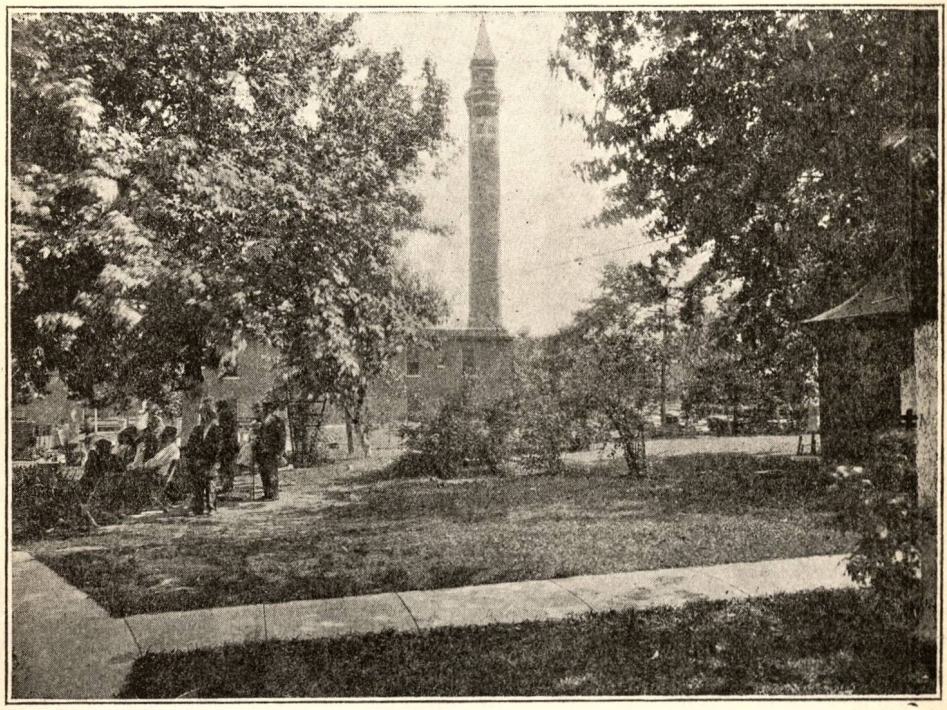
making them feel at "home" and bringing joy into their dreary lives.

Aged folks outside of the institution, living with their children (rich or poor) became envious of their "less fortunate friends in the Old Folks' Home, and the least unpleasant rebuke from their offspring brought them independently on guard; threatening their sons and daughters with desertion, and unless they were coaxed

אין מושב זקנים. און די אידן אין סט. לואיס זיינען געווען וויליג צו געבן פאר אזא גרויסן ציל, וויפיל מ'האט נאר פון זיי געפאדערט, — דערציילט פרענק דובינסקי.

אלטע בא קינדער

מיט דעם פראגרעס אין דעם אלגעמיינעם לעבנס־שטייגער. איז אויך פארגרעסערט געוואָרן דער לעבנס־שטייגער אין מושב זקנים. עם זיינען אלץ צוגעקומען וואָס מערער באַק־וועמלאבקייטן. די אלטע איינוואוינער האבן זיך ממש געפילט גליקלאך,

א שיינע, איז גאָט'ס וועלט — זאָגן די אלטע.

earnestly, they were ready to pack and leave for the beautiful Home of the Aged.

The wheels turned. The institution that was once the fright of the dependent old, became their hope and salvation, drawing them with magnetic power. And in 1922, 17 years after its inception—the application file swelled so high that the elders decided on a new edition for the Old Folks' home in order to accommodate all the applicants.

A Beautiful Job

The erection of a large structure, connecting the left and right wings began. This project necessitated the expenditure of about a quarter of a million dollars, but the vastness of the amount did not frighten the leaders, in fact, the enormity of the undertaking acted as a stimulus to those men and women responsible for the work, spurring them on to hard labor and success, even though there were plenty of "gloomy ghosts" staring them in the face.

Messrs. Nathan Harris and Frank Dubinsky actually undertook the gigantic job of raising the necessary funds. And in 1924 the new building was

ווי מע דארף זיך פילן אין א אייגענער שיינער היים. די אלטע אויסערן מושב זקנים, אפילו אזעלכע וואס האבן געוואוינט מיט זייערע קינדער, אדער וואס האבן געוואוינט באזונדער, נאר אפן חשבון פון זייערע קינדער, האבן מקנא געווען די אלטע וואס וואוינען אין מושב זקנים. זיי האבן זיך אנגעהויבן פילן מערער שטאלצער אין די היימען פון זייערע קינדער, און טאמער האבן זיי דערפילט עפעס א "קרומע מינע" אף די געזיכטער פון זייערע שפייזער, האבן זיי זיך אנגעהויבן פאקעווען אין וועג ארײן צו דער פראכטפולער היים, וואס אלטע האבן אין דעם מושב זקנים.

אזוי ווי פריהער, בא'ם ערשטן מאל מענט פון זיין אנשטייאונג, האבן אלטע לייט זיך געשראקן פאר'ן וואורט "מושב זקנים", אזוי איז אין א פאר־לויף פון סך הכל 17 יאר דאס דאזיקע וואורט געוואָרן א מאגנעט פאר זיי. עם האט די אלטע געצויגן א הין, די צאל פון די אלטע וואס האבן זיך געמאלדן אריינצוקומען אין מושב זקנים, לאמיר זאגן, אין 1922, איז געווען אזא גרויסער, אז די פירער פון אנשטאלט האבן באשלאסן צו פארגרעסערן נאכאמאל דעם בנין, כדי צו געבן א היים פאר אלע אלטע וואס מעלדן זיך פאר דעם.

גלאנץ און פראכט

דאן איז מען צוגעטראטן צו בויען דעם גרויסן צענטראלן בנין, וועלכער פאראייניגט ביידע פליגלען. די דאזיקע אונטערנעמונג האט שוין געדארפט

officially opened with ceremony and pomp. The local comunity seemed to appreciate the heroic efforts of the workers and responded very liberally towards the upkeep of the organization; making the present home with its 175 inmates a beautiful living reality.

A Care-Free Town

The title "Home" is too mild for this place; it is more of a settlement or a cooperative colony, with all the modern conveniences of a fine hotel. If you happen to desire a place of worship or a ball-room or a beautiful garden or even an up-to-date Turkish bath, you will find them all there.

In fact you will find everything in this little town with the exception of anxiety, care.

Close to two hundred little worlds (every human being is a miniature world) live together, enjoying every comfort—truly a place of marvels. Imagine to find a spot under the sun that is entirely free of care.

Mr. Isador Mathes, the president of the institution argued with the writer that there is no such thing as a carefree person, and to prove his contenion he related a very interesting episode:

קאסטן אן ערך 250 טויזנט דאלער, די פירער זיינען אבער געווען געוג מוטיק און ענערגיש, און דער סכום האט זיי ניט איבערגעשראקן. די אר־בעט האט זיך אנגעהויבן און פארט־געזעצט געוואקסן מיט פלייסיגקייט און מיט דערפאלג. אפילו דאמאלסט, ווען עס איז געווארן א פינאנסיעלער קריזיס און עס איז ממש ניט געווען מיט וואס צו ענדיקן דעם בנין, אפילו דאמאלסט זיינען זיי ניט אנטמוטיקט געווארן.

נייטהען הערים און פרענק דובינס־קי זיינען געווען די יעניגע, וואס האבן מיט דער הילף פון אלע אנדערע זיך אונטער גענומען צו שאפן דעם סכום צו ארויסענדיקן די געביידע, און אין 1924 איז דער בנין ארויסגעענ־דיקט געווארן מיט׳ן שענסטען גלאנץ און פראכט. די פירער זיינען געשטא־נען אויף דער וואך און אלע גוט־האר־ציקע היגע איינוואוינער האבן גע־האלפן מיט זייערע באוואוסטזיניקע ביישטייערונגען. דאס האט דערמעג־לאכט, אז די היגע ארטאדאקסישע ג׳ע־זעלשאפט זאל פארמאגן אזא אימפא־זאנטן מושב זקנים, וואו אן ערך 175 אלטע האבן א אמת׳ע אידישע היים.

א שטעטל אן זארג

דער נאמען "היים" איז צו בא־שיידן פאר אזא פלאץ. דא איז א ישוב, א גאנצער. איר האט דא פאר זיך א קאפפראטיווע קאלאניע מיט אלע געזעלשאפטלאכע איינריכטונגען. איר האט דא א שוהל, א זאל פאר פארווילונגען, א בוימער־גארטן פאר פיקניקס, א מאדערנע שוויץ־באד.

Once, while on the grounds of the home (a few days before Shavuoth) a seemingly depressed inmate (a man in the seventies) came up to him with a complaint against the elder of the house Congregation, also an inmate. It developed that the elder for some reason or another (the complainant insisted it was "spite") does not call upon him for the reading of a chapter in the Bible—an "Alioh."

In fact, the old man related: "I have asked that "horse thief" many times to call me but he ignores me."

Now the complainant asked of the president to instruct the elder of the shul to call him to the reading on the first day of the approaching holidays—"Furthermore" insisted the old man: "I want him to call me for 'Revii' the fourth chapter."

"And why 'Revii' "? asked the puzzled Mr. Mathes.

"Well, you see," explained the inmate, "on the first day of Shavuoth, in chapter four of the bible the ten commandments are read, and when I come to the sentence 'Thou Shalt Not Steal' I will look straight in the eyes of that 'horse thief'—our elder, then

אלעם איז דאָ פאראנען. איין זאך נאָר, פעלט דאָ: — זארג!

נאָענט צו צוויי הונדערט וועלטן (יעדער מענטש איז דאָך א באזונדער וועלט) וואוינען דאָ אינאיינעם, און האָבן אלעם וואָס זיי פארלאנגן. מען דארף פשוט פאָרן אהערצו אף חידושים: "אויף גאָטס וועלטל זאל זיך נעפינען אזא ישוב, וואו עס איז ניטאָ קיין שום סימן פון מענטשלאכע דאגות!"

איזידאָר מעטים, דער פרעזידענט פון מושב זקנים, וויל מיר באווייזן, אז א מענטש קאָן אָן זארג נאָר ניט אוים-קומען. איך דינג זיך מיט אים, אז א מענטש וואָלט אוים-געקומען אָן זארג בעסער ווי מיט זארג. וויל ער מיר ברענגען א ביישפיל, אז ער איז געראַטן. איז דאָך זיין געדאנק שטענדיק פארטאָן אין מושב זקנים, ווייזט ער מיר אלם ביישפיל דעם לעבן פון די אלטע דארטן.

דערציילט ער מיר אזא מעשה:

זייענדיק אין מושב זקנים, א פאָר טעג פאר שבועות, גייט צו אים צו א איינוואוינער פון דארטן, א איד פון א יאָר זיבעציק, און קלאָגט זיך פאר אים, אז דער גבאי אין שוהל פון מושב זקנים (אויך א דארטיקער איינוואוינער) וויל אים ניט געבן קיין עליה. שוין עטלאכע שבתים אז ער בעט בא אים אן עליה, בא דעם דאזיקן "פערד-גנב", און ער גיט איהם ניט.

הכלל, וויל ער, אָט דער געקריוודע-טער, אז דער פרעזידענט זאל באפוילן דעם גבאי, ער זאל אים דעם ערשטן

he will understand and never slight me again."

Directorate

When you enter the Old Folks' Home you forget entirely that there is such an article as money. You come to one of the two conclusions: either money is superfluous because all the comforts of life are the natural properties of man and should be given free to all, or, that the entire population here is composed of rich inmates that pay between forty and fifty dollars a week to a community fund in order to derive all the comforts that they get out of this cooperative "home" —or what we call in Hebrew "Moshav Z'keinim."

The relationship between the management and their patients characterizes the homelike atmosphere. Everyone of them seems to take special pains not to estrange their charges and to make them feel at ease—at home.

The writer carefully studied the attitude of the caretakers towards the inmates and not once did he observe that commanding, chilling gaze — that downward look of "benevolent" pity that is so characteristic with many so-called "social

טאָג שבועות נעבן אן עליה. און ווילן וויל ער דוקא רביעי.

דער פֿרעזידענט פרעגט בא אים: "פֿארוואָס עפּעס דוקא רביעי?" ענטפערט אים דער איד:

— פֿארשטייט איר מיך, רביעי דעם ערשטן טאָג שבועות, לייענט מען די עשרת הדברות. דאָרט איז דאָ דער פּסוק לא תגנוב (זאָלסט ניט גנבֿווענען), איז אז מען וועט קומען צום לא תגנוב, וועל איך אריינקוקען דעם גבאי, דעם "פערד־גנב", אין פּנים אריין, וועט ער שוין ווייסן ווי ניט צו געבן אן עליה, וועט מען בעט בא אים.

דירעקטאָרן

אז איר קומט אריין אין דעם היגן מושב זקנים, פֿארגעסט איר גאָר אינגאנצן אין דעם אַרטיקעל וואָס הייסט "געלט". עס באקומט זיך דער איינדרוק, איינס פון די ביידע: אָדער קיינער פֿארמאָגט ניט קיין געלט און די אלע באקוועמליכקייטן וואָס איר זעט דאָ זיינען דערפֿאר, וויל אויב די וועלט פֿארמאָגט זיי, דארפען זיי די מענטשן פון דאנען אויך פֿארמאָגן; אָדער אלע אָן אויסנאָם זיינען רייך, און יעדערער פון זיי צאָלט דאָ איין דאָלער א וואָך, כדי אויסצוהאלטן אזא באקוועמע קאָאָפּעראטיווע היים, וואָס אין אידיש רופט מען זי מיטן לשון־קודש'דיגן נאָמען "מושב זקנים".

די באציהונג פון די וואָס פירן דעם אנשטאלט שטעמפּעלט־אָפּ דעם אויבנגענאנטן אינהאלט. אלעם וועלט פון זיי געטאָן צו אָפּהיטן דעם היים-

officials." The writer attended some of their meetings and noted the earnest attitude of the officials to their positions, the weighty responsibility displayed by all.

The new comers are carefully guarded and warned not to disturb the peace of the 175 members.

The same earnest attitude is felt in the work done by the Ladies' Auxiliary of the institution. They are not only energetic money raisers but they also take a very active part at the board meetings. True daughters of Israel.

Picnic Garden

This garden was once private property. But Mr. Harris disliked having such a close neighbor to the grounds. It had to be purchased but the treasury was low. Nine trips to as many individuals brought in nine thousand dollars; and the garden is now the property of the Home.

When one sees the peaceful prominaders or the little groups of aged sitting on the benches, enjoying their rest after a meal or debating around a Jewish newspaper. When one observes them on a Sabbath after-

כאראקטער, אז דאָ זאָל זיך פילן אן אטמאָספערע פון א "היים" און אז דאָ זאָלן זיין די אלע באקוועמליכקייטן אין די אינטערעסען פון די אלטע אייני־וואוינער.

איך האָב נאָכגעשטודירט די האל־טונג פון די דירעקטאָרן פון דעם אנשטאלט. איך האָב אין זיי בשום אופן ניט געפענט דערזען כאָטש איין שטריך, איין תנועה פון דעם באקאנטן טיפּ "ממונה", וועלכער וויל אין אלע זיינע עובדות אונטערשטרייכן, אז ער איז עס דער געזאלבטער צו רחמנות האָבן אויף וועמען. איך האָב באזוכט זייערע זיצונגען, עס האָט זיך געפילט דער גייסט פון פראנטוואָרטליכקייט. עס איז זיי איבערגעגעבן געוואָרען א גרויסע זאך צו פאָרוואלטען. דארף מען זיין זייער פאָרזיכטיג.

די זעלבע ערנסטקייט פילט זיך אין דער גרויסער אָרבעט וואָס די "לעידים עקזעלערי" טוט פאר'ן אנשטאלט, סיי אין די געלד־פאָנדן וואָס זי שאפט און סיי איר אנטייל אין די זיצונגען פון דער דירעקטאָרן־באָארד.

די געטרייע אידישע טעכטער העלפן אסך אינ'ם פראָגרעס פונ'ם מושב זקנים.

בוימער גאָרטן

אויסער די געבוידעם פאַרמאָגט דער מושב זקנים א בוימער־גאָרטן פון א 7—8 אקער לאנד. דער גאָרטן האָט באלאנגט צו אייגעם. האָט נייטהען הערריס ניט געוואלט האָבן קיין שכן לעבן מושב זקנים. דארף מען עס אָפקויפן. איז אָבער אין

noon or a plain week day, for that matter, one realizes the enormity of this organized institution, sponsored by honest, energetic social leaders.

* * *

In one of the little garden palisades the writer found an old man studying in a large volume of the Talmud — he was entirely engrossed in a deep passage of the "Marshu" —a silk "Yarmalka" covering part of his high forehead. His long, delicate fingers combing his patriarchal snow - white beard; and his left hand indicative finger scanning over the small script of "Rashi"— the piercing bright eyes penetrating into the depths of the "gemorah."

Many were the hardships this old man encountered in his seventy-three years of life. All his former scores are now "totaled" and "balanced." Enough—more than enough did his old brow wrinkle in dismay—where and how to get the next meal. "But now," he says: "kind people freed me from all this care and worry and my only problems are to delve into the depths of the Holy Talmud."

* * *

Summer time is picnic time

קאסע קיין געלט ניטא. זעט ער זיך מיט 9 פערזאן, קריגט בא זיי 9 טויזנט דאלער און דער גארטן ווערט געקויפט.

וועו מען זעט דארט די אידישע אלטיטשקע, ווי זיי שפאצירן זיך אזוי נעמיטלאך און זיצן זיך גרופעס־ווייז אף די שיינע בענק וואס שטייען דארט, צי זיי פארברויינגען זיך ארום א אידישער צייטונג אין די אויסגעפוצטע גארטן־שטיבאלאך ; וועו מע זעט פאר זיך אט די ספעציעלע אידישע בילד אין א יעדן וואכעדיקן טאג צי אין א שבת נאכ'ן טשאלענט, קאן מען באגרייפן וואס א ארגאניזאציע פון ענערגישע און ערלאכע טוער קאנען אויפטאן פאר'ן וואויל־און- בעסטן פון זייערע אלטע מיט־מענטשן.

* * *

אין איינע פון די זומער־שטיבלאך, אין דעם שיינעם בוימער־גארטן, האב איך גאר נעטראפן א אידן איבער א גרויסער ש"ס - גמרא, פארטיפט אין א הארב שטיקעל מהרש"א. די זיידענע יארמעלקע פארדעקט א שטיק פון זיין הויכן שטערן, מיט די לאנג־שמאלע פינגער פון זיין רעכטער האנט קעמט ער זיין פאטריארכאלישע ווייסע בארד, מיט'ן וויז־פינגער פון זיין לינקער האנט טייטעלט ער איבער די געדיכטע שורות רש"י־כתב, און מיט זיינע ליכטיקע אויגן וואס קוקן אן ברילן זוכט ער א וועג אין די פארוואקסענע טיפענישן פון דעם הארבן מהרש"א.

אלערלייי שווערע איבערלעבונגען האט דער דאזיגער איד דורכגעמאכט אין זיינע פארגאנגענע דריי און זי-

and when one is to enjoy, why not give a picnic in this peaceful, beautiful home of the Old?

Therefore, many societies and synagogues give their picnics on the grounds of the Old Folks' Home.

The Bath House

The Turkish bath house of the home is one of the most beautiful the writer saw in any public institution in America.

It is not merely a place of hot water and steam, for the benefit of those that need a bath.

The bright cleanliness, the marble shower compartments adorned with shiny nickel plated faucets, the marble steam chamber, a model of neatness, the soft folding rest cots and the comfortable rubber pillows and all the other comforts of the place, make the impression one feels when he visits the gorgeous pools in the famous mineral cure resorts of Europe.

This is not merely a commodity for ablution but also a place where one inhales freshness, cleanliness and purity.

When the writer visited this hygenic place with all its modern installments he was unconsciously impressed with the thought: Man often prides in

בעציק יאָר, אלע זיינע זאָרגן זיינען שוין אונטער געצויגן און אוועק געלייגט. געגנוג און איבערגענוג איז אים אויסגעקומען צו קנייטשן זיין שטערן, איבער דער שטענדיקער מענטשלאכער זאָרג: "וואו נעמט מען פרנסה". איצטער האָבן אים, זאָגט ער, די בריליאנטענע מענטשן באפרייט פון אלערליי זאָרג און געבליבן איז אים נאָר צו גרונטעווען די טיפענישן פון דער הייליגער גמרא.

* * *

וועג עס הויבט זיך אָן די צייט פון פּיקניקס, קומען אין דעם גראנדיעזן בוימער גאָרטן אידישע פאראיינען און שוהלן און פּראוועז דאָרטן זייערע פארוויילונגען.

אז יע א פּיקניק, טאָ זאָל עס זיין מיט די אלטע אינאיינעם.

די באָד אין מושב זקנים

דאָס איז איינע פון די שענסטע אייגריכטונגען, וואָס איך האָב וועז עס איז באגעגנט אין אזא אנשטאלט איבער'ן לאנד.

דאָס איז ניט סתם א אָרט, וואו עס גיסט זיך א סך הייסע וואסער, און וועז מען פילט א נויטוועגדיקייט גייט מען זיך מיט דעם באָנוצן.

די ליכט און ציכטיגקייט, די מאר־מערנע שאור־צימערלאך מיט די ניק־לענע שפריץ־רערן, די געפלאסטערטע מארמער־רום מיט די זויבערע הייץ־רערן, די פרעזענטענע רו־בעטלאך מיט די גומענע קישאלאך צוקאָפענס און די אלע אנדערע באקוועמליכקייטען, — דאָס אלעס שאָפט דעם איינדרוק

his clothes, especially when he is dressed better than his neighbors. But here, where men are bathing—all look rich, as one would hardly expect to find the poor in this luxurious bath house.

When There is A Celebration

In the large central structure, the visitor is amazed to find such a splendid and spacious ball room (seating over 2000). From time to time moving pictures of the development of the Old Folks' Home are shown there (by the way, an excellent idea, arranged by Mr. B. Cohen.)

At certain public mass meetings held in this room you can see a number of the inmates taking an interest in the discussions—those are men that still had not forgotten local politics.

But when some celebration is taking place in the ball room, the balcony is well patronized by the more lively old men and women of the institution.

They are usually dressed up in their best for the occasion, and seem to enjoy it immensely—They love to see the "children" amuse themselves, at the same time they "don't mind" the sounds of the music.

ווי מען קומט אריין אין א מאדערנעם רייכן באסיין, אין איינעם פון די גרויסע באדע־פלעצער אין די מינעראלע קור־ערטער. דאס איז א ארט, ווי געזאגט, ניט נאר אויף אפצואוואשן זיך, נאר אויף ארויפנעמען אויף זיך רייניקייט, און אריינעמען אין זיך א דערפרישונג.

וועו איך האב באזוכט אט די דאזיגע היגיענישע אינריכטונג, האב איך ניט־וויל־ענדיג א טראכט געטאן פאל־געדאנקען: וועו מענטשן זיינען אנגעטאן, האלטען זיי זיך גרויס מיט זייערע מלבושים אנטקעגן יענע וואס גייען ארום געקליידעט. אז מען קומט אהער אין דער צייט וועו מען באדט זיך, קען מען מיינען אז אלע זיינען דא רייך. וואהן ווי קען דען א ניט־רייכער זיך פארגונען צו גיין אנדערש־ווא אין אזא לוקסוס־באד?

א שמחה מיט די אלטע

אין דער צענטראלע גרויסער געבויד געפינט זיך דער גראניעזער זאל, וועלכער ווערט געדינט פאר גרויסע פארזאמלונגען. דער דאזיקער זאל איז צו באוואונדערן מיט זיין גרויסקייט און זיין שיינקייט, בהרחבה קאנען דארטען זיצען איבער צוויי טויזענט פערזאן. פון צייט צו צייט ווערן דארט אויך געווייזן קינאמאטאגראפישע בילדער פונ'ם מושב זקנים, ווי ער האט זיך שטופענווייז אנטווי־קלט. (אגב, דאס איז א גרויסער אויפ־טו, פארפארטיקט דורך ב. קאהען).

בשעת דארטן קומען פאר שטאטישע פארזאמלונגען, זעט מען דארטן אויך

Their faces beam delightfully, their eyes glittering with joy.

"Jewish children are happy," and the light of their past enkindles their minds and hearts.

An "awakening" penetrates their lonely souls, suddenly they become imbued with the surrounding spirit, and unconsciously they come down from the balcony and join the "children" in a merry "Kozatchka."

Their own celebration. The "children" came to rejoice with their "parents."

ארֿאָפּ פון דער באַלקאָני און לאָז זיך אַוועק אין א פּריילאכער קאָזאטשקע.

און זיי טוען טאקע אזוי, מע טאַנצט אינאיינעם מיט די "קינדער".

א אייגענע שמחה. קינדער זיינען נעקומען צו עלטערן, זיך פרייען אינאיינעם.

די אלטיטשקע. דאָס זיינען אזעלכע, וואָס ציהט זיי נאָך צו קהל'שע ענינים. אינטערעסאנט איז אָבער, וועו א אידישע שמחה ווערט דאָרט נעפֿראַווען. דאן ווערט די גרויסע שיינע באַלקאָני באַזעצט פון די לעבענס־לוסטיקערע אלטיטשקע אין מושב זקנים.

זיי קומען אהינצו אויסגעפוצטע און שיינענדיקע. זיי ווילן זען ווי "קינדער" פארבריינגען, און האָבן טאָקע ליב צו הערן דאָס שפּילן פון די כלי זמר (קלעזמער).

זייערע געזיכטער הויבען דאן אָן צו שיינען, זייערע אויגן הויבן דאן אָן גלאנצן פאר פרייד:

— אידישע קינדער פרייען זיך!

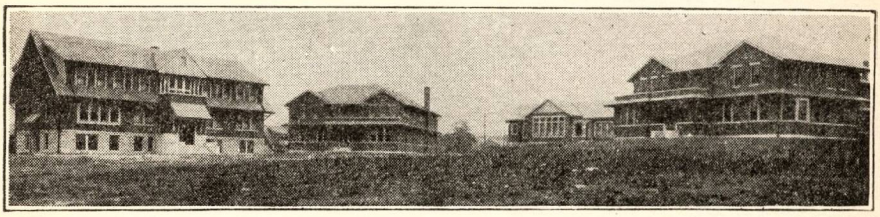
אין זייער געדאנק און אין זייער האַרצן, לויכט זיך בא זיי א וועג צו זייער פארגאנגענהייט.

זיי ווערן אויפגעמונטערט דורך דעם שפּילען און דורך דעם טאַנצן, וואָס זיי הערן דאָ און וואָס זיי זעען דאָ.

זיי ווערען אריינגעצויגען אין דער ארומיגער פרייד, כאָטש נעם כאָפּ זיך

The Jewish Orphan's Home

ORGANIZED 1908

ORPHAN HOME BUILDINGS AND GROUNDS

In 1909, a group of women organized the institution that is now known as the "St. Louis Jewish Orphan's Home." One of the earliest workers who might be mentioned is Mrs. Sadie Berman.

Until that time the local charities managed to send the unfortunate orphans to different institutions all over the land (Jewish as well as non-Jewish.) That condition existed until 1919.

The first president of the newly formed institution was Mrs. Matilda Schuyler. The membership dues, were then, from 5 to 10 cents per week, and it was up to the workers to trot the streets and collect. (rain or shine).

In 1914, Mrs. Schuyler passed away and the leadership was entrusted to Mrs. Mary Albert.

אין 1909 איז ארגאניזירט געוואָרן די פרויען פאראיין מיט'ן נאָמען "בית מחסה ליתומים". מרת סיידי בערמאן איז געווען פון די ערשטע אזא אידייע צו פארווירקליכן. ביז דאן האָט די ארגאניזירטע צדקה פארוואלטיגע פראקטיצירט אוועקשיקן די היגע אידישע יתומים אין אויסערשטאָטישע אנשטאלטן און אין ניט קיין אידישע אומגעבונג. די ניי גרינדעטע אָרגאניזאציע האָט געוואָלט די הינדערנים פארמיידן.

די ערשטע פרעזידענטין איז געווען מרת מאטילדע שקייל'ער. מיטגלדער האָבן געצאָלט 5 אדער 10 סענט א וואָך און די איבערגעבענע טוערינס פלעגן ארומגיין אין די ערגסטע וועטערן איבער די אידישע הייזער צוגויפקלייבן אָט די פענים.

אין 1914 ווען מרת שקייל'ער איז געשטאָרבן האָט מרת מערי אלבערט פארטראָטן דעם פרעזידענטן אמט. אין 1916 איז מרת דושיי א. אליאן געוועון פרעזידענטין און אין 1917, ווען אין דער קאסטע איז געווען בא 8 טויזנט דאלאר איז די פיהרערשאפט

In 1916, the command was taken over by Mrs. J. A. Olian, who held the chair until 1917, and was then relieved by Mrs. A. Shank, who is holding that honored position to this very day. The treasury balance was about $8,000.

With the entrance of the new president, an active and entirely new atmosphere dominated the home, and as its activities developed, naturally the income had to develop correspondingly, but the local Jewish citizenry did not mind—they contributed freely.

In July, 1919, the home was established at Lafayette Ave., where it remained for ten years, rearing one hundred and two children. There, too, the Junior Girls' Auxiliary and "J. O. H." Men's Club were organized thru the initiative of Mrs. Shank and the sum of $200,000 was raised. That fund made the present beautiful home on Oakland Avenue a living reality.

This plot, occupying 3 acres of land at Oakland and Clayton Avenues, facing Forest Park, was bought in 1924. Two years later plans were made for the raising of the $200,000 fund. The late

אריבער צו מרת א. שענק, וועלכע איז די פרעזידענטין און דער לעבעדיקס־טער גייסט אין דעם אנשטאלט ביז היינטיקן טאג.

די ארבייט איז דאן אוועק גאר אין אנאנדער פארנעם, די איהישע באפעלקערונג האט מיט באגיסטערונג אנגענומען צאלן גרעסערע ביישטייערונגען פאר דעם בית מחסה ליתומים און אין יולי 1919 איז שוין געעפנט געוואָרן די "היים" אויף לאפאיעט עוועניו. אין א פעריאד פון 10 יאר זיינען דאָרטן דערצויגן געוואָרן 102 קינדער. אין פארלויף פון דער צייט איז ארגאניזירט געוואָרן א דזשוניאר גוירלס עקזילערי, דער דזשואיש אָרפאן האם קלוב, און דורך דער פיה־רערשאפט פון דער פרעזידענטין, מרת א. שענק, איז געשאפן געוואָרן א סכום פון א צווייי הונדערט טויזנט דאָלאר. דאם האט דערמעגליכט אויסצובויען די איצטיקע געביידעם, וועלכע קענען דינען אלס א מוסטער אין אלע אינ־זיכטן.

אין 1924 ווערט געקויפט דער איצ־טיקער פלאץ אויף אָקלאנד און קליי־טאן עוועניוס, דריי אקער לאנד, מיט'ן פראנט צו פאָרעסט פּאַרק.

אין אָנפאנג 1926 ווערט אויסגע־ארבייט א פלאן צו שאפן דעם אויבנ־גענאָמטן סכום פון צוויי הונדערט טויזנט דאָלאר. נייטהען פרענק איז געווען טשערמאן פון דעם געלד־קאמ־פיין און פאָלגענדע פיר וויים־טשער־מאנס: עדוואַרד פלאט, מרס. א. שענק, א. מאטהעס און לואים פאלקין. סעם האמבורג, דזשוניאר, איז געווען

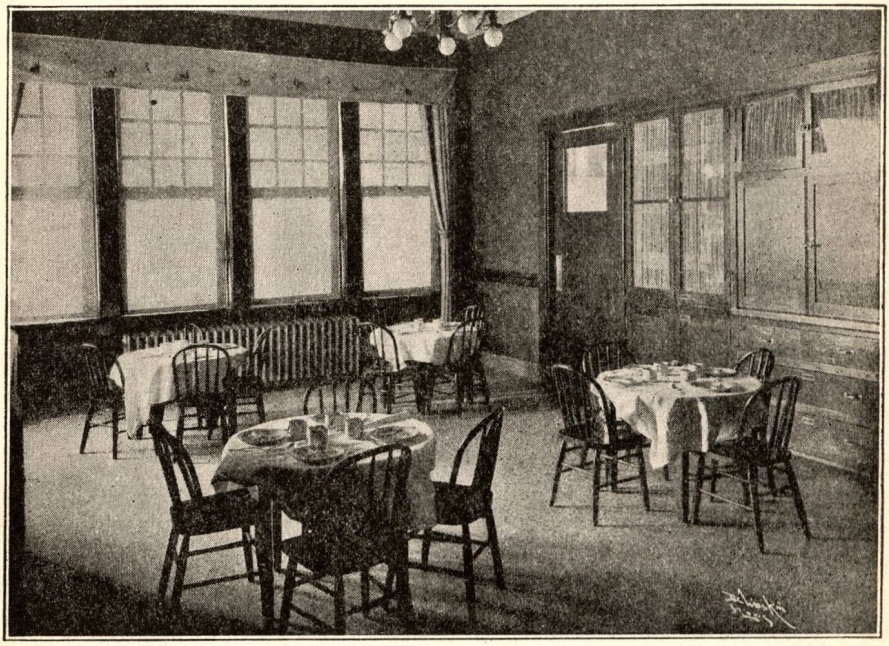
Nathan Frank was chairman, assisted by: Edward Platt, Mrs. A. Shank, I. Mathes, and Louis Gollin, vice-chairmen and Sam Hamburg, Jr., treasurer.

In May, 1928, the cornerstone was laid, and in February, 1929, the house warming was celebrated. That occasion was marked by the most joyous festivity local Jewry ever witnessed.

The institution would indeed be a pride in any community, in America.

דער קאמסיר. עס איז געשאפן געוואָרן מיט א פינף טויזנט דאלער מער פון דעם סכום וואָס זיי האָבן דערוואַרטעט.

אין מאי 1928 איז געלייגט געוואָרן דערווינקלשטיין און אין פעברואר 1929, איז געווען דער חנוכת הבית אונטער דער גרעסטער באגייסטערונג פון דער אָרטיקער אידישער באפעלקערונג, וועלכע האָט דערמעגליכט אזא אייביקן שענעם אָנדענק פאר אזא גרויסער הומאניטארישער וואוילטעטיגקייט.

DINING ROOM IN SMALL CHILDREN'S COTTAGE

Leadership

The Jewish Orphan's Home was established by women and to this very day it is led and controlled by the fair sex. The woman—a "home keeper" for centuries should certainly be competent to conduct and maintain a model communial home. The J. O. H., an example of neatness and orderliness is a living mute witness to women's capability, initiative and dynamic energy. The children are in the best of hands.

Atmosphere

In an institution of this magnitude one is amazed to feel the "home-like" atmosphere. There floats an invisible spirit —the spirit of "motherhood." An excellent tonic for tender little bodies; a psychological factor in the development of tiny brains.

Four separate structures built and maintained as near "home-like" as possible; the attitude of the personnel towards the youngsters; the methods of "approach," the educational system, etc., are all bent towards one purpose, one aim, namely; to make it more of a home than an institution. Can an organization of this size be

פירערשאפט

די היגע קינדער־היים איז געגרינ־דעט געוואָרן דורך פרויען און זי ווערט געפירט דורכאויס פון פרויען.

דער דאָזיקער וואונדער־שיינער אַנשטאַלט איז א לעבעדיקע דיפלאָמא, אז זיינע פירערינס וויסן די קונסט פון שיינקייט, זיי זיינען ספעציאליסט־קעס צו פיהרן א היים־ווירטשאפט און זיי פארמאָגן די באזונדערע אייגנ־שאפט אויפצופאסן אויף קינדער.

אַטמאָספערע

דאָ אין דער קינדער־היים פיהלט איר ווי אין דער לויטערער ציכטיק־שיינער אַטמאָספערע שוועבט ארום א גרויסער גייסט — — — א "מאמע גייסט". דאָס ווירקט נאטירלאך אויף דער פסיכאָלאָגיע פון די קינדער. דאָ איז ניט צו באמערקן קיין שום סימן פון א אַנשטאַלט־אַטמאָספערע.

די 4 שיינע געביידעס זיינען גע־בויט ווי פאמיליען־היימען און ניט ווי אַן אַנשטאַלט. די גאנצע האַלטונג פון די פיהרערינס און דעצריהונגס־פערסאָנאל און אויך פון די קינדער גופא, איז ווי אין א פאמיליען־אַט־מאָספערע.

און די אָרדנונג דאָ איז ממש צו באַ־וואונדערן. יעדע זאך איז דאָ אויף אַן אָרט, אלעס איז דאָ אין צייט און אין יעדע ווינקאָלע זינגט.

דערציהונג

דאָ מוז באַטאָנט ווערן די באזונדער סיסטעמע פון דעם פארוואָלטער, מר. קאָפלאָנד. ער איז א דענקער אין זיין פאך און ניט בלויז א גוטער פעדא־

maintained in that manner? The St. Louis Orphan's Home is the answer. Its orderliness, its cleanliness and beauty speak for themselves.

Pedagogy

In this respect it is noteworthy to mention the unique system employed by the home's superintendent, Mr. Copeland. The man is not only a capable teacher but an excellent judge of child psychology as well. A great part of his time and energy is devoted to this great task of moulding the character of each little individual in his care.

Over fifty children, ranging in age from 3 years to adolescence, are going through the ordeal of being raised and educated. Sixty odd individuals, springing from many homes are to be prepared to meet the world; each one according to his ability and perspective. Each one of them born, and, at least, partially raised in an atmosphere of his own. Children of all classes, distinct in heredity as well as in character. They have nothing in common save their misfortune that forced them to become public charges.

Still they are here, under one roof, housed in the same atmos-

גאג. ער ווייסט ווי אריינצודרינגען אין דער פסיכאלאגיע פון די קינדער, און צו שלייפן זייער כאראקטער. דערצו ווידמעט ער אינגאנצן זיין אויפמערקזאמקייט.

עטלאכע-און-פופציק קינדער ווערן דא דערצויגן, קינדער פון 3 יאר אלט ביז זיי ווערן דא אנטוויקלט צו א אוניווערזיטעט בילדונג אדער צו א מלאכה, לויט זייער נייגונג און פייאיגקייט; געבוירן זיינן די קינדער בא פארשידענע סאציאלע און גייסטיקע אומשטענדן, כאראקטערע פון פארשידענע מדרגות, — זיי אלע האדעוועזיך דא מיט אלע פרייהייטן, ווי עס דארפן זיך האדעוועזן קינדער פון באוואסטזיניקע צופרידענע עלטערן.

אזא דערציהונג ווי דא אין דער קינדער-היים, דארף דינען אלס א מוסטער.

טאג - אדנונג

6 אזייגער אין דערפרי שטייען די קינדער אויף. זונטאג און שבת שלאפן זיי ביז האלב נאך אכט. די "בעיבים", ביז אין עלטער פון 8 יאר, שלאפן אין דער "בעיבי היים" אין זייערע בעטלאך, וועלכע זיינען אויסגעשטעלט אין די 2 גרויסע שלאף-צימערן (דארמאטארים). א פענסטער איז אהין אפן פון דעם צימער וואו די "מאמע" שלאפט. טאמער וויל עפעס א קינד אינמיטן נאכט, איז באלד די מאמע אויף די פיס.

אין דער "בעיבי היים" זיינען פאראנען אלע מאדערנע באקוועמלאכקייטן, אריינגערעכנט דער באזונדער שפיל צימער און דער פרייער "קאָרט"

phere and brought up by the same management. Reared, nurtured, clothed and taught to become good men and women, a credit to themselves and to this marvelous institution—the Jewish Orphan's Home.

Routine

The grown children are divided into two homes — one for boys; the other for girls. Each one of these homes contains: a dining room, a living room, a study, a kitchen, wash rooms, a "public" bath and a bedroom for every three children. Every child is also given a closet and dressing space for his or her belongings.

Every morning, barring Saturdays and Sundays, the children get up at 6:15 o'clock, from then on they follow their routine in a voluntary but systematic manner. There are no bells to call them at meal times, nevertheless they are punctual at the tables, at the requested time. Before and after meals a short prayer is made by all.

Of course, they have their time for play, they are even permitted to roll up the rug and indulge in dancing and singing to their hearts content. At bed time each one occuplies

פּלאץ וואו עס איז אייגנעאַרדנט הוידעלקעס און גליטשערס אונטערן פריַיען הימל.

די דערוואקסענע קינדער וואוינען אין זייערע היימען. די אינגלאך אין זייער היים און די מיידלאך אין זייער היים. יעדע היים האָט שלאָפֿ צימער, א עס צימער, א זאל, א שטובֿ־צימער, א קיך, וואש צימערן און א באָד.

אין יעדער שלאָפֿ־צימער שלאָפן דריי קינדער. דאָרטן האָט יעדער קינד א באזונדער שאפע פאר קלייד־ער און אנדערע באַדערפנישן.

אין עס־צימער שטייען קאלכעדיקע טישן, וואו די קינדער עסן זייערע מאָלצייטן. מע מאכט "המוציא" און מע בענשט דעם קורצן בענטשן, יע — די מיידלאך אויך.

דאָ קלינגט מען ניט צום עסן. די קינדער וויסן די צייט ווען מע דארף גיין עסן, ווען מע דארף גיין אין שולע, ווען מע דארף זיך שפּילן און מאכן גימנאסטישע איבונגען, ווען מע דארף זיך אווקעזצן אין "שטודיר־צימער" און פארטיק מאכן די לעקציעס פון דער שולע. ווילן זיי זיך פארבריינגען, זינגען, שפּילן אדער טאנצן — גייען זיי אריין אין זייער זאל, וואו ס'שטייט א פּיאנאָ, מע פארנעמט דעם ראָג פון דיל און מע טאנצט און מע זינגט. קומט די צייט פון שלאָפן, גייט מען שלאָפן. קינדער זיינען דאָ פּינקטלאך אין אלע אינזיכטן.

קינדער לערנען

אויסער זייער שטודיום אין שולע

his or her room at the given time.

The "babies" dormitories, for children younger than eight, is in a seperate building. There the children are kept under the supervision of a cottage mother, who watches over them even during the night.

This home is equipped with all modern improvements, including: a large play room, and an open court where children can enjoy play in the fresh air and sunshine.

Study

Besides their regular studies (divided in usual classes) the children are also taught Hebrew four evenings a week. on Sundays, volunteer teachers come to teach the children Sunday classes. They are also taught music, elocution, debating, dancing and athletics by voluntary teachers.

From time to time they visit the Y. M. H. A. of which they are standing members; and once a week they visit the neighborhood "movie," free of charge.

On Sundays they are permitted to entertain their personal friends or relatives or they may go out and visit them at home.

(אלערליי שטופעם) לערנען זיי דאָ אין־דיישע למודים בא א לערער וואָס קומט 4 אָוונטן אין וואָך, יעדן אָוונט דריי און האלב שטונדע. זונטיק קומען אהערצו לערערינם־וואלונטירן און לערנען מיט די קינדער. אהערצו קומען אויך לערער־וואלונטירן און לערנען די קינדער מוזיק, טענץ, דעבאטן, רעדן, גימנאסטיק. די קינדער האָבן דאָ אויך אַן אייגענע מוזיק־קאפעליע. פון צייט צו צייט באזוכן זיי די "וואי עם העיטש עי", וואו זיי באלאנגען. איינמאל אין וואָך באזוכן זיי דעם טעאטער פון יענעם געגנט, פריי אָן געלט.

איין זונטאג נעמען זיי־אויף גאסט בא זיך אינדערהיים, און א צווייטן זונטאג פראוען זיי וויזיטן צו זייערע פריינד. די קינדער האָבן דאָ אן איין־גענע שפאָר־קאסע. טאָמער דארפן זיי "ספענדינג מאָני" וועגן זיי זיך צום פארוואלטער און זיי באקומען עס.

באלעבאטישע קינדער פון דעם געגנט קומען אהער צו די קינדער פון דער היים. זיי עסן דאָ און שטודירן זייערע סקול לעקציעס צוזאמען. אן אנדערסמאל גייען די היים־קינדער צו זייערע פריינד צו גאסט.

די שוהל

אינטערעסאנט איז די שוהל פון דאנען, דאָס איז א שיינקייט. שבת און יום־טוב דאוונען דאָרט די קינדער. זיי האָבן זייער חזן און בעל קריאה, זיי טיילן זיך עליות און האלטן די יאָרצייטן פון זייערע עלטערן. (אינמיטן וואָך דאוונען די קינדער אין זייער עם־צימער).

Synagogue dedicated in memory of Mrs. Bella Hamburg by her children, Mr. and Mrs. Sam Hamburg, Jr.

They also have savings accounts of their own, and upon the discretion of the superintendent they are permitted to draw for "spending money."

Neighborhood children are often seen there indulging in play or study with the orphans, and the inmates as well are permitted outside of the home to mingle with the children.

A very interesting feature of the home is its miniature synagogue, where the children hold services on Sabbaths and holidays. They have their own spiritual leader and scroll reader. They divide the "Haliohs" (Torah Chapters) amongst them and when the occasion requires they hold services in memory of a deceased parent for one or the other of the orphans.

On the high holidays special lectors are invited; and they also visit the nearby temple.

On Sabbath eve the "home-mothers" bless the Sabbath candles and the children listen and before meal time one child of every cottage is requested to say "Kidush" for the group. (Turns are taken weekly.)

They also wash their hands and chant the "Hamotze."

* * *

Yes, the directorate of this model home, presided over by the energetic Mrs. Shank, the personnel and its sixteen hundred members may well be proud of their achievement.

A great and noble work—well done.

ליכט-בענטשן און קידוש

פרייטאג פאר נאכט איז ליכט-בענטשן. די היים-מאמעס בענטשן ליכט אין היימישע לייכטער און די קינדער שטייען אוֹן קוקן זיך איין. דערפאר אבער קידוש מאכן די קינדער אליין. יעדערער נאך דער רייהע, מאכן זיי זיך קידוש. מע וואשט די הענט און מע מאכט "המוציא" און מע פראווען די שבת'דיגע סעודה.

* * *

יע. די דירעקטאָרין-באָארד מיט דער אונערמידלאכער פרעזידענטין, מרת שענק, דער פארוואלטער מיט זיין פערזאנאל, די זעכצן הונדערט מיט-גלידער און די וואָס שטיצן אזא מוס-טער-אנשטאלט, — קענען שטאלצירן מיט זייער ארבעט.

עס איז א גרויסע נאבעלע מענטשן-ארבעט.

CHILDREN'S STUDY

Tiphereth Zion Hachnosas Orchim

ORGANIZED 1907

The first home was rented at 9th and Wash Streets. The late Meyer Shapiro was president and H. Yawitz, its secretary.

The Shochet Abraham M. Albert gave his home for this cause. That gift was later sold, and in 1917 through the initiative of Messrs. Nathan Harris and Frank Dubinsky additional capital was raised and the home at 2827 Dickson Street was acquired.

During the war time, with the advent of prices, the capital of the institution became very low. Mr. Harris was then on a vacation, but he came to the rescue just the same. A banquet was then arranged and enough money was raised to leave a substantial sum in the treasury. Mr. Harris was then elected president. He was later succeeded by Mr. Frank Lippman and then by Mr. Sam Rudman, who holds this office to this very day.

July 12, 1931, the housewarming of the present fine home was held.

The Board of Directors and the Ladies' Auxiliary do marvelous work for the home.

תפארת ישראל הכנסת אורחים

די ערשטע היים, 1907, איז א געדונגענע אויף 9-טע און וואש. מאיר שפּירא (ע"ה) איז פּרעזידענט און הערשל יעבין — סעקרעטאר.

ר' אברהם משה אלבערט, דער שוחט, גיט אפּ זיין הויז פאר'ן הכנסת אורחים. די מתנה וועלט פארקויפט, נייטהען הערריס שאפט דערצו נאך א סכום און אין 1917 איז מיט דער מיטווירקונג פון פרענק דובינסקי געקויפט געוואָרן די הויז אויף 2827 דיקסטאָן סטריט. פּרעזידענט איז דאן איזידאָר מארקום און חסד של אמת גיט 500 דאלער.

אין מלחמה צייט וועלט גרעסער די הוצאה און דער מאנגל אין געלט. הערריס קומט ספּעציעל פון וואקאציע, מאכט א באנקעט און עס וועלט אזא סכום, אז עס בלייבט נאך א פּאָנד. ער וועלט פּרעזידענט, נאכהער פרענק ליפּמאן און דערנאך סעם רודמאן עד היום. די לעידים עקזעקיוטיוו ארבעט געטריי, די פעדעראציע הויבט־אן צאלן 15 הונדערט דאלער א יאר און דאס איבעריקע וועלט געזאמלט.

דעם 12־טן יולי, 1931, איז דער חנוכת הבית פון איצטיקער שיינער היים. מיק נאווק באשטעלט אומזיסטע ברויט בא די בעקער'ס, פּרעזידענט רודמאן פארזאָרגט אלע אנדערע זאכן און מיסעס רודמאן קען זיך פארגינען אפילו וואשן די דילן אין הכנסת אורחים.

Fee Fee Road Sanatorium

ORGANIZED 1913

About an hour's ride from the city, on a hill, this beautiful and modern hospital is situated. One of the buildings is named in honor of the late Moses Shoenberg.

This sanatorium is chiefly dedicated to those who suffer from tuberculosis or who show symptoms of the disease. Its purpose is also to recuperate the convalescent.

There is also a building for chronic diseases, and seperate quarters to house the children of the sick during vacation time. These children are, in the meantime, taught the importance of hygiene and its effects, and when they leave the sanatorium the house instructors manage to keep in touch with them, from time to time, to make sure that their instructions are followed.

A marvelous home for healing—doubly purposeful for its efforts to prevent diseases among men.

בא א שטונדע פֿאָרן מיט דעם טראָם פון שטאָט ארויס, געפינט זיך דער אי־דישער סאנאטאָריום. ארויף אויף א באַרג שטייט די מאָדערנע געביידע אָפן נאָמען פון מאָזעס שאָנבערג און אַנדערע בנינים פאר די וואָס לײדן פון שווינדזיכט אָדער אַזעלכע, בא וועמען עס ווייזן זיך סימפּטאָמען פון דער קראנקהייט. מען נעמט זיי אריין אַהערצו, כדי אומקערן זיי צום פריה־ערדיקן געזונט און אויסהיטן זייערע נאָהענטע פון דער שלאָפקייט.

דאָרט איז אויך דא א באזונדער פּא־וויליאָן פאר כראָנישע קראנקע. אין די זומער מאָנאַטן ווערן דא אויפגע־האַלטן די קינדער פון די היגע פּא־ציענטן.

די דאָזיקע וואַקאַציע צייט ווערט אין סאנאטאָריום אויסגענוצט צו עק־זאַמענירן דעם געזונט־צושטאַנד פון די קינדער. זיי באַקומען דא א באַ־גריף ווי צו היטן זיך פון אזעלכע קראנקהייטן. וען זיי פאַרלאָזן זייער "זומער היים" ווערט די דאָזיקע אויפ־קלערונגס ארבעט פאָרטגעזעצט דורך באזונדערע סאנאטאָריום - אינסטרוק־טאָרן, וועלכע באזוכן די קינדער אין זייערע היימען.

The Vaad Hoir

ORGANIZED 1924

On a Saturday evening, Oct. 11, 1924, a special conference of delegates of all the local orthodox Congregations was held at the B'nai Amoona synagogue. The call was issued through the initative of the St. Louis Jewish Record. The purpose of the conference was to organize an authorative body representing local orthodox Jewry.

Mr. A. L. Gellman, editor of the "Jewish Record" stressed in his keynote speech the urgent necessity for such a body in St. Louis to establish order and system in all the branches of local institutions, especially "Koshruth", education, collection of funds, etc. To bring harmony instead of chaos.

The Vaad Hoir was then officially established and to this very day its powerful influence is felt in all local activities. Its purpose is to bring order, to strenghten the authority of all religious leaders and, above all, to bring harmony to the community, at large.

The "Shochtim" formerly depending on the support of the packers and the kosher butchers, are now sustained by

וועד העיר

שבת אָוונט, דעם 11טן אָקטאָבער, 1924, איז אין בני אמונה שוהל אָפּ־געהאַלטן געוואָרן א קאָנפערענץ פון אַלע שוהל־פאָרשטייער, איינגערופן דורך דער איניציאַטיווע פון "אידישן רעקאָרד", צו אָרגאַניזירן א אויטאָריטעטע קערפערשאפט פון דעם אָרטאָדאָקסישן אידנטום אין סט. לוּאיס.

מר. א. ל. געלמאַן, רעדאַקטאָר פון "אידישן רעקאָרד", האָט אין זיין דערעפנונגס רעדע אָנגעוויזן אויף דער נויטיגקייט "צו ארויינבריינגען אָרדנונג אין די ענינים פון חנוך, כשרות, משולחים א. א. וו. און דאָס קען נעטאָן ווערן — זאָגט ער — נאָר ווען עס וועט געגרינדעט ווערן א וועד העיר".

זינט דאַן עקזיסטירט דער וועד העיר. ער שטרעבט איינצופירן א סיסטעם אינ'ם טראדיציאָנעלן קהל'שן לעבן און אומצוקערן דעם אויטאָריטעט צו די פאָרשטייער פונ'ם רעליגיעזן אידנטום, וואָס דאָס איז אין אמעריקע פארזעען געוואָרן פאר א לאנגע צייט.

דער וועד העיר האָט אויסגעפירט, אז שוחטים זאָלן ניט זיין אָפּהענגיק ניט פון קצבים און ניט פון פלייש־העגדלער. די אגודת השוחטים וויסט אזא תקנה אָפּצושאַצן. ער האָט אויך איינגעפירט אז רבנות זאָל זיין א שטאָטישער און ניט קיין שוהל ענין.

סט. לוּאיס האָט איצט 3 רבנים, 19 שוחטי גסות, 16 שוחטי עופות, 10 משגיחים און איין ראש המשגיחים.

the Vaad Hoir, the orthodox rabbis, too are responsible to this body only, and not to seperate factions, as it had been the former custom.

The Vaad Hoir now supports 3 rabbis 35 "schochtim" 10 supervisors and one general supervisor.

In order to enforce its authority and place it under a centralized control, a presiding rabbi was placed at the head of the institution. He is in absolute control of all the orthodox Jewish activities; and his decision is final.

In 1925 Rabbi Chaim Fishel Epstein, vice-presidnt of the Union of Orthodox Rabbis of America and Canada, was invited to St. Louis to fill this important position, but Cincinnati was then ahead of the local community and Rabbi Epstein could not be obtained. However St. Louis was closely on the lookout and finally succeeded in obtaining this important personage in 1930.

Since then the Vaad Hoir is controlled by Rabbi Epstein and its influence is recognized not only locally, but in the entire vicinity. This achievement of St. Louis Jewry may serve as an example to all communities.

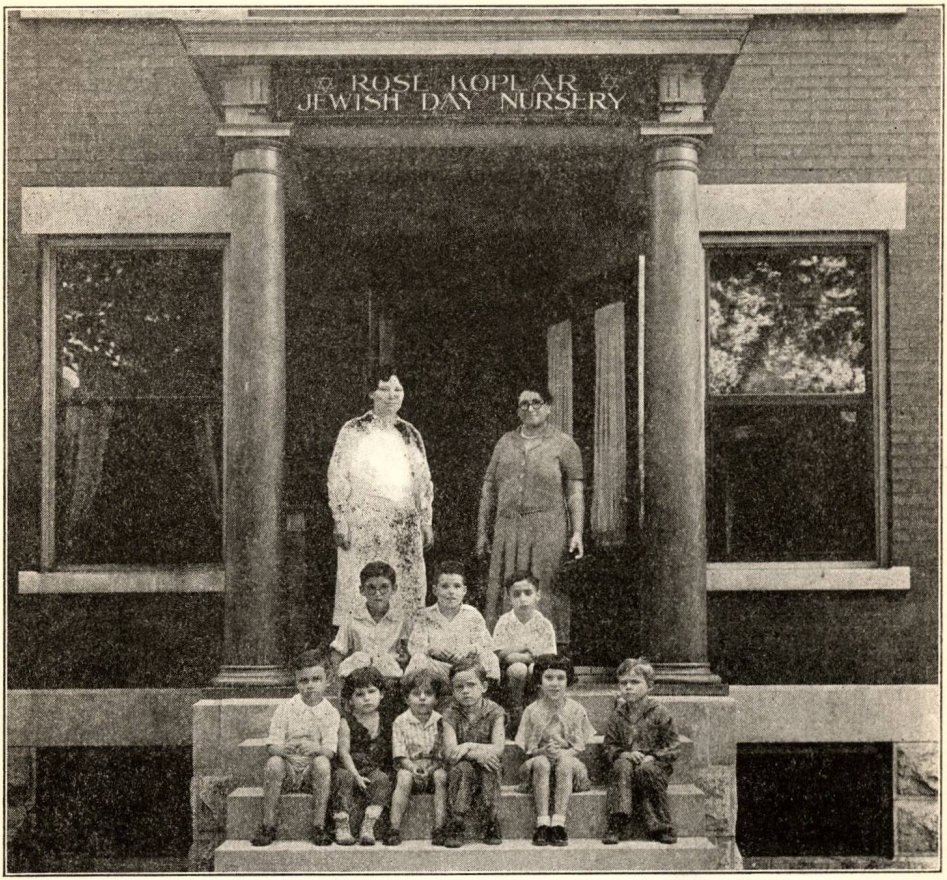
זיי אלע באקומען זייערע שכירות פון ועד העיר.

כדי צו פארשטארקן די צענטראליזאציע אינ'ם רעליגיעזן קהלה־לעבן, האָט דער ועד העיר באשטימט א באזונדער אמט פאר א "אב בין דין". דאָס איז דער העכסטער דיסטאנץ אינ'ם אָרטיקן רעליגיעזן אידענטום. לויט דעם כתב רבנות וואָס דער ועד העיר גיט צו אזא רב, מוזן אלע ענינים וועלכע גהערן צו זיין קאמפעטענץ, באשטימט ווערן נאָר דורך זיין אויטאָריטעט מיינונג.

אין 1926 איז צו פארטרעטן דעם אמט איינגעלאדן געוואָרן דער ליבאווער רב, הרב ר' חיים פישל עפשטיין, וויים פרעזידענט פון "אגודת הרבנים דארצות הברית וקנדה" און מחבר פון וויכטיקע רבנות'שע ספרים. דאָס האָט ער אָבער די איינלאדונג ניט געקענט אָננעמען, וויל סינסינעטי האָט זיך מקדים געווען מיט איר כתב רבנות.

דער ועד העיר איז אָבער געשטאַנען אויף דער וואך און אין 1930 האָט ער זיין וואונש דערגרייכט. זינט דאָן איז די כסא הרבנות פון סענט לואים אין דעם אויטעריטעטן רשות פון זייער געאכטעטן רב, און דער ועד העיר שטרעבט צו פארווירקליכן זיינע אויפגאבן פאר'ן היגן אידנטום אויף אזא אָרגאניזירטן אופן, אז די קהלה אין סט. לואים זאָל קענן דינען אלס א מוסטער פאר אנדערע שטעט אין אמעריקע.

The Day Nursery
ORGANIZED 1927

DAY NURSERY BUILDING AND INMATES

Apparently it is the fate of every vital institution to originate through the initiative of one individual. Thanks to the energy and initiativeness of Mrs. R. Goldman the "Day Nursery" of St. Louis is now a

אזוי איז שוין, ווייזט אויס, דער גורל פון אונזערע וויכטיקע אנשטאלטן. אזא נויטוועגדיקער אנשטאלט ווי די דעי נוירסערי איז געגרינדעט געוואָרן דורך דער איניציאטיוו פון איין פּערזאָן.

פּאסירט האָט עס אזוי :

living reality.

On October 11, 1927, Mrs. Goldman inserted a letter in the reader's column of the "Jewish Record" asking "Why a city of this size should not have an institution for the care of children of working mothers?" Stressing, also in the letter the danger of allowing some of those unfortunate children to be brought up in non-Jewish nurseries.

A certain Mrs. Z. Meyer responded. The two women then enlisted the aid of Mrs. Rose Koplar, a wealthy, philantropic Jewish woman. Mrs. Koplar too became interested; she took them in her machine and the trio went around among all the nurseries to gather data and also to learn the quantity of Jewish children in those institutions.

In two weeks they held their first meeting (consisting of 7 women), in the Chesed Shel Emeth Congregation. There the body was officially organized. In two months their roster swelled to a membership of 500 women, and on their first anniversary they were presented with a home for the nursery by Mr. Harry Koplar, and the home was officially named:

דעם 11-טן אקטאבער, 1927, האט מיסעס ר. גאלדמאן געלאזט אפדרוקן אין "אידישן רעקארד" א נאטיץ, וואו זי פרעגט "פארוואס איז אין אזא שטאט ווי סענט לואים ניט פארהאנען קיין אידישע דעי נוירסערי און קינדערלאך פון אידישע ארבעטער פאמיליעס מוזן אנקומן אין ניט-אידישע נוירסעריס?"

אף דעם נאטיץ האט זיך אפגערופן מיסעס פ. מייער. זיי זיינען אוועק צו מיסעס ראוז קאפלער, איז זי מיט איר מאשין ארום געפארן מיט זיי אין אלע ניט-אידישע נוירסעריס, אויסצוגעפינען ווי־פיל אידישע קינדערלאך דארט איז פארהאן.

מיט 2 וואכען שפעטער האבן זיי שוין געהאט זייער ערשטן מיטינג (פון 7 פרויען) אין חסד של אמת שוהל און האבן זיך דערקלערט אלס די אפיציעלע פארטרעטערשאפט פון דער אידישער דעי נוירסערי אין סענט לוים.

מיסעס ר. גאלדמאן איז אויסגעקליבן געווארן פרעזידענטין, וועלכע איז איבערגעגעבן צו איר הייליקן אמט ביז היינט, און מיסעס ק. זומאן איז געווען די ערשטע סעקרעטארין.

אין א משך פון 2 מאנאטן האבן זיי שוין 500 מיטגלידער און צום יאר פון זייער ארגאניזירונג קריגן זיי די הויז א מתנה פון העררי קאפלער און די היים רופט זיך אפן נאמען פון זיין מוטער "ראוז קאפלער'ס אידישע דעי נוירסערי".

עס קאסט זיי טויזנט דאלער צו

"The Rose Koplar Day Nursery" in honor of the mother of the donor.

Mrs. R. Goldman was elected president, and to the very day she is holding this honored position. Mrs. L. Susman was the first secretary.

A thousand dollars was spent by the organization for repairs and decorations. A "house warming" was immediately held where thirteen hundred dollars was contributed by the guests.

The Nursery now holds 54 registered children and its membership is fifteen hundred, paying yearly dues of $3.00 each.

* * *

Great and noble work, indeed, is done by the workers of the St. Louis Jewish "Day Nursery."

Mothers that are compelled to earn a living can now leave their children with the institution and attend to business, during the day and take their babies with them when they go home from work.

These infants and grown children are not only given shelter and food but a "home" as well, in the full sense of the word. Miniature tables are set

רעכט מאכן די הויז און באם חנוכת הבית קריגן זיי ארויז נדבות אויף א סכום פון א 13 הונדערט דאלער און 54 קינדערלאך פארזעגעסטירן זיך. זיי ציילן איצטער א מיטגלידערשאפט פון א 15 הונדערט פרויען, מיט א מיטגלידס־אפצאל פון 3 דאלער א יאר.

* * *

א גרויסע נאבעלע ארבייט טהוט די "דעי נוירסערי". אידישע פרויען וואס דארפן גיין ארבעטען צו מאכן א לעבן פאר זייער פאמיליע, קענען ניט איבערלאזן זייערע קליינע קינדערלאך אויף הפקר. נעמען אט די אָרנטליכע אידישע ארבעטס פרויען און פירן אוועק זייערע קליינע עופה'לאך אין דער אידישער "דעי נוירסערי", וואו די קינדערלאך האבן פאר'ן טאג א אמת'ע געטרייע היים.

דאָרטן פאסט מען אויף אויף זיי ווי א געטרייע מוטער פאסט אויף אויף איר אייגן קינד. ביי אויסגעשטעלטע קליינע טישעלאך און בענקלאך קריגן צענדליגער אידישע קינדערלאך זייערע מאלצייטן; אין דיי ריינע, ציכטיגע בעטלאך שלאפן די קינדערלאך זייער בייטאגיגן שלאף און אין דעם פארצאמטן ציכטיגן הויף שפילן זיי זיך אונטער'ן אויפזיכט פון א געטרייע נוירס.

אזוי פארבריינגן זיי דאָרט פון גאנץ אינדערפרי ווען זייערע מוטערס ברינגען זיי א הינצו, ביז שפעט פאר־נאכט, ווען זייערע מוטערס קומען פון דער ארבעט גלייך אין דער דעי נוירס־

for scores of hungry mouths sitting around on tiny chairs. Spotless beds are made for weary little bodies to take their daily nap, and a spacious yard is provided for the tots to play and enjoy the sunshine, under the supervision of a trained and efficient nurse. What better home would a baby want?

From early morning till late in the evening or until they are taken home by their mothers these tots are the "guests" of this marvelous and unique home, eating, sleeping, playing and even crying (when they feel like it). All in the making of a day's "business."

This institution is a God-sent heaven for the poor husbandless woman or for the woman that must support an unemployed husband on top of her offspring. This home does not only offer material relief to these unfortunate mothers, but also gives them mental relief—peace of mind. They know their babies are secure in true and capable hands, they know that the little ones will be properly fed, bathed, tucked away in clean, warm and comfortable beds, and, above all, they know that they will be kept off the crowded streets, with all their hazards.

What more could a mother expect?

Great and noble work is done by this institution. It is hoped that these efforts are well appreciated.

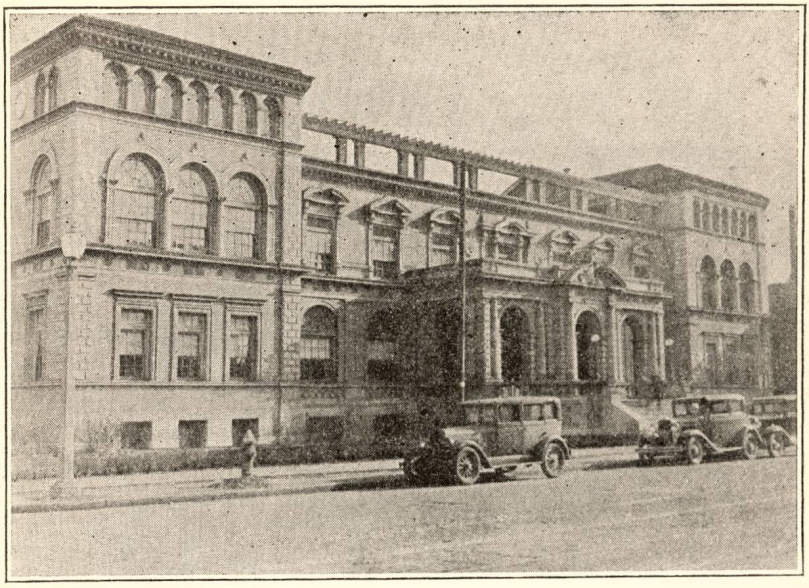
סערי, אפּצונעמן זייערע קינדערלאך פון דאָרטן.

די אידישע ארבעטס־פרוי וואָס אויף איר גורל איז אויסגעפאלן צו זיין די ברויט געבערן דערפאר וויל איר מאן איז ארבעטסלאָז — קען אמווייניגסטן זיצן ביי איר ארבעט רוהיג. זי דארף ניט איבערטראכטן צי האָט חלילה עפּעס ניט פאסירט א אויטאָמאָביל אומגליק מיט איר קליין עופה'לע. זי דארף ניט זאָרגן צו אירע קינדערלאך הונגערן און פארכליפּען זיך ווייגענדיק צו זען זייער מאמען.

די קינדערלאך זיינען אין דער אידישע דעי נוירסערי אין געטרייע מאמע'שע הענט.

א וויכטיגע נאָבעלע ארבעט טוט די אידישע נוירסערי.

דאָס מוז יעדערער גוט גוט אריינגענעמען אין גערענק.

Y. M. H. A. — Y. W. H. A. BUILDING

The Y. M. H. A. boasts of a fine gymnasium, six of the most modern handball courts, and the most sanitary tile swimming pool in St. Louis and the Middle West.

Basketball, handball, wrestling, boxing, swimming—practically every sport is enjoyed here by everyone. It's an ideal place to get in trim, to buoy up one's spirit, to keep the vim and vigor of youth.

For socialbility and pleasurable recreation, the "Y" is just the thing. Here, boys and girls, men and women, meet

דאָ איז דער פאקטישער צענטער פאר יונג און אלט. מען קומט אהער צו מיטינגען און צו לעקציעס, און מען קומט אהער טאקע פשוט צו פאר־ברייגען.

און פארבריינגען קען מען דאָ גאָר א סך. דאָ איז פאראן מאָדערנסטע אייניריכטונגען פאר אלערליי פיזישע איבונגען, שווימען ארייגערעכנט; דאָ קומען פאָר פארווייַלונגען פון מוזיק און טענץ; עס איז א אידיליש אָרט צו טרעפן זיך מיט פרייַנד און באַקאנטע, און אהערצו קומט מען אויך צו שליסן נייע באקאנטשאפט.

וועלט באריהמטע לעקטאָרס און דענקערס האלטן דאָ פאָרטראגן באם ליבעראלן פאָרום, וועלכער וועלט באַ־

—ready to make friends. The "Y" is noted for its winning athletes, fine sportsmen, and good fellowship.

Senator LaFollette, Clarence Darrow, Stuart Chase and others of the world's foremost thinkers have addressed the "Y's" Liberal Forum. These meetings furnish the cultural stimulation which every intelligent person enjoys.

A Symphony Orchestra of its own — another cultural activity of which the "Y" can well be proud.

The Film Guild of the "Y" offers the finest European and American artistic motion pictures. A recent innovation is the installation of a talkie equipment.

The Dramatic Club of the "Y" produces plays throughout the year. In its membership are some of the best amateur actors and actresses of St. Louis.

An inviting Library with several thousand good books and current periodicals awaits the one who loves to browse. A competent librarian is in charge.

Classes in art, show card writing, dancing, literature, craft work, cooking, Violin

זוכט פון אריבער פינף הונדערט צו־ הערער.

דאָ איז פאראנען אן אייגענער סימ־ פאָני אָרקעסטער, און עס ווערן געוויזן קינאמאטאָגראפישע בילדער פון אייראָפּייאישע און אמעריקאנער באַ־ רימטע אַרטיסטען. דורכ'ן יאָר קומען דאָ פאָר פאָרשטעלונגען פון דעם דרא־ מאטישן קלוב, וועלכער ציילט צווישן זיינע מיטגלידער פייאיקע אמאטור אקטיאָרן און אקטריסעס.

דאָ איז פאראן באזונדערע קלאסן פאר קונסט, ליטעראטור, פידל־שפילן, טאַנצן, האַנדווערק, קאָכן א. ד. ג.

די ביבלעאָטעק פארמאָגט עטלאכע טויזנט ביכער און פּעריאָדישע אויס־ גאבן, אונטער דער אויפזיכט פון א קאָמפּעטענטן ביבליאָטעקער.

50 פארשידענע קלובען פון יונג־ וואָרג פירן דאָ זייערע טעטיגקייטן אונטער דער פירערשאפט פון פּער־ זאָנען, וועלכע ווערן באשטימט דורך דער דירעקציע פון וואַי עם העיטש עי.

אָרט איז דאָ פאר אלעמען. דער בנין איז וואונדערבאר שיין.

Orchestra, Glee Club, health lectures are offered in the Educational Department.

Dances, movies, billiards and other entertainment is also in the versatile "Y" repertory.

There are more than 50 clubs for young men and women at the "Y". These are composed of mutual friends who, attracted to each other,

organize clubs for cultural, athletic and social purposes. These clubs generally have leaders who are appointed by the "Y."

The "Y" is a meeting place for most of the community. Here young and old congregate. Most of the representative Jewish philanthropic and fraternal bodies gather for their regular business.

* * *

The remotest predecessor of the present association was the Hebrew Young Men's Literary Society, whose first public appearance of note was an entertainment presented October 4, 1879. January of the following year, the present name was adopted,

Early in 1897 Abe Rosenthal suggested that one more attempt be made to revive the association. 750 members were secured for the reorganized society.

The need for newer and larger quarters soon became imperative, and many attempts were made to raise funds for a new social centre building.

But the building failed to materialize, and in lieu of it quarters were purchased at 3645 Delmar Avenue in the following year.

Early in 1922 the "Y" was reorganized, the late David Sommers being chosen president. Immediately, plans were drawn up pointing to a serious attempt to secure the long-sought new building. The defunct publication was revived under the name of the "Y Journal", and preparations were made for an intensive building fund campaign. Under the able direction of Dr. Philip R. Goldstein, of the Jewish Welfare Board, the "Y" went over the top in its campaign for a half million dollars in the spring for 1923. And the present building is the tangible convincing evidence of the success of that campaign.

The energetic and capable Mr. Gilbert Harris, Director of the "Y" finished his address with the following:

"The Jewish spiritual growth of the Y. M. H. A.-Y. W. H. A. must be no less virile. The "H" is an integral part of the program. Here everything Jewish must be welcomed and nurtured. Here should the finest urgings of a noble people be brought into life and the words of the Prophets made to live again."

MISSOURI STATE

Saint Louis

Organizations and Cultural Activities

(Listed according to their origin)

FROM 1776 TO 1932

מיזורי שטאַט

סאנט לואים

אַרגאניזאציעס און קולטורעלע טעטיגקייטען

[לויט דער צייט פון זייער אנשטייאונג]

פון 1876 ביז 1932

The Jewish Press

ORGANIZED 1876

At the local Jewish newspaper stands various Hebrew newspapers are displayed, especially the folowing: (listed in alphabetical order) the "Americaner", the "Courier", the "Day", the 'Forward' the "Morning Journal" the "Record" and the "Zukunft" With the exeption of the "Record" all of them are mailed in from the east. The "Daily Forward" is printed in Chicago and received by the local readers the same day it is issued. Mr. B. Cohen is the St. Louis manager.

* * *

The St.Louis Jewish-English press dates back to 1876. The "Jewish Tribune" was then established through the efforts of Messrs. Goodman, Friedman and Wolfner.

The "Jewish Voice" later on made its appearance, published and edited by Rabbis Spitz and Sonenshein. This paper was a factor in local Jewish life for over half a century.

With the death of Dr. Spitz the "Voice" lost a lot of its influence. Many attempts were

ביי די היגע אידישע צייטונגם פאר־
קויפער ווערן פארקויפט (לויט א"ב)
"אידישער קוריער" (שיקאגא), "אמע־
ריקאנער", "טאג", מארגן זשורנאל",
"פארווערטס" און "צוקונפט" — (ניו
יארק).

דער "פארווערטס" האט דא א
אפיס, אונטער דער פארוואלטונג פון
ב. קאהען, וועלכער פירט־אן מיט דער
סאנט לואיסער אויסגאבע. זי ווערט
געדרוקט אין שיקאגא און באקומט זיך
דא טעגלאך אינ'ם זעלבען דאטום ווען
זי דערשיינט.

* * *

די היגע אידיש־ענגלישע
פרעסע ציילט איר היסטאריע זינט
1876. "טהי דזשואיש טריביון", גע־
גרינדעט דורך גודלאוו, פרידמאן און
וואלפנער, און "טהי דזשואיש וואיס"
דורך ראבי מ. ספיץ און ראבי זאנענ־
שיין, (רעפארמאטארישע טענדענץ
מיט א פרייגדלאבע שטעלונג צום אר־
טאקסישן אידענטום). א פאאר יאר
נאך'ן טוידט פון דר. ספיץ הערט די
צייטונג אויף צו דערשיינען אין 1922.
איר לעצטער רעדאקטאר איז געווען
דער יונגער ענגלישער זשורנאליסט,
דזשולים קליין, איצט איינער פון רע־
דאקציע סטעף פון "סט. לואים
סטאר".

אין 1901 הויבט אן צו דערשיינען
די וואכענבלאט "מאדערן ווייו", וועל־

made later, by various individuals to elevate the paper to its former standing, but with little success. In the last years of its existence it was edited by Mr. Julius Kline, capable Journalist, now with the "St. Louis Star".

In 1901 a New weekly appeared on the scene, entitled the "Modern View". This paper was established and edited by Mr. A. Rosenthal, poet, philosopher and brilliant journalist. At the beginnig its tone was extremely "reformed" but gradually it became more sympathetic to national ideals and even to orthodoxy.

In October, 1929 Mr. Rosenthal died, and his daughter Miss Mignon Rosenthal took the place of her renowned parent.

In April, 1930 Mr. Joseph Fry, a capable journalist took possession of the paper and under his leadership the influence of the "Modern View" is felt in every phase of local Jewish life.

* * *

The Yiddish Press

The attempt to develop a Jewish newspaper in St. Louis can be traced back to the end of the nineteenth century. The

כע עקזיסטירט עד היום. איר גרינדער־ רעדאקטאָר איז געווען מר. א. ראָזענ־ טהאל, א דיכטער און געזעלשאפטלי־ כער טוהער. לכתחלה איז זי געווען שטרענג רעפֿארמאטאָריש און מיט דער צייט ווערט זי אויפמערקזאם צו אידישע נאציאָנאלע פראָבלעמען און רעליגיעזע טעטיגקייטן.

נאָכן טוידט פון מר. א. ראָזענ־ טהאל, אקטאָבער 1929, ווערט די צייטונג רעדאקטירט דורך זיין טאָכ־ טער, פריילין מיגנאן ראָזענטהאל, און זינט אפריל 1930, ווערט "דהי מאָ־ דערן וויו" רעדאקטירט און אַרויסגע־ געבען דורך דזשאָזעף פריי, אבסאָלוט צוגעפאסט צו דעם פראָגרעסיוון־ פאסט, און די וואָכענשריפט האלט־אָן איר פארדינטע ליטעראריש־נעזעל־ שאפטלאכע פאָזיציע.

* * *

אידישע צייטונגען

די אַנטוויקלונג פון א אָרטיקער אי־ דישער צייטשריפט הויבט זיך אָן מיט עטלאכע און דרייסיג יאָר צוריק, מיט דער דערשיינונג פון "דער אידישער פֿרעסע", ארויסגעגעבן פון מר. שור (ע"ה). זי עקזיסטירט ניט מער ווי דריי וואָכן.

נאָכער ווערט ארויסגעגעבן דורך משה שערמאן "די סט. לואים'ער גא־ זעטע", וועלכע דערשיינט וואָכנטלאך אין א משך פון א יאָהר.

דערנאָך האָט מר. א. קרישטאלקא (ע"ה) אָנגעהויבן ארויסגעבן א וואָכנטלאכע צייטונג, וועלכע עקזיס־ טירט א 16 וואָכן.

first appearance was made by the "Yiddishe Presse," which lasted for three issues. Its publisher was the late Mr. Shor.

A second attempt was made by Mr. Sherman with the issuance of the "Tegliche Gazetta." This periodical lasted exactly one year.

Another weekly was later issued through the efforts of the late Mr. Krishtalka. This paper lasted only 16 weeks.

In 1907 a Jewish corporation by the name of "Gram and Glass" cap manufacturers became interested in a new publication: the "Forshteer," a daily paper. About thirty thousand dollars was sunk in the project. Its office was then on Eleventh and Franklin. The late I. M. Wolfson was the editor and M. Sherman, manager.

The daily lasted but four months and was later sold to Mr. Rudolph Coopersmith, (son-in-law of Mr. Sherman), for $4,000, but this great bargain did not turn out so profitable to the owner. For three years the publishers managed to struggle on, but finaly the venture collapsed as well. Mr. Sherman made a last attempt to convert the daily into a weekly "Forshteer" and print-

אין 1907 האָט זיך מיט דער פּראָגע פּאַראַינטערעסירט א אידישע פּירמע "גראַם און גלעסס", אייגנטימער פון א היטל פאַבריק און ס'האָט אָנגעהויבן דערשיינען א גרויסע טעגלאַכע צייטונג "דער פּאָרשטייער". א סכום פון א 30 טויזנט דאָלער האָט די אייגריכטונג געקאָסט. די רעדאקציע איז געווען אויף דער 11-טער גאס צווישן פּרענקלין און וואַש סטריטס. י. מ. וואָלפסאָן (ע"ה) פון שיקאגא איז געווען דער רעדאקטאָר און משה שערמאן — פאַרוואַלטער.

נאָך 4 מאָנאַטן צייט, ווערט די גאַנצע אייגריכטונג מיט דער צייטונג אינאיינעם פאַרקויפט (פאר 4 טויזנט דאָלער) צו שערמאַנ'ס איידעם, רודאָלף קופּערסמיטה. אָבער אויך דער נייער אייגנטימער, כאָטש ער האָט דאָ איינגעהאַנדלט א מציאה, האָט קיין איבעריקן מזל ניט געהאַט. נאָך 3 יאָר מאַטערניש איז די צייטונג אונטערגענאַנגן. משה שערמאן פרובירט נאָך אָנצוהאַלטן כאָטש א וואַכנטלאכן "פּאָרשטייער", וועלכער פלעגט זיך דרוקן אין שיקאגא פאר סט. לואים, אָבער אלץ אָן דערפאָלג. דאָס נעמלאַכע האָט פּאַסירט מיט זיין הומאָריסטישער וואַכנשריפט "כל בו'ניק" — זי עקזיסטירט ניט מער ווי אייניקע וואָכן.

ענדע 1912 הויבט אָן דערשיינען א וואַכנטלאַכע "אידיש פּרעסע", ארויסגעגעבן פון אברהם און מענדל פרידמאן. שפּעטער גייט זי איבער צו מר. ברוידעס און הויבט אָן דער-

ed it in Chicago; but even that failed, also his humorous journal "The Kal-Boi-Nik" fared no better than the rest of his attempts.

At the end of 1912, another weekly appeared on the scene "The Yiddishe Presse", published by Messrs. A. and M. Friedman. Later on this paper was bought out by Mr. Broides, of Chicago, who converted it into a daily. But that only lasted a few months.

In the meantime a certain printing establishment known as the "Bernitz & Goldman Printing Co." issued a new weekly, named "The Jewish Record." Mr. Sol Goldman later became the sole owner, until 1923.

1918 Mr. Leon Gellman was invited to accept the editorship.

In November, 1923, the paper was bought out by Mr. A. L. Gellman and the Brothers Hurwitz, owners of the Hub Printing Co. In 1925, Mr. Noah Salz, a man of literary tendencies, also became interested in this paper.

The men comprising the personnel of the paper were of remarkable material (from a spiritual as well as literary standpoint.). They combined all the necessary elements that

שיינען טעגלאך און עטלאכע מאנאטן ארום הערט זיך אויף צו דערשיינען.

אין דער צווישן צייט האָט די "בערנין־גאָלדמאן פּרינטינג קאָ." גע־גרינדעט דעם "אידישן רעקאָרד" אלס א וואכנבלאט. נאָכדעם פארבלייבט סאָל גאָלדמאן דער אייגנטימער פון "רעקאָרד" ביז נאָוועמבער 1923.

אין 1918 ווערט מר. א. ל. געלמאן איינגעלאדן אלס רעדאקטאָר

אין נאָוועמבער 1923 גייט דער "רעקאָרד" איבער אינגאנצן אין רשות פון א. ל. געלמאן און די ברידער נייטהען און דזשולִיוס האַרוויץ, זשור־נאליסט און אייגנטימער פון דער בא־וואוסטער האָב פּרינטינג קאָ.. אין 1925 קומט צו א פערטער שותף און א ליטעראריש־ער כח — נ. ו. זאַלץ.

דער אָנפירנדער פּערזאָנאל איז באמת געווען א אידיליש־ער. דער גייסטיקער און ליטעראריש־ער פאר־מעגן וואָס א צייטונג דארף פארמאָגן איז דאָ געווען בשלמות. עם איז ג־ע־וען אלע סימנים פון דערפאָלג. די אייגנטימער זיינען געווען אזוי מוטיק אין זייער גרויסער ארבעט, אז זיי הויבן אָן ארויסגעבן דעם "רעקאָרד" טעגלאָך. עם איז כדאי א בליעטער צו טאָן דעם באַנד טעגלאָכע "רעקאָרדס" צו איבערצייגן זיך אין דער ערלאַכ־קייט און גאַנצקייט פון דער אונטער־נעמונג. דער טעגלאָכער "רעקאָרד" האָט עקזיסטירט פון מאי 1927 ביז פעברואר 1928 און האָט געמוזט פאר־וואנדעלט ווערן צוריק אין א וואָ־כנטלאָכע.

is required to make a successful paper.

They were so enthused with their task that they finally ventured into a much greater undertaking. In May, 1927, the weekly "Record" was converted into a daily. But in February, 1928, they were forced to the former scale. A glance through the old pages of that daily convinces one of the sincerity, good faith and stamina those men invested in the undertaking.

At the beginning of 1929 the partners seperated. Messrs. L. Gellman and N. Salz took charge of the weekly "Record," and to the very day this paper is published in St. Louis, under the same editor and with the same independent constructive traditions.

* * *

There, at 1714 Chestnut street you will find these two intelligent men clinging devotedly, religiously to their task; one at the desk, the other —at the linotype, casting and moulding a clean, healthy, humanly Jewish word, to enrich the lives of their fellow men; to give a clear and honest tone to the local Jewish life. To clarify and illuminate the path for those that will follow.

די פריהערדיקע שותפים טיילן זיך פאנאנדער ענדע 1928, מיט א געפיל פון "אחים לצרה". דער "רעקארד", צוריק אלם א וואכנטלאכע צייטונג, בלייבט אין רשות פון א. ל. גאלמאן און נ. וו. זאלץ. די טענדענץ ווערט אפגעהיט ערלאך ווי געווען: "אומפאר־טייאיש און אומאפהענגיק" — "צו בויען גייסטיק־קאנסטרוקטיוו דאם לאָ־קאלע אידישע לעבן, צו ארגאניזירן דאם ארטאדאקסישע אידנטום, צו בריינגען דיסציפלין אין די רייהען און צו פארטרייבן הפקרות און אומפאר־אנטוואָרטלאכקייט פון דער אידישער גאם".

* * *

זיצן זיך צוויי אידן תלמידי חכמים אויף 1714 טשעסטנאט סטריט, איי־נער באם רעדאקציע־טיש און איינער באם דרוק מאשין, און מע שמידט מיט האַרץ־פייער און מח־פונקען א גע־זונט אידיש־מענטשלאך ווארט, צו באַ־רייכערן דעם לעבן פון זייערע מיט מענטשן, צו געבן א קלאָר־ערלאכן טאָן אין דעם היגן קהלה־לעבן, צו באַ־לייכטן דעם וועג פאר די, וואם וועלן גיין אויף אים און שטעלן אויף דעם וועג די, וואם דארפן גיין אויף אים.

שוועד איז זייער ארבעט, שוועד ביז א ווייטער מדרגה פון מסירות נפש. שוועד דערפאר וויל אפילו די וואם וואלטן געדארפט אפשאצן און קאנסטרוקטיוו מיטהעלפן אזא ארבעט וואם איז לעבן פאר אלע אנשטאלטן, אפילו די — ווילן אויך נאר, נהמא דכסיפא, אומזיסטע ברויט.

ORGANIZED 1896

PROGRESSIVE! ORDER OF THE WEST

On January 5, 1896, about 36 years ago, The Progressive Order of the West was organized in St. Louis. This order is now branched out, practically, all over the United States of America. Its benevolent deeds bring relief, comfort and blessing to its many members and its moral influence and ideals reflect gloriously upon the entire American Jewry.

* * *

The following protocol enacted about 36 years ago, tells its own story:

St. Louis, Mo., Jan. 5, 1896

"The following have formed a Club for the purpose of perfecting an Organization, whose objects would be to fraternally unite all jargon speaking Jews, also to encourage Naturaliza-

פּראָגרעסיוו אָרדער אָף די וועסט

דעם 5-טן יאנואר, 1896, איז אין סאנט לואים ארגאניזירט געוואָרן דער "פּראָגרעסיוו אָרדער אָף די וועסט. דער דאָזיקער אָרדן איז אצינד פּארצווייגט כמעט איבערן גאנצן לאנד. מיט זיינע מעשים און ווירקונג איז ער א שטיץ און שוץ־פונקט פּאר די, וועלכע זיינען אָנגעשלאָסן אין אים און ער איז א שטאָלץ פּאר אלע פּרייַנד פון א נוט־אָרגאניזירטע געזעלשאפט.

* * *

לייענט א פּראָטאָקאָל פון זיין גרינדונגם פּארזאמלונג :

סאנט לואים, מיזורי,
יאנואַרי 5, 1896.

די אונטערגעשריבענע האָבן פּאַרמירט א קלוב מיט'ן צוועק צו פּערפעקטירן אן אָרגאניזאציאָן וועלכע זאָל האָבן די אויפגאבן צו פּאראיינigen, בריידערלעך, אלע אידיש - רעדענדע עלעמענטן ; צו רעקאָמענדירן און העלפן די מעמבערס פּארבירגערן זיך אין אמעריקא, אלגעמיינע פּראָגרעסי־

tion and advancement as well as to give all possible moral and material aid to its members and those dependent upon them".

H. Frumson
M. Feldman
M. Weissman
L. Weissman
L. Schucanovsky
S. Schwartz
Jos. Lehr
A. Schwartzman
M. I. DeVorkin
S. Smiessman
T. Towel
H. Elbert
Ch. Schwartzman
M. Friedman
A. Frankel
P. Mayerson
M. Ewinsky
S. Borenstein
A. Greenspan
M. Shapan
T. Levinson
A. Green

"On a motion duly seconded and carried H. Frumson, H. Elbert, and M. Feldman, were appointed to legally charter this organization. It was decided that the future organization be known and styled the, **"Grand Lodge Progressive Order of the West."**

סירונג, און צו געבן ווי ווייט מען לאך מאראלישע און מאטעריאלע שטיצע צו די אלע מעמבערס און זייערע פא־מיליען :

ה. פרומסאן — ה. עלבערט
מ. פעלדמאן — ח. שוואַרצמאן
מ. ווייסמאן — מ. פריעדמאן
ל. שוקאנאווסקי — א. פרענקעל
ס. שוואַרטץ — פ. מייערסאן
דזשא. לעהר — מ. עווינסקי
א. שוואַרצמאן — ס. באַרענשטיין
מ. י. דעוואַרקין — א. גרינספאן
ס. סמיעסמאן — מ. שאפאן
ט. טאולע — ט. לעווינסאן

ג. גרין

א פאַרשלאג ווערט איז אָנגענומען געוואָרן האָט פאַלמעכטיגט ה. פרומסאן ה. אלבערט און מ. פעלדמאן אז זיי זאָלן אריינסקריגן א לענאלן טשארטער פאר דער אָרגאניזאציע. און עס איז באשלאָסן געוואָרן אז דער נאָמען פון דעם אָרדן זאָל זיין "ג ר ע נ ד ל א ד ז ש פ ר א נ ר ע ס י ו ו א ר ד ע ר אָף ד י ווע ס ט".

די פאַלגענדע זיינען נאָמינירט און עלעקטעט געוואָרן אלס די אָפיסערס פון גרענד לאדזש :

גרענד מאסטער — ה. פרומסאן
ערשטער דעפיוטי גרענד מאסטער — — מ. י. דעוואַרקין
צווייטער דעפיוטי גרענד מאסטער — — — פ. מייערסאן
גרענד סעקרעטאר — מ. פעלדמאן
גרענד טרעזשורער, ס. סמעסמאן

עס איז אויך אָנגענומען און באשלאָסן געוואָרן צו זאמלען פרייוויליגע ביישטייערונגען צו דעקן די הוצאות

"The following were nominated and elected as the officers of the Grand Lodge.

H. Frumson, Grand Master.

M. I. DeVorkin, First Deputy Grand Master.

P. Mayerson, Second Deputy Grand Master.

M. Feldman, Grand Sec'y.

S. Smiessman, Grand Treasurer."

"It was moved, seconded, and unanimously carried that voluntary subscriptions be raised for the defraying of expenses of the Grand Lodge and the following gentlemen have contributed:

H. Frumson, $10.00.
M. Feldman, $10.00
S. Schwartz, $10.00.
P. Mayerson, $5.00.
L. Schucanovsky, $3.00.
M. Friedman, $2.00.
M. I. DeVorkin, $5.00.
S. Smiessman, $5.00.
H. Elbert, $5.00.
M. Weissman, $5.00
J. Tovel, $3.00.
M. Ewinsky, $5.00.
M. Shapan, $5.00.
Ch. Schwartzman, $5.00.
A. Greenspan, $5.00.
I. Levinsen, $3.00."

"The next meeting to be called by the Order of the Grand Master."

Maurice Feldman, Secretary

פון גרענד לאדזש. און די פאלגענדע הערען האבן מנדב געווען די פאלגענדע סומען:

ה. פרומסאן — — — $10.00
מ. פעלדמאן — — — 10.00
ס. שוואַרץ — — — — 5.00
ל. שאקאנאווסקי — — 3.00
מ. פריעדמאן — — — 2.00
מ. י. דעוואַרקין — — 5.00
ס. סמיעסמאן — — 5.00
ה. עלבערט — — — 5.00
מ. מייסאן — — — 5.00
דזשיי טאוועל — — 3.00
מ. עווינסקי — — — 5.00
מ. שאפאן — — — — 5.00
ה. שוואַרצמאן — — — 5.00
א. גרינספאן — — — 5.00
י. לעווינסאן — — — 3.00

דער קומענדער מיטינג דארף נעמען ווערן באם גרענד מאסטער.

מאוריס פעלדמאן, סעק.

וויפיל פאלקסטימליכקייט דער דאזיקער דאקומענט שטעלט מיט זיך פאר! און פאלקסטימלאך פירט זיך מאקע דער אָרדן, זינט ער עקזיסטירט. נאענט זיינען אים די אינטערעסן פון פאלק. ער איז אלעמאל גרייט צו שטיצן אידישע אנשטאלטן, און ער איז אלעמאל אין די פאדערשטע רייהען בא אידיש - נאציאנאלע ארויסטרעטונגען.

דאם הייסט אויפגעטאן

מיט עטלאכע און אכציק דאלער האבן א פאר מנינים אידן (פון פאלק) זיך ארגאניזירט אן איינענעם אָרדן, און אין א משך פון 35 יאר איז ער זיך אויסגעוואקסן אין טויזענטער מיטגלי-

A typical folks document incepted and nurtured by national desires and aspirations and to this very day the Order has kept its folk lore.

Entwined in the interests of the masses, always ready to give a helping hand to every Jewish institution. Always ranking first in all national movements.

An Excellent Achievement

Only a couple of scores of Jews (from the rank and file) and eighty-three dollars developed into a gigantic institution, with thousands of members all over America, sharing in all the work of Israel, at home and abroad.

This Order was the first to establish "Disability Benefits" of $500.00 for each man and woman besides its regular insurance of $500.00 and $1,000 classes. The Order also carries special "Emergency" and "Benefit" funds for needy members. In 1920 the Progressive Order adopted the "Fraternal Rates" system and was also the first of all Jewish orders to establish the "American Experience Table" which is practiced by all Insurance Companies.

דער איבערן גאַנצן לאנד, אויפטוענדיק וואונדערבארע נוצלאכע ארבעט.

דער אָרדן איז נעווען דער ערשטער איינצופירן "דיסאַביליטי בענעפיטס" צו 500 דאָלאר פאר א מאן אָדער פרוי, צוזאמען מיט די 500 אָדער טויזענט דאָלאר אינשורענס. ער האָט אויך א ספּעציעלן "עמוירדזשענסי פאָנד" און הילף'ס פאָנד פאר מיט-גלידער וואָס נויטיקן זיך. אין 1920 נעמט ער אָן די סיסטעם פון "פראָטוירנאל רעיטס" און ער איז אויך נעווען דער ערשטער פון די אידישע אָרדנס איינצופירן די "אמעריקאַן עקספּיריענס רעיטס", וועלכע ווערט פראקטיצירט פון די גרויסע פארזיכערונגס נעזעלשאפטן.

אויסגערעכנט אין פּאָזיטיוו

יעדער מיטגליד, מאן אָדער פרוי, קען קריגן פאלענגערטע אינשורענס ווען זיי זיינען מער ניט אומשטאנד צו צאָלן; ווען מען ווערט אלט 70 יאָר קען מען קריגען די אָפּגעצאָלטע אינשורנס און אז מען וויל אויפגעבן די פאָליסי באקומט מען צוריק דעם סכום וואָס מ'האָט איינגעצאָלט און וויפיל, מיינט איר, איז דער דורכשניטלאכער אָפּצאָל פון א מיטגליד? בסך הכל 15 דאָלער!

אין דער אינשורענס פראקטיק איז נאָך אוועלכעם ניט נעהערט נעווארן. דאָס קען פּאסירן נאָר ווען די נאנצע אונטערנעמונג איז צעמענטעוועט דורך א גרויסן אידעאל, און דערפאר איז טאקע אויך זיכער דער מאטעריאלער מצב פון דעם אָרדן, און זיין פּראָגרעס: אין יאָר 1926 איז דער קא-

Systematic and Careful

Every member (man or woman) can get extended insurance when they are unable to pay their premiums. At the age of 70 one can get his paid up insurance, and by surrender of policy the individual receives all that he paid in on it. All these privileges for the average payment of about $15.00 per year.

Thru regular insurance channel such benefits could not had been attained. Only the unselfish fraternal idea can cement and build such an institution, charitable, yet solid. The following figures tell the tale: In 1926 the capital of the order was $370,000 and today, i. e. in five years it reached the sum of $633,000.

This money is practically all invested in the best obtainable securities, such as Serial Notes, first class Municipal Bonds, Government Bonds, etc. On top of that those bonds are insured against possible losses, placing the order on a rock foundation under all possible adversities.

A Business Admisistration

In order to save money the Organization conventions are

פּיטאל פון אָרדען נעווען 370 טויזענט דאלער און צו היינטיקען טאָג, ד. ה. אין א פאַרלויף פון אייניע פינף יאָר איז זיין קאַפּיטאל איבער 633 טויזענט דאלער.

זיין פארמעגען האלט ער אין די מערער פארזיכערטע אופנים, צ. ב. ש. סיריעל נאָוטס, ערשטע קלאס מיוניסיפאל באָנדס, רעגירונגס באָנדס א. ד. נ.

אָט די אלע זיכערע אינוועסטמענטס זיינען ערשט אינשורט, אז ווען פאר א קריזיס עס זאָל זיך ניט טרעפען אין דער פינאנסיעלער וועלט, איז דער קאַפּיטאל פון אָרדן אלץ נעזיכערט.

נעשעפטס פירונג

כדי צו פארקלענערען די הוצאות פון אָרדן, וועלן זייניע קאָנווענשאָנס אָפּגעהאלטען ניט אלע יאָר, נאָר אייניגמאָל אין צוויי יאָר. אין צווישען־קאָנווענשאָן פּעריאָד איז די נאציאָנאלע עקזעקוטיוו באָארד מיט'ן גרענד מאסטער אין דער שפּיץ די פּראָנטוואָרטלאכע קערפערשאפט אָנצופירן מיט דער גרויסער ארבעט פון אָרדן, אונטער דער אונערמידלאכער ארבעט פון גרענד סעקרעטאר, מאָרים שאָפּירא.

עס וועלן אָננעהאלטן א שטענדיקע קאָראָספּאָנדענץ מיט די לאדזשעס אין בערן לאנד דורך באריכטן, צירקולארן, טעלעגראמעס א. ד. נ.

אין דעם פּרט איז זייער וויכטיק דער נעדרוקטער בולעטין (אין אידיש און ענגליש), וואָס וועלט יעדן מאָנאט ארויסגעגעבן און צעשיקט צו אלע מיטגלידער. זינט 1921 דערשיינט ער אָן א אויפהער אונטער דער פאר-

held once every two years instead of once a year. Empowering its executive board (presided by the Grand Master) to carry on the work of the order; guided always by their untiring Grand Secretary, Mr. Morris Shapiro.

It is but natural that the main office should keep in close contact with all the lodges as well as all the individual members all over the land; but of exceptional interest is the printed bulletin (in Jewish and in English) that is mailed monthly to every member of the order. Edited and supervised by the capable and energetic Mr. Wm. H. Goldman, who is also chairman of the publicity committee.

The bulletin embodies a monthly report of all the activities of the institution: protocols, board sessions, lodge reports, incomes and expenditures, bank balances, lists of those that received insurance claims, etc., and, of course, important issues are discussed and analyzed.

Current Events

Two cardinal issues are now uppermost in the minds of the order executive:

אנטוואָרטלאָכער רעדאקציע פון ווילִיאם ה. גאָלדמאן, וועלכער איז אויך דער טשערמאן פון דער פובלי־סיטי קאָמיטע.

אין בולעטין וועלן יעדן מאָנאַט פארעפענטלאָכט די נאָנצע טעטיגקייט פון אָרדן: פראָטאָקאָלן פון די באָרד זיצונגען, באריכטן פון די לאדושעס, הוצאה און הכנסה, די ערטער וואו זיין קאַפיטאל געפינט זיך, די רשימה פון מיטגלידער וואָס האָבען באקומען אינ־שורענס א. ד. גל. ,

וויכטיקע פרינציפיעלע פראגן לעזט דער אָרדן דורך א רעפערענדום צוויישען זיינע אלע מיטגלידער איבערן לאנד.

אויפן טאָג אָרדנונג

צוויי קארדינאלע פראגן באשעפטיקן איצט די פירער פון אָרדן :

1) אלע מיטגלידער וועלכע זיינען נאָך ביז איצט פארבליבן אין קלאס "ב", מוזען באגרייפן די וויכטיגקייט, אין זיי ערע איי גענע אינטרעסן, צו טרענספערירן זיך באלד אין קלאס "א".

2) דער יונגער אידישער דור אין אמעריקע דארף זיך אָנשליסן אין אזא וויכטיקן אָרדן. דאָס איז א וויכטיקער פאר־פאָסטן צו באשיצן די אינטערעסן פון יחיד און פון כלל, דעם אידישן.

עס גייט איצטער־אָן א באוועגונג צו ארגאניזירן בא יעדער לאדוש אי־בערן לאנד א "דזשוניאר קלאב". דער ערשטער פרואוו האָט זיך אָנגעפאנגען אין מעמפיס, טענעסי, די רעזידענץ־שטאָט פון דעם איצטיקן גרענד מאס־טער, א. ד. בירמן. די זעלבע טעטיג־

First, to educate the membership that is still remaining in Class "B" that it is for its own good to transfer into Class "A" and, second, to interest the Amercian Jewish youth to enroll on the roster of this great order. Two worthy causes indeed; to protect those in the folds and to enlist new energy for the benefit of all.

An attempt is now being made to organize auxiliary "Junior Clubs" in connection with all lodges. The first test was made in Memphis, Tenn., the resident city of the Grand Master, Mr. Bierman. Additional tests will be attempted all over America.

Importance and Responsibility

A very important and responsible job has been entrusted to all the leaders of this vast institution. Their duties are many and of great importance. But great jobs are usually given to great men — men that are equal to the task. Honest and capable men are eventually recognized and appreciated. What greater compensation is there for the upright man? And surely the vast membership of the order know their

קייט שטרעבט דער אָרדען אויסצוּשפּרייטען איבערא׳, וואו זיין ווירקונג דערגרייכט.

וויכטיג און זיכער

א גרויסע ארבעט, א וויכטיקע ארבעט איז איבערגענעבן צו די פירער פון אזא שיינעם אָרדן, די פירער אין צענטר, די פיהרער אויף די ערטער און די גאנצע מיטגלידערשאפט אין־בערן לאנד, — אלע זיינען פאראנט־וואָרטליך פאר׳ן פּראָגרעס פון דעם "פּראָגרעסיוון אָרדער אָוו די וועסט".

און זיכער קענען זיי זיין, אז ער־לאכע און פייאיקע מעשים ווערן סוף כל סוף אנערקענט און אָפּגעשאצט. און רואיק קענען זיי פאקלאָם זיין, די געטרייע פיהרער און מיטגלידער. באַ דעם רודער שטייט א ערלאכע און פאראנטוואָרטלאכע פּערזענלאכקייט, מאָרים שאפירא, דער גרענד סעקרע־טאר. ער איז אבסאָלוט צוגעפאסט צו זיין פאראנטוואָרטלאכן גרויסן פּאָסטן, צו וועלכען ער איז אויסגעקלי־בען פון קאָנווענשאָן צו קאָנווענשאָן, אָן א אויפהער, זינט 1911.

ווי אַוי האָט עס פּאַסירט?

שיין און דערפאָלגרייך זיינען די מעשים פון מענטשן, ווען זיי זיינען פאראייניגט מיט א גוטן ווילן צו טאָן גוטעס.

אז מענטשן זיינען פאראייניגט, קע־נען זיי גאָר א סך אויפטאָן.

* * *

צוריק מיט א 35 יאָר זיינען זיך אין סאנט לואיס צונויף נעקומען א פּאָאָר מנינים אידן, ערשט ניט לאנג

leaders, they know and they appreciate them.

Mr. Morris Shepiro, Grand Secretary of the institution personifies the type of the appreciated servant. He has been continuously re-elected since 1911. What greater proof need one ask?

How Did It Happen?

Beautiful and fruitful are the deeds of man when they are united in good faith to do good. They become as powerful as their faith is beautiful.

About 35 years ago two scores of men gathered in St. Louis. They were all of foreign lands, born and reared in perhaps as many cities and towns. Maybe strangers to one another, but they all had something in common — they were all Jews and were all in a strange land. They discussed their lonely lot and decided to improve upon it. There was plenty of room for improvement.

But where to begin. So many problems were pressing, so many of them could stand a change?

They were "green." The language of their adopted land was known little or none. The ways and customs of their

אריבער געקומענע פון זייערע שטעט און שטעטלאך אין דער אלטער היים, און האָבן זיך ארום געראטן זייער לאגע, און האָבן זיך צונויף נערעט, אז מע דארף זי פאבעסערן.

און עס איז נעווען אזויפיל צו פאר־בעסערן, אז מ׳האָט ניט נעוואוסט צו וואָס פריער זיך נעמען.

"גרין" איז מען נעווען, די שפּראך פון לאנד האָט מען נאָכגעטו נערעט, די מנהגים פון לאנד האָט מען נאָכגעטו נעוואוסט, און פרנסה דארף מען, און אהיים צו משפּחה (צו דער גאנצער אלט־היימישער אידישער משפּחה) בענקט זיך, און עלנד איז מען, און אפן הארצן איז אומעטיק — עס איז ניטא וואו זיך אהינצוטאָן.

איז געבליבן, אז פריער פאר אלע היום׳ס דארף מען זיך פאראייניקן. אז אלע וועלן זיין פאראייניקט — יד אחת — וועט מען קענען עפּעס אויפּטאָן. ווי די מעשה איז, וועט מען זיך זען אינאיינעם, וועט מען זיך אויסרעדן דאָס הארץ אינאיינעם; און אלעמאָל איז בעסער צו זיין בציבור איידער אליין פאר זיך. וואָס א ציבור קען אויפּטאָן, קען עס אוואדע א איינציקער ניט.

* * *

דאן זיינען אין סאנט לואיס שוין נעווען רייכע אידן אויך, שוין אויס־נעגרינגט און באזעסענע. אָבער די ערשט־אריבערגעקומענע אידן האָבן זיך ניט געפילט היימיש אין אזעלכע "הויכע פענסטער", וואו מע רעט נאָר־ניט קיין מאמע־לשון, קיין "אידיש". דערפאר האָבן זיי געוואָלט שאפן א

neighbors were equally foreign. A livelihood had to be eked out, and a deep longing and yearning was constantly nagging at the heart for ones family (the entire Jewish family of the old home) for one's ownness —for one's former self. Dark, gloomy and lonesome souls, what were they to do with themselves?

To unite, was the first unanimous cry, "Let us first unite —the rest will follow." If nothing else will be achieved, at least one may have a chance to "unload" his embittered heart on a sympathetic ear.

Man Cannot Live Alone

Even then there were in St. Louis well-to-do Jews, well settled Jews, Americanized Jews, but what could these foreigners do at the meetings of the "400"? What interest could they take in their affairs when their very language was foreign to them? A circle of their own a "tight circle" was needed. A place where Jews speak Jewish—a common meeting ground where one knows and understands another. Where one may enjoy a festival or shed a tear in his neighbors sorrow. A place where a body

אייגענעם קרייז, א אידישן קרייז, וואו אידן וואָס רעדן אידיש זאָלן זיך קענען פילן היימיש, טאָקע ווי אידן דארפן זיך פילן צווישן אידן. איז א שמחה בא איינעם — דארפן זיך אלע משמח זיין מיט אים, איז חלילה עפעס א איבערשלאָג בא איינעם — דארף מען אים שטארקן, דארף מען אים אויסרעדן דאָס הארץ, און מע דארף אים טאָקע העלפן. ווי דען?!

און העלפן — זאָל זיין געהאָלפן נאָר צווישען זיך, היימישע צווישן היימישע, דאן איז די הילף א היימישע, א ברידערלאכע. סע ניט, חלילה, קיין צדקה.

* * *

אזוי האָבן זיך צונויף געראטן מענטשן פון פאָלק, און אזוי האָבן זיי אָרגאניזירט זייער "פראָגרעסיוו אָרדער אף די וועסט".

און א מזל אזא: — דער אידישער סאָנט לואיס איז עס געווען באשערט צו זיין די וויגעלע פון דעם איצטער אויסגעוואקסענעם און פארצווייגטען אידישן וויכטיקן אָרדן.

---

can lend a helping hand; and, if need be, receive some aid—fellowship aid, not charity.

That's how it came about, that's how the "Progressive Order of the West" became a reality.

And it was the lot of St. Louis to hold the cradle of this vast and beautiful order.

Zionist Factions

ORGANIZED 1898

Saint Louis was one of the first cities in America to heed the summons of the immortal leader ,Theodore Herzl. Almost simultaneously with the first meting of the original gathering of the World Zionist Congress in Basle a zionist local was established here.

From its very inseption the mases of Saint Louis responded. The Jewish Alliance, at 9th and Wash Street were the principal headquarters of the organization, where well attended metings were held frequently.

The Zionist idealogy was received enthusiastically by the masses — the lonely "green", estranged from their home and loved-ones, unaclimated to the land, its people and customs, weary travelers from one diasparoh into the other. They knew the value of a home even if that home was only a dream home; but it was the home of their fathers, and they loved it.

The leaders of that new movement, offspring of those mases, knew the yearning of

ציוניסטישע טעטיגקייט

סאנט לואיז איז געווען פון די ערשטע שטעט אין אמעריקע, וואס באלד נאכ'ן ערשטן באזעלער קאנגרעס האט ארגאניזירט א ציוניסטישע ארגאניזאציע.

אין דער ערשטער תקופה האט דער היגער ציוניזם געשלאגן וואורצלען אין דער דאמאלסדיקער אידישער געטהע, וואו די באוועגונג האט געהאט א מאסען כאראקטער. די דאמאלסדיקע פארזאמלונגען, דער קלוב 9-טע און וואש סטריט, און די אלע אנדערע צוזאמענקונפטע זיינען געווען דורכאוים פאלקסטימליכע.

אין זייער "גרינקייט" אין דער נייער מדינה, האבן די נארוואם אריבערגעקומענע אידן פון איינגעפונדעוועטע אידישע מקומות געבענקט נאך זייער פאמיליארישער אלטער היים, און די־א בענקעניש האט זיי שוין פאר איינוועגס געפיהרט ווייט אוועק צו דער אלטער היים פון די אבות און פון אמאליקן שטאטליכן גלאנץ.

אזא דאבעלטע בענקעניש האבן די אידישע מאסן געזוכט צו שטילן אין ציוניסטישע פארזאמלונגען. די דאמאלסדיקע ציוניסטישע טוער, אלס קינדער פון דער טראדיציאנעלער אידישער פאלקסטימלאכקייט, האבן אויף א נאטירלאכן אופן תופס געווען די פסיכיק פון די פאלקס מאסן און אין

their fellow men, they knew that the psychological answer to the ghetto was: Palestine, and they lost no time to elevate the masses to their new ideal. Their mission was doubly important because it not only showed these unfortunates the bright ray of hope for the future, but it also infused new life—new energy into their every day life.

In 1907, Dr. Shmarya Levin came to visit St. Louis. The reception committee consisted of: the late Dr. M. Goland, Simon Goldman, I. M. Wolfson, John Ellman and Louis Goodman. In order to introduce Zionism to the reform element the committee exploited Dr. Levin's visit for that purpose and arranged the mass meeting in the Shaare Emeth Temple (the mecca of the "other side.") The "Daily Forshteer" then announced in large captions "Zionism in the Temple." "The Congregation is Packed with Orthodox Jews," "Christian Preacher in Favor of the Movement."

To the eight Zionist Congress three delegates were elected and sent from St. Louis: Wolf Fishlowitz, Dr. Margolis, and Dr. Shmarya Levin.

"The Young Sons of Zion",

א צוגעפֿאסטער ריכטונג האָבן זיי געפֿיהרט די ציוניסטישע טעטיגקייט.

זייער אויפנאָבע איז געווען א דאָבעלטע: שטאַרקן דעם מוטה פון די אידן אין דער גענגווארט! און באַלייכטן זייער האָפנונג צו דער צוקונפט.

אין 1907 קומט אין א באזוך דר. שמריהו לעווין. אין דער קבלת פּנים קאָמיטע זיינען געווען דר. מ. גאָלאַנד (ע"ה), סיימאן גאָלדמאן (ע"ה), י. מ. וואָלפֿסאָן (ע"ה) דזשאהן עלמאן, יודל גלאזער און לואי גודמאן.

כדי אריינצודרינגען אין די רעפֿארם־קרייזן האָט מען זיין ערשטן ארויסטריט אראַנזשירט אין "שערי אמת" טעמפּל. "דער פֿארשטייער" דרוקט מיט גרויסע אותיות": "ציוניזמום אין טעמפּל" — "דער טעמפּל געפֿאָקט מיט אָרטאָדאָקסישע אידן. א קריסטליכער פּריטשער ערקלערט זיך פֿאר דער ציוניסטישער באַוועגונג".

צום אכטן ציוניסטישן קאָנגרעס זיינען פון סט. לואיס אויסגעקליבן געוואָרן דריי דעלעגאַטן: וואָלף פישלאָוויץ, דר. מרגליות און דר. שמריהו לעווין.

צו יענער צייט זיינען אויך געווען טעטיג די "יאַנג בני ציון", "דאָהטערס אף זייאָן" און "חובבי שפת עבר".

דאָ איז אויך געווען די וויגעלע פון דער "אחוזה" אידייע, סיימאָן גאָלדמאן (ע"ה) איז געווען דער גרינדער פון דער ערשטער קאָלאָניע "פוריה", וועמענס ציל עס איז געווען צו פֿארינטערעסירן אמעריקאַנער אידן, זיי

"Daughters of Zion" and Lovers of the Hebrew Tongue, too were quite active.

The cradle of the "Achuza" idea also originated in Saint Louis. The late Dr. Simon Goldman was the first man to organize the "Achuza" colony "Poria", with the object to interest American Jewry to invest in Palestinian ventures. In 1911, thru the initiative of the local Zion Council, presided by Mr. I. L. Borishuk the first "Mizrachi" group, in America was organized. This newly formed organization propogated its ideal all over America, until it became a nation-wide movement.

* * *

In 1911, the first 'Mizrachi' delegate, Mr. I. L. Borishuk was sent to the World Zionist Congress in Vienna. The leaders of that time were: the late Rabbi Abramovitz, Leon gellman, editor of the "Jewish Record" and A. S. Broida, now in Chicago.

The first Central Bureau of the "Mizrachi" of America was in Saint Louis, with Mr. Leon Gellman as secretary.

Saint Louis is always contributing liberally towards all Zionist causes. Famous visiting

זאָלן קויפן לאנד אליין צו באארבעטן אין ארץ ישראל.

* * *

אין 1911 איז דורך דער אינציאטיווע פון היגן ציון קאָנסול, אונטער דער פּרעזידענטשאפט פון י. ל. באָרישוק, אָרגאניזירט געוואָרן די ערשטע "מזרחי" אגודה אין אמעריקא.

די אגודה איז געווען די ערשטע צו גרינדען דעם מזרחי איבערן לאנד. זי האָט וועגן דעם צושיקט דעם ערשטן צירקולאר אומעטום.

אין 1911 איז צו דעם ציוניסטישן קאָנגרעס אין ווין געווען דערלעגירט דער ערשטער מזרחי דעלעגאט פון אמעריקע, י. ל. באָרושאָק. די אָנפיהרער פון דער דאמאלסדיקער מזרחי זיינען געווען הרב אברהאמאוויץ (ז"ל), א. ל. געלמאן (דער איצטיקער רעדאקטאָר פון "אידישן רעקאָרד") און א. ש. ברוידא (איצט אין שיקאגא).

די ערשטע צענטראל ביורא פון מזרחי אין אמעריקא איז געווען אין סט. לואיס, מיט א. ל. געלמאן אלס סעקרעטאר.

די צווייטע תקופה אין דער היגער ציוניסטישער טעטיגקייט צייכנט זיך אויס מיט די גרויסע סכומים געלט וואָס ווערט דאָ געשאָפן פאר ציוניסטישע צילן און די גרויסע דעמאָנסטראציעס און פארזאמלונגען וועלכע ווערן ארגאניזירט בא געווייסע ציוניסטישע געשעהענישן און ווען עס קומען אהערצו גרויסע ציוניסטישע געסט.

איצט איז זייער טעטיג די "הדסה", "דזשוניאר הדסה", "מאקאבייער" א.

leaders are well received here and seem to be pleased with their achievements here.

The Zionist organization of Saint Louis sponsors: the "Hadassah" women's organization, a very large and active body, "Junior Hadassah", that follow on the foot-steps of their senior sisters; the "Maccabaean Club", one of the oldest Zionist branches, dating back over a score of years and several other groups and clubs, imbued with the Zionist idealogy.

Saint Louis is the centre of the South-west and Mid-west regions, of the American Zionist organization. Since the "Restoration Fund" became an institution in the movement the following directors conducted the campaigns: M. J. Slonim, Arthur Adams, Charles I. Cooper, and, since 1929, Mendel Fisher, journalist, orator and very capable organizer, directed the western regions. Mr. Fisher is also conducting the American Palestine campaign for the Jewish Agency.

Dr. Alex S. Wolf, pioneer zionist and close friend of Dr. Theodore Herzl, is now president of the local Zionist community.

Professor Gustave Klausner,

ד .גל. כמעט אלע רבנים און ראביים זיינען אקטיוו אין דער אויפקלערונגס־טעטיגקייט פון ציוניזם וואס זיי פירן דורך פון די בימות פון זייערע שוהלן און טעמפלס. דער ציוניזם איז דאָ זייער פאָפולאר אויך אין די ניט־אידישע קרייזן.

דאָ איז די דיסטריקט ביורא פאר די "סאוטה וועסט" און "מידל וועסט". זינט דער פאָרמירונג פון דעם "קרן היסוד", זיינען דאָ געווען טעטיג, אין פארשידענע פעריאָדן, צוגעשיקטע פון דעם צענטר אין נויאָרק פאָלגענדע פערזאָנען: מ. דוש סלאָנים, טשארלס י. קופפער, ארטהור עדעמס. זינט 1929 איז מענדל פישער דער דיסטריקט דירעקטאָר פאר ציוניסטישער טעטיגקייט און נאציאָנאל פאנד.

מיט דער ארגאניזירונג פון דעם "אמעריקאן פאלעסטיין קאמפיין" פאר דער אידישער אגענטור, פיהרט ער אן מיט דער ארבעט אויך.

former president of the organization, a very picturesque and loveable personality is one of the mainstays of the organiztion. Zionism is actually a part of his life.

* * *

The Revisionist Group

St. Louis also boasts of a "Revisionist" local, that was organized in 1931, thru the efforts of Mr. David Epstein, a member of the executive body of the Amrican "Revisionists".

Poale Zion - Zeire Zion

St. Louis was one of the first cities, in America, where this movement started. The very first members responsible for the local organization were: I. Braun, A. Wax, N. Bardichevsky, Dr. Polishuk, Shapiro and "Chaver Nechamya", now in Palestine. Practically all of them limited in means as well as in time, nevertheless very active.

Lectures by Messrs. Bardichevsky and Nechamya were quite instrumental in bringing about the masses to their ideal.

Another important worker, Mr. N. Kaufman, later joined the ranks. He was, to a degree, responsible for the opening of the "Folks Shule" and the 'Labor Lyceum".

When the first local of the Cloak Makers' Union was organized here, the Poale Zion took an active part in the activities. Mr. I.Braun was its first president and Mr. A. Wax— its secretary.

During the world war, some of the members enlisted in the Jewish legion for Palestine and the remainder took an active part in the work of the famous "People's Relief".

In 1919, when immigration resumed its former proportions

פּועלי ציון - צעירי ציון

סאַנט לוּאיס איז געווען פון די ערשטע שטעט אין לאַנד, וואו עס האָט זיך אָנגעהויבן די פּועלי ציון באַוועגונג. אירע ערשטע טויער זיינען געווען: י. בראון, א. וואקס, נ. באַרדיטשעווסקי, חבר נחמיה (איצט אין ארץ ישראל), דר. פּאָלישוק (איצט אין שיקאגא) און שאפּירא.

אירע מיטגלידער זיינען געווען אַרבעטער, באַגרענצטע אין צייט און אין פּרנסה, אָבער זייער אַקטיוו אין דער פּאַרטיי.

די לעקציעס, וואָס פּלעגען איינגעאַרדנט ווערען דורך די חברים נחמיה און באַרדיטשעווסקי, האָבן א סך בייגעטראָגן צום איינפלוס פון פּועלי ציון אין שטאָט.

נאָכהער האָט די פּועלי ציון צוגעקראָגן גאָר א ווויכטיקן טויער, נחמן קויפמאַן, וועלכער האָט צוזאמען מיט'ן ברענטש פון אידיש נאַציאָנאַלן אַרבעטער פאַרבאַנד געגרינדעט די פּאָלקס שולע און געהאָלפן גרינדן דעם אידישן לייבאָר לייסעאום.

אין דער גרינדונג פון דעם ערשטן לאָקאל קלאָוק מאַכער יוניאָן איז די פּועלי ציון געווען פּאַרטרָאָטן. חבר בראון איז געווען ערשטער פּרעזידענט פון לאָקאל און נאָכער חבר א. וואקס סעקרעטאר.

אין דער צייט פון מלחמה זיינען אייניגע חברים אַוועק אין אידישן לעגיאָן, און די איבערגעבליבענע האָבן געזומען אָן אָנפירנדיקן אַנטייל אין דער טעטיגקייט פון "פּיפּל'ס רעליעף".

a group of Socialist Zeire-Zion came to Saint Louis and organized their own local, thru the initiative of Zelig Mellman, and J. Perez, later they were joined by M. Grenwald, M. Haar, M. Jick, J. Kaim and others.

This group, too, became very active, their forums were well attended and the masses became interested in the Zionist - Socialist idealogy.

But the program of this new group so closely resembled the platform of the Poale Zion that they decided to merge into one large organization. This act brought in a considerable amount of new energy into the movement. A new comer, I. Lemberger was quite a factor in the newly-formed local.

At present the Poale Zion are united with the Zeire Zion "Hithachduth" and with other Zionist factions, of the same caliber.

The membership of each of the branches, of the parent organization, is as follows:— "Women's Pioneers" — 100; "Poale Zion-Zeire Zion— 50; Gordonia— 30 and the "Farband"— 35.

The 'Geverkshaften' Campaign is one of the major activities of the organization.

אין 1919 זיינען מיט דער נייער אימיגראציע אָנגעקומען קיין סאָנט לואיס מיטגלידער פון "סאָציאַליסטישע צעירי ציון", (ניט "צעירי ציון התאחדות") וואָס זייער פּראָגראם איז געווען די זעלבע וואָס פון פּועלי ציון. די גרינדער פון דער גרופּע זיינען געווען ז. מעלמאן און יוסף פּרין. נאָכער זיינען באלד צוגעקומען אויך די חברים גרינוואלד, משה האָאר, מ. זשיק און אנדערע. די גרופּע האָט געהאט אן אייגענעם גוט באזוכטן "פאָרום" יעדן פרייטאָג אָוונט, און בכלל האָבן זיי געטאָן די זעלבע אַרבעט וואָס די פּועלי ציון.

דאָס האָט נאטירליך געפּיהרט צו אַ פּאראייניגונג און עס האָט זיך אָנגעהויבן א נייע תקופה אין דער היגער פּועלי ציון באוועגונג אפן ציוניסטישן און אפן ארבעטער געביט, וואו דער נייי ארייגנגעקומענער חבר י. לעמבערגער האָט פיל אַרבעט בייגעטראָגן.

איצט האָט זיך פּועלי ציון פּאראייניגט מיט "צעירי ציון התאחדות" און איין פּאַרטיי־ליניע ווערט געפּיהרט בא פּאָלגענדיקע גרופּירונגען: "פרויען פּיאָנערן" —100 מיטגלידער, "פּועלי ציון־צעירי ציון" — 50 מיטגלידער, "גורדוניה" — 30 מיטגלידער און דער נאציאָנאלער ארבעטער פּארבאנד — 35 מיטגלידער.

אין זייער ארבעט־פּראָגראם פּארנעמט א גרויס אָנגעוועענעם אָרט די אקציע פּאר'ן פּאלעסטינער געווערק־שאפטן קאמפּיין.

The Workman's Circle

ORGANIZED 1904

This organization is the largest of its kind in the world. The first Workman's Circle in St. Louis was organized in 1904, through the intiative of two guests from New York, I. Alpert and B. Gilman who were assisted by the late Dr. Kien, Dr. Gurman, Jacob Shapiro, B. Shiekman, and Dr. Yahlem.

In 1912, the branch seperated into two groups; one a socialist group, the other — an anarchist. Later two new branches were added, No. 470 and 466. Each of the smaller branches held about 25 members but branch 60 had 90 members. Lately the element of the Workman's Circle branches are of a mixed nature. They began to realize that the Circle is meant for all Jewish workers, irrespective of their idealogy.

When J. L. Periz died, branch 222 bearing his name, was organized. However, this branch existed only about 3 years and its members entered branch 466.

After the death of Eugene V. Debs, a new branch was

דער ארבעטער רינג איז דער גרעסטער אידישער ארבעטער ארדן אין דער וועלט.

זיין ערשטער ברענטש אין סאנט לואים איז ארגאניזירט געווארן אין 1904 דורך צוויי געסט פון נואַרק י. אלפערט און ב. גילמאן, מיט דער מיטהילף פון דר. א. קיהן (ע"ה), ב. גורמאן, יעקב שפירא, ב. שאכמאן און דר. יאהלעם.

אין 1912 האָבן זיך פון דעם ברענטש אויסגעטיילט צוויי גרופּעס, א סאציאליסטישע און א אנארכיסטישע. דאן קומען צו נאָך צוויי ברענטשעס: נומער 470 און 466. יעדער פון זיי האָט געציילט א 25 מיטגלידער און ברענטש 60 — א 90 מיטגלידער. צווישן די לעצטע זיינען פארבליבן אזעלכע סאציאליסטיש און אנארכיסטיש געשטימטע. איבערגעציגטע אז דער ארבעטער רינג איז א ארדן פאר אלע ארבעטנדע עלעמענטן מיט פארשידענע אנשויאונגען.

נאכ'ן טויט פון י. ל. פּרץ ווערט ארגאניזירט אויף זיין נאָמען ברענטש 222. ער עקזיסטירט 3 יאָר ביז ער לייזט זיך אויף און זיין מיטגלידערשאפט שליסט זיך אָן אין ברענטש 466.

נאכ'ן טויט פון יודזשין דעבס איז דורך דער איניציאטיוו פון ב. קאהן, מענעדזשער פון "פאָרווערטס" אין סאנט לואים, און א. פילליר, נאציאנאלער דירעקטאָר פון ארבעטער רינג

organized by that name, thru the intiative of B. Cohen, manager of the local "Forward" and A. Filler, national director in Missouri state W. C. Their membership counted 42.

In 1929 when the left wing deserted branch 470 the national office disbanded the branch and the Eugene V. Debs branch acquired the members. (470).

The "City Committee" is responsible for the cultural activities of all the branches.

The Ladies' Auxiliary W. C. had been in existence since 1926, and is doing remarkable work.

אין מיזורי סטייט, אָרגאניזירט נעוואָרן דער דעבס ברענטש מיט א מיטגלידערשאפט פון 42 פערזאָנען.

אין 1929 וועו די לינקע פארלאָזן דעם אַרבעטער רינג ווערט ברענטש 479 אויפגעלייזט דורכ'ן נאציאָנאלן אָפיס און דעם נומער באקומט דער דעבס ברענטש.

די "סיטי קאָמיטע" פרעזענטירט אלע היגע ברענטשעס און זי פירט די גאנצע קולטורעלע טעטיגקייט. איר פרויען עקזיסטירט זינט 1926 און טוט וויכטיקע ארבעט. בכלל פילט זיך דאָ שטאַרק די ווירקונג פון אַרבעטער רינג.

A Visit to the Open Forum of the Workman's Circle

The benches are placed in the manner of a semi-circle. The platform is directly opposite the door, and the late comer dares not interfere with the speaker that faces him. Half fear, half respect smites him to the wall. He stands and waits.

Mr. B. Cohn is the speaker. His sentences are not only heard but "seen" as well. He is, incidently the father of that "Open Forum" and is exceptionally enthused with his work. He faces, scans and studies the faces of his audience and an expression of joy illuminates his features. There

ווי אין א האלבן צירקל זיינען די בענק אויסגעשטעלט. די אריינגאנגסטיר איז פונקט אנטקעגן דער פלאטפאָרם, וואו דער רעדנער שטייט און רעט. דער שפעט־אריינגעקומענער, מוז א ווייל זיך פארהאלטן ביי דער טיר. עפעס יאווען זיך א מורא צו שטערן די רוהיקקייט, וואָס הערשט דאָ.

ב. קאָהען רעט עס פאר די פאַרזאמלטע אַצינד. איז ניט נאָר איר הערט זיינע רייד, נאָר איר זעט זיי אויך. ער איז עס דער שאפער פון דעם "אָפען פאָרום", און ער איז באגריסטערט פון אזא מענטשן־צוזאמענקום. ער שטייט אויף דער פלאטפאָרם פאר זיינע צוהערער און זיין הארץ איז אָנגעפילט מיט פרייד פון התלהבות, פון ענטהוזיאזם, שטעמפעלט זיך עס אפ אויף זיין געזיכט. זיינע אויגן

is a living, pulsating contact between speaker and listener. His eyes "speak" and "breathe" his inner emotions, through them he receives and extends; a give and take performance.

They are the eyes of a young mother, nursing her first born, satuating with every draw of her beloved offspring. She craves to nurture it more than it craves to be nursed.

* * *

There are two outstanding characteristics that typify this particular "Open Forum." First, — it's family-like atmosphere, places it is in a class by itself. Open Forum Clubs are by no means a novelty in the 20th century. They are usually academic, stiff, at times, formal. But here, at the Workman's Circle Forum one feels at home. People "come" to the former, but "come together" to the latter.

The second important characteristic of this group is its leader —its initiator. He is "saturated" with the spirit. His eyes flash joy, his very soul is aflame when he talks to the Circle or flashes on the movie.

His happiness is so novel and genuine that it becomes "contageous."

A pleasant place to come to.

אטעמען, בשעת ער רעט דאָ פאר'ן עולם. זיי ציהען אריין, און שטראָמען ארויס. זיי נעמען, און זיי געבן.

אין די אויגן פון א פרוי, א ערשט-לינג, וועז זי שפייזט איר זויג-קינד, פילט זיך אזא אטעם. זיי זעטיגען זיך, די אויגן, מיט דער זאטקייט פון דעם קינד.

מער ווי דאָס קינד וויל געשפייזט ווערן, איז דער באגער פון דער מוטער דאָס קינד צו שפייזן.

* * *

צוויי וויכטיגע הויפט מאָמענטן, זיינען ביי אזא "אָפען פאָרום" צו באמערקן. די אטמאָספערע פון א גע-טרייער פאמיליען-סביבה. דאָס איז איין וויכטיקער הויפט פונקט. צו אנ-דערע "אָפען פאָרום'ס" קומט מען אויך. דער אונטערשייד איז נאָר, וואָס אהינצו "קומט מען" און אהער-צו, צום "אָפען פאָרום" פון ארבעטער רינג "קומט מען זיך צונויף". דאָ פילט זיך א היימישער צונויפקום.

דער צווייטער הויפט-פונקט איז די אומבאגרענצטע שמחה פון דעם שאָ-פער פון אזא צונויפקום. ער איז פון זיין שאפונג אזוי אָנגעפילט מיט פרייד, אז זי שטראָמט אזש ארויס אין דעם בליק פון זיינע אוגן, און זי צע-גיסט זיך ארום די גרענעצן פון זיין מויל, בשעת ער קוקט אויף די פאר-זאמלטע, צי בשעת ער ווייזט זיי די קינאָמאָטאָגראפישע בילדער.

די פרייד איז אזא ריינע-נאָטירלאָ-כע, אז דער וואָס פילט זי איינמאָל וויל זיין ביי אזא צונויפקום נאָך אמאָל.

The "Ikor"

ORGANIZED 1924

The name "Ikor" stands for Yiddish Colonization Relief, in the Jewish dialect. This organization is in existance, in America, since 1924. Their purpose is to support Jewish colonization in Soviet Russia.

The radical change of government that came with the Bolshevist regime revolutionized completely the mode of life of Russian Jewry, The merchant as a class, whether large or small, became a useless citizen in that country. The broker—the middleman or as commonly classed the "wind man" is branded; a 'parasite'. Millions of Jews lost all means of support over night.

The government of the Soviets realized the seriousness of the situation and assisted hosts of Jewish workers to get into various industries, including agriculture on a large scale. But the immensity of the project became burdensome on the Soviet government and outside Jewish aid was enlisted.

Many rich Jews, thru the agency of the "Joint Distribution Committe" assisted with large sums of money, Mr. Julius Rosenwald alone contributed

"איקאר"

דער נאמען "איקאר" איז פון די ערשטע אותיות פון "אידישע קאלאניזאציע רעליף. די דאזיקע ארגאניזאציע עקזיסטירט אין אמעריקע זינט ענדע 1924 מיט דער אויפגאבע צו מיטהעלפן די אידן אין סאוועטן לאנד זיך באשעפטיקן מיט לאנדווירטשאפט.

מיט דער אנשטייאונג פון דער סאוועטן אדרנונג אין דעם געוועזענעם רוסלאנד, האט זיך ארויסגעוויזן אז אלערלייי האנדל-פרנסות פונ'ם צארישן רעזשים זיינען געבויט אויף ווינט. און אזוי ווי די מערהייט פון די אידן אינ'ם געוועזענעם רוסלאנד האט צוליב יענעם טרויעריגן רעזשים געמוזט ציהען איר חיונה נאר פון האנדל, איז דערפאר די סאוועט רעגירונג געווען פאראינטערעסירט, אז די אלע ניט-פראדוקטיווע אידן זאלן זיך נעמען צו א פראדוצירנדיקע באשעפטיקונג, וועלכע זאל פארזיכערן זייער עקזאמישן עקזיסטענץ. א סך זיינען דורך די סאוועט ארגאנען איינגעארדנט געווארן אין די פארשידענע סאוועט-פאבריקן און א סך, וועלכע זיינען צוליב געוויסע סבות ניט געווען פאסיק פאר אינדוסטריע, זיינען איינגעארדנט געווארן בא לאנדווירטשאפטליכע ארבעט.

דער פארנעם פון אזא קאלאניזאציע ארבעט איז אבער געווען אזוי גרויס, אז פאר דער סאוועטן-רעגירונג אליין איז געווען שווער צו דעקן די אלע געלט אויסגאבן. די וויכטיגקייט פון

five million dollars towards the fund.

But the Jewish workers of America, too wanted to be represented—the "Ikor" was the answer.

In Saint Louis, this organization was established in 1926 when Mr. H. Talmi, secretary of the national body visited St. Louis. M. J. Jaffe was then elected local secretary.

In 1927, the famous Jewish-Hebrew Journalist and author, Reuben Brainin visited this city in the interests of the "Ikor", and $1500 were raised for the specific purpose of buying a tractor to be used in Bira Birjan colonies. A miniature Jewish kingdom, enjoying complete autonomy.

Last year the renowned professor Charles Kunz visited St. Louis in behalf of the organization and delivered an educational lecture in the local Odeon Theatre.

The Saint Louis branch occupies an important position among the "Ikor" outposts in America. Mr. Joseph Zadow is the local secretary, and is assisted by an able committee.

סט. לוּאים אין די אינטערעסען פון "איקאָר". זיין עפּנטלאַכע לעקציע האָט ער געהאַלטן אין היגען "אָדעאָן" מעאַטער.

אזא אונטערנעמונג האָט געצויגן די אויפמערקזאמקייט פון די וואויל־טעטיקע רייכע אידן אין אמעריקע, וועל־כע האָבן דורכ'ן "דזשוינט דיסטרי־ביושאָן קאָמיטעט", גאָר גרויסע סכומים געגעבן פאר דער ארבעט. דזשוליוס ראָזענוואַלד אליין האָט פאר דעם ציל געגעבן אזא סכום ווי פינף מיליאָן דאָלער.

פון דער אנדערער זייט האָבן אידי־שע ארבעטער אין אמעריקע אָנגעהוי־בן אָן אייגענע אקציע צו שטיצן די אידישע קאָלאָניזאציע ארבעט אין רוסלאנד. זיי האָבן עם דערפאר אָר־גאניזירט זייער אייגענע אָרגאניזאציע מיט'ן נאָמען "איקאָר".

אין סט. לוּאים איז דער "איקאָר" אָרגאניזירט געוואָרן אין 1926, ווען ה. טאַלמי, סעקרעטאר פון "איקאָר" צענטר אין נויאָרק, איז דאָ געווען מיט'ן ציל אזא אָרגאניזאציע צו שאפן. אלס סעקרעטאר איז דאן אויס־געקליבן געוואָרן י. יאפע.

אין 1927 האָט דער באוואוסטער אידיש־העברייאישער שריפטשטעלער און ציוניסטישער וועטעראן, ראובן ברייגין, באזוכט סט. לוּאים אין די אינטערעסן פון "איקאָר" און בא זיין עפּנטלאכער ארויסטרעטונג איז גע־שאפן געוואָרן 1500 דאָלער, ספעציעל פאר א טראקטאָר פון דער אידישער סט. לוּאים צו די אידישע קאָלאָניסטן אין בירא בידזשאן, וועלכע די סאָווע־טע רעגירונג האָט דורך א אָפיציעלן דעקרעט באשטימט פאר א אידישן זעלבסטשטענדיקן מלוכה צענטר.

דעם יאָר האָט דער באוואוסטער פּראָפעסאָר טשארלס קונץ באזוכט

International Workers' Organ

When the strife Between the "left" and "right" factions of the Workman's Circle ended (in 1926) the left group organized into a separate body, known as the: "International Workers' Order".

The activities of the local may be judged by the following excerpts that appeared in the "Freiheit", February 10th

Hirsh Leker Branch, No. 70 I. W. O. , meets every and 4th Friday of the month, in the Workers' Centre Bldg,

Rose Luxemburg Women's Branch, No. 301, meets every first and third Wednesday afternoon,

Young Workers' Branch, No. 404, meets every first and 3rd Friday, in the Workers' Centre

"Ikor" Committee, meets every Monday, in the School Building, 5545 Wells Avenue.

Workers' Dramatic Section Reherases every Sunday, in the Workers' Centre.

Courses in Yiddish and co-respondence, every Thursday.

Directors of the children's school, of the I. W. O. meet every Wednesday evening,

School Society, meets every second Wednesday (cultural discussions),

אינטערנאַציאָנאַלער אַרבע־טער אָרדן

אין 1926 ווען עס האָט זיך פאַר־עגדיקט דער קאַמפֿף צווישן "רעכטע" און "לינקע" אין אַרבייטער רינג, האָבן די צווייטע אָרגאַניזירט דאָ דעם "אינ־טערנאַציאָנאַלן אַרבעטער אָרדן". פאַל־גענדער מאַטעריאַל איז אַרויסגענומען פון נויאָרקער "פרייהייט", דעם 10טן פעברואַר 1932.

הירש לעקערט בר. 70 א. א. מי־טינגען יעדן 2טן און 4טן פרייטאָג פון מאָנאַט, אין אַרבעטער־צענטער,

ראָזע לוקסעמבערג פרויען בר. 301. מיטינגען יעדן ערשטן און דריטן מיט־ווָאָך, 2 אזייגער בייטאָג, אין אַרב. צענטער. לעקציעס, דיסקוסיעס, שמועסן יעדן צווייטן מיטוואָך.

יוגנט בר. 404 א. א. מיטינגען יעדן 1טן און 3טן פרייטאָג,

"איקאָר" קאָמיטעט, מיטינגען יעדן מאָנטאָג, אין שול הויז, 5545 וועלס אַרב. דראַמאַטישע סעקציע. רעפע־טיציעס יעדן זונטאָג,

קורסן — אידיש און אַרב. קאָרעס־פּאָנדענץ, יעדן דאָנערשטאָג, פון 8 ביז 9 אזייגער אין אָוונט, אין שול־הויז.

פּאָליטישע עקאָנאָמיע — יעדן זונ־טאָג, 5 אזייגער בייטאָג, אין שול־הויז.

פּאַרוואַלטונג פון דער איה. אַרב. קינדער שול בייס א. א. מיטינגען יעדן מיטוואָך אָוונט, פינקטלאָך 8 אַזייגער, אין שול־הויז.

שול־פּאַראיין — מיטינגען יעדן צווייטען מיטוואָך (קולטור מיטינגען) אין שול־הויז.

Yiddish Culture Society

ORGANIZED 1930

When Mr. Levik visited St. Louis, in the interests of Jewish culture, a movement started here thru the initiative of M. Krutzman, Goodman Levin, Gabriel Klearman, H. Slovatsky, Elias osen, Israel Rosen, Morris Librach, Carl Weber and Morris Atlas.

The branch immediately became active. Lectures, concerts, etc., of a cultural nature, were arranged. The organization also assisted its members to secure books of fine taste and even used its influence in the public libraries to acquire certain literature.

Its membership is now about 80, comprised of various elements of men, but they all have one common ideal—culture.

Their lectures and occasional jubilees, dedicated to famous writers, are well attended.

The local branch keeps in close contact with the national organization.

אידישע קולטור געזעלשאפט

ווען לייוויק האָט באזוכט סאנט לואים אין די אינטערעסן פון דער אידישער קולטור געזעלשאפט אין ניו־יאָרק איז דאָ אָרגאניזירט געוואָרן אזא צווייג דורך וו. קורצמאן, גוטמאן־לעווין, גבריאל קלירמאן, ה. סלאוואצקי, ישראל ראָזין, עליאס ראָזין, משה ליבראך, קלמן וועבער און משה אטלעס.

דער צווייג האָט זיך באלד געגומען צו אָרגאניזירן אידישע לעקציעס, קאָנצערטן און אנדערע קולטור צוזאמענקופטן. אויך מיטגעהאָלפן אנדערע אָרגאניזאציעס אויף דעם גזאָגטן געביט. די געזעלשאפט זוכט אויך וועגן ווי צו פארשפרייטן דעם אידישן בוך און אויך אז די שמאָט ביבליאטעק זאָל אזעלכע ביכער באשטעלן.

זי ציילט 80 מיטגלידער, וואו אין אנדערע געזעלשאפטלאכע פראגן באלאנגען זיי צו פארשידענע ריכטונגען און אנשויאונגען, אבער זיי זיינען אלע אייניק אין דער פראָגראם פון דער קולטור געזעלשאפט.

עס וועלן גוט באזוכט אירע לעקציעס, יובילייאום־פייערונגען פון די אנערקענטע אידישע ליטעראטן און מאי־פייערונגען וועלכע זיינען דורך איר איינגערופן.

זי האלט א שטענדיקע פארבינדונג מיט'ן צענטער און אלעס וואס זי טוט, איז עס אין אנקלאנג מיט די רעזולוציעס, וועלכע וועלן אנגענומען אויף די קאָנווענשאָנס פון דער געזעלשאפט איבער'ן לאנד.

Directory

Of the men and women responsible for the establishment and maintenance of the various institutions, listed in the "Book of Memories". Past and present.

(Listed in Alphabetical Order)

BETH DAVID CONGREGATION

Officers:

M. Appleman — I. Bookman — Rev. N. Blitz
I. Weisler

Trustees:

I. Kraisman — M. Blitz

Directors:

I. Fishman — Frank Dubinsky — Morris Shapiro
Isaak Dubinsky — M. Goldwaser — H. Rader
P. Zubowitz — S. Kranzberg — D. Seidel
L. Aksenhandler — L. Cohen — P. Shucart
R. Frager

Former Officers:

J. Fishman — Frank Dubinsky — J. Newman
Samuel Kranzberg — H. Raines — R. Feld
Fred Schucart — A. Singerman — Joe Fishman
S. Feinstein — H. Rosen — M. Kupper
M. Goldman — A. Blank — B. Kranzberg

BETH HAMIDROSH HAGODOL

Present Officers:

Jacob Feldman — S. Loventhal — N. Rusenbloom
Louis Frank — J. Razowsky — Jacob Cohen
Chas. Solomon

BETH HAMIDROSH HAGODOL—Continued

Directors:

A. Edison	Sam Weissman	M. Blank
I. Levy	Sol Goldman	Isral Romansky
Frank Leventhal	Max Gallant	Joseph Romansky
B. Gordon	B. Sandler	E. Cohen

Cemetery Committee:

Joseph Romansky	S. Leventhal	Max Gallant
Israel Romansky	I. M. Levitt	Isador Levy
	Jacob Cohen	

Committee to Buy Cemetery:

A. Rubenowitz	P. Olchovoy	Z. Fleishman
E. Olschwanger	R. Horwitz	B. Koplar
M. Levitt	L. Grosberg	A. Gallant
B. Goldman	J. Romansky	A. Price
M. Hollander	Ph. Appelstein	

Chapter Officers:

Victor Gerstel	Joseph Leskowitch	Joseph Banm

Succeeding Presidents:

A. Specter	L. Epstein	R. A. Rosentrter
Z. Fleishman	A. Gallant	J. Funk
M. Levitt	S. M. Levy	I. Levy
A. Rubenowitz	S. Leventhal	J. Feldman
	M. J. Grosberg	

CONGREGATION B'NAI AMOONA

Rabbi A. E. Halpern

Officers:

Rabbi A. E. Halpern	I. Mathes	Rev. J. Gowseiow
Sam Hamburg, Jr.,	Jack Dubinsky	Harry Specter

Board of Trustees:

S. J. Bronstein	G .Gillerman	A. Palan
I. Baskowitz	N. M. Glick	Jacob Rubin
C. Baskowitz	J. Greenspon	J. Sigoloff
R. Baskowitz	Sam Goldberg	J. Steinhauer
Max G. Baron	Harry Koplar	Simon Spitzer
N. H. Cohen	Sam Koplar	H. H. Spitzer
Mike M. Cohen	S. M. Koplar	S. B. Spitzer
Frank Dubinsky	M. Lazarus	B. Schermer

CONGREGATION B'NAI AMOONA—Continued

Fred Dubinsky
Samuel Ferer
Jacob Friedman
Dr. Chas. P. Grosby
I. E. Goldstein
F. A. Goldstein
A. A. Golbart
Mrs. Bertha Golland
M. Goldwasser
J. D. Lentin
Mrs. B. Lipsitz
N. Lerner
Eli Laventhal
Sam Melman
John Meyers
B. Mushlin
S. E. Mendelson
Mrs. F. Olschwanger
H. Schermer
M. Steinbaum
S. S. Sterneck
A. A. Sacks
L. Tackser
L. G. Waldman
M. Werner
B. Wides

B'nai Amoona Mother's Club

Mrs. B. Olschwanger
Mrs. C. Cohn
Mrs. L. Wasserkrug
Mrs. L. Susman
Mrs. Louis Marcus
Mrs. J. S. Cohen

Rabbi A. E. Halpern

B'NAI EL CONGREGATION

Julian H. Miller, Rabbi

B'nai El Sisterhood—Officers:

Mrs. Frank Benjamin
Mrs. Max Davidson
Mrs. Jack Cohen
Miss Bertha Steiner
Mrs. Max Sigoloff
Mrs. E. Lee Myers
Miss Rae Abrahams

B'nai El Brotherhood Officers:

Max Sigoloff
Max Kaufman
Leo Adler
Michel Alexander

B'nai El Congregation—Officers:

Sam Bensinger
Albert Mayer
Max Sigoloff
Monte Montague

Board of Directors:

Mrs. Frank Benjamin
Samuel Brand
Walter Freund
C. Lew Gallant
Judge M. Hartmann
H. S. Hollander
Adolph Kahn
Anson Klauber
Simon Lasky
Al Levy
Arnold Loewenstein
Max Kaufman
David Langfelder
David Ofner
Meyer Rosenstein
Mrs. Julius A. Rossen
Isadore Salinger
Nat Schimmel
Robert Scissors
A. J. Silver
Arnold A. Weiss

B'nai El Forum—Officers:

Dr. Samuel J. Freund
Miss Sigma Blath
Miss Charlotte Steiner
Leo Adler

B'NAI EL CONGREGATION—Continued

B'nai El Boy Scouts:

Alex Sonnenschein

B'nai El Girl Scouts:

Miss Belle Weissman — Miss Leola Michaels

Sunday School:

Miss Eleanor Freund, Principal

B'NAI ZION CONGREGATION

Officers:

S. Bearman — S. Barnhaltz — A. Michelson

Wm. S. Cohen — Sam Reiss

Board of Directors:

A. Fine — J. Bourd — J. Rosenthal

B. Reiss — H. Frank

Gabboim:

M. L. Gross — S. Zuckerman

BRITH SHOLOM CONGREGATION

Jacob R. Mazur, Rabbi

Officers:

Simon Sarkin — Joe H. Iskiwitch — Emil Graff

M. Goldberg — J. Klein — L. Brasch

M. Rosentreter — A. Frank — S. J. Jacoby

N. Brand

Board Members:

A. Frank — N. Lasky — Sam Schiffer

Leo Brasch — L. J. Newman — Sam Feldman

J. D. Gross — M. Rosentreter — H. Huber

Emil Graff — M. Rich — H. Walpert

M. Goldberg — S. Sorkin — D. Schneider

Sam Jacoby — A. Sigoloff — A. Friedman

Joe H. Iskiwitch — B. Silver — Sam Honegberg

I. Klein — L. J. Robinson — I. Marcus

Officers of Men's Club:

M. Rosentreter — Joe H. Iskiwitch — Max Cohen

L. J. Robinson — Morris Sachs — Sol. Goldman

Chevra Mishnais

P. Subovitz — M. Rich — Emil Graff

CHESED SHEL EMETH SOCIETY and CONGREGATION

Officers:

Hyman Elbert	J. Margulis	K. Finkelstein
Nathan Harris	I. D. Goldberg	J. Fishman
Frank Lipman	M. Novack	Jacob Glassman

Board of Directors:

Sam Rudman	J. Becker	N. Rothman
D. Yawitz	Morris Shapiro	M. Sherman
M. Mandel	H. Yawitz	N. Waldman
I. Gellerman	J. L. Mendilson	I. Lederman
Harry Felberbaum	Morris Lander	M. Bleiweiss
	I. M. Cytron	

The First Directors were:

S. Weissman	A. Ritter	I. Finkelstein
M. Sherman	I. Krivitzky	J. Leibel
H. Elbert	A. Etlinger	Selig Feinstein
S. Greenspan	J. Silverman	

HEBREW SCHOOLS

Dr. David Reiss, Superintendent

Officers:

H. Cohen	Frank Dubinsky	Jacob Feldman
Samuel Kranzberg	Louis Goodman	Israel Romansky

Members of the Association:

Max G. Baron	Sam Hamburg, Jr.	Michael Novack
I. Carnofsky	Nathan Harris	N. Rabushkin
Wm. S. Cohen	H. Hoffman	Ben Reiss
B. Finkelstein	Rabbi F. Isserman	Sam Schucart
Mendel N. Fisher	Max Kolker	Wm. Siegelman
C. Lew Gallant	Leon Lander	Simon Sorkin
Harry Ghertner	M. Langfeld	H. M. Stolar
Sol Goldman	Frank Lipman	Sidney Strauss
Israel Goodman	I. Mathes	Rabbi Samuel Thurman
Rabbi Julius Gordon	Rabbi Jacob R. Mazur	Dr. Israel Treiman
Joseph Greenhouse	Edwin B. Meisner	Dr. A. S. Wolf
Rabbi A. E. Halpern	Rabbi Julian Miller	Harry Yawitz
	Milton Yawitz	

JEWISH DAY NURSERY

Officers and Board Members:

Rose Koplar
R. Goldman
L. Wasserkrug
M. Kranzberg
H. Meyers
A. Wallerstein
A. Lappeman
P. Meyer
D. Stein
J. Goldstein
B. Maslannikov
L. Offstein
M. Rothstein
M. Spitzer
J. Brossman
P. Joseph
M. Harwitz
S. Komm
D. Mellman
A. Forman
H. Berger
J. Boomshaft
G. Brockman
M. Davis
Dembo
M .Diamond
Donskir
Gale
G. Gillerman
A. M. Goodman
J. Grodsky
M. Katz
R. Katz
H. Komm
I. Komm
I. Kreisman
L. Kreisman
Larner
L. Mehler
R. Portnoy
N. Rabushka
L. Russian
M. Tennenbaum
Ed. K. Schwartz
J. Schulman
A. W. Schultz
S. Sachar
B. Wise
B. Bornstein
R. Nessenfeld
R. Katz
B. Shapiro
L. Feldman
Suroff
M. Seigel
R. Greenberg
F. Berg
M. Shapiro
H. Kaplan
R. Sokolick
B. Tucker
S. Dankner
E. Premock
Mrs. C. Palant
E. Brossman
A. Forman
G. Waldman
A. B. Shanfeld

THE JEWISH FEDERATION

Officers:

Emergency Fund Officers:

Aaron Rawh
David P. Wohl
Charles M. Rice
J. Mathis
Ferdinand I. Bach
Alvin D. Goldman
Bernard Greensfelder

Directors:

Leopold Ackerman
Alvin L. Bauman
Irvin Bettmann
David Braham
Edward Jacobs
Isaac D. Kline
Harry Lesser
Walter S. Marx
Mrs. A. Shank
Mrs. Samul Spiegel
Mark C. Steinberg
Charles H. Stix

THE JEWISH FEDERATION—Continued

Frank Dubinsky
Jack Dubinsky
Morris Glick
David Eiseman
Stanley Goldman
I. E. Goldstein
Mrs. Milton Greenfield
Marcus Harris
Herman Husch
I. Mathes
Edwin B. Meissner
Louis M. Monheimer
Edward G. Platt
Aaron S. Rauh
Charles M. Rice
Sol Roos
Sidney I. Rothschild
Jacob Rubin
Ernst W. Stix
Emil Strauss
Aaron Waldheim
Maurice Weil
David P. Wohl
Dr. H. L. Wolfner
Jesse A. Wolfort
Frank Yawitz

Honorary Members:

Aaron Fuller
Julius Glaser

Board of Directors:

Howard Baer
Alvin Goldman
Barney Grosberg
Isador Loeb
Edward G. Platt
Miss Blanche Kenard
Richard Weil
Charles Rice
Henry Rice
Rabbi Samuel Thurman

THE JEWISH HOSPITAL

Officers:

Aaron Waldheim
Harry Lesser
Sidney I. Rothschild
David Eiseman
Charles M. Rice
Miss E. Muriel Anscombe, Superintendent

The First Officers of The Hospital:

August Frank
Isaac Schwab
William Stix
Lee Sale

The First Board of Directors:

Louis Bry
Morris Glaser
Julius Lesser
Elias Michaels
Charles Schwartz
August Frank
Isaac Schwab
David Eiseman
Wm. Stix
Abraham Hellman
Jacques Levy
Lee Sale
Marcus S. Weider

The Various Presidents of The Hospital Have Been:

August Frank 1902—1907
Julius Lesser 1907—1908
David Eiseman 1908—1915
Aaron Waldheim 1915—

Present Board of Directors Are:

Julius Baer	Henry Friedman	Charles M. Rice
Mrs. Alvin Bauman	Alvin Goldman	Sidney I. Rothschild
Irvin Bettmann	Mrs. B. Harris	Sydney M. Shoenberg
Nathan Bry	Harry Lesser	James Singer
Hyman Cohen	Morton May	Mark C. Steinberg
David Eiseman	George Milius	Aaron Waldheim,
Mrs. August Frank	Aaron Rauh	

JEWISH ORTHODOX OLD FOLKS' HOME

Mrs. L. Gellman, Superintendent

Officers:

Isadore Mathes	S. C. Sachs	S. Sigoloff
Samuel L. Bierman	Morris Shapiro	J. Sigoloff

Chairmen:

Nathan Harris	Frank Yawitz	Jacob Rubin
I. E. Goldstein	Ben. L. Shifrin	Herbert I. Berger
Frank Dubinsky	Isaac Bierman	Prof. Gustave Klausner
	B. Lesser	

Board of Directors:

Mrs. M. Golland	Abraham Palan	Louis Tackser
Sam Hamburg, Jr.	Mrs. R. Rosen	Mrs. N. Zonnis
Mrs. Kahn-Lipsitz	Leo H. Roman	

Trustees:

Abraham Tober	Louis I. Goodman	David N. Grosberg
Sam Wolff	M. I. Robbins	

House Physician:

Dr. Emanuel Sigoloff

Ladies' Auxiliary:

Mrs. N. Zonnis	Mrs. J. Goldstein	Mrs. M. Klein
Mrs. P. Yatter	Mrs. M. Golland	Mrs. J. Mellman
Mrs. J. Gallant	Mrs. M. Stern	Mrs. A. D. Sapin
Mrs. R. Rosen	Mrs. L. Wasserkrug	

Trustees:

Mrs. N. Furman	Mrs. N. Rothstein	Mrs. C. Singer
	Mrs. M. Spitzer	

JEWISH ORTHODOX OLD FOLKS' HOME—Continued

Guides:

Mrs. A. B. Friedman
Mrs. M. Meyers
Mrs. A. Wallerstein
Mrs. D. Stein

Honorary Board Members:

Mrs. S. Stiffelman
Mrs. J. Fleischer

Board Members:

Mrs. I. Bierman
Mrs. S. L. Bierman
Mrs. H. L. Bortnick
Mrs. N. Burgess
Mrs. S. Dubinsky
Mrs. S. Fein
Mrs. J. Fishman
Mrs. L. Gellman
Mrs. N. Glick
Mrs. Chas. P. Grosby
Mrs. I. L. Goldberg
Mrs. I. E. Goldstein
Mrs. D. H. Governick
Mrs. S. Kanter
Mrs. D. Kaplan
Mrs. S. Komm
Mrs. S. Koplar
Mrs. Wm. Leve
Mrs. F. S. Mable
Mrs. L. Marcus
Mrs. Z. Maslannikov
Mrs. S. Melman
Mrs. H. Meyers
Mrs. J. Meyers
Mrs. S. Wolff
Mrs. A. Miller
Mrs. B. Pearl
Mrs. C. Rubin
Mrs. S. Seidel
Mrs. J. Shank
Mrs. E. Sigoloff
Mrs. B. Stipelman
Mrs. Wm. Tennenbaum
Mrs. A. Tober
Mrs. P. Waldman
Mrs. D. Wallerstein
Mrs. B. Wolff

JEWISH ORPHAN'S HOME

A. Copeland, Superintendent

Officers:

Mrs. A. Shank
Mrs. S. Koplar
Mrs. H. Bomze
Mrs. S. Wolff
Mrs. S. Hamburg
Mrs. J. Handelman
Mrs. H. C. Weisman
Mrs. G. Klausner
Mrs. H. Ostrowsky
Mrs. S. Snitzer
Mrs. I. Chorlins
Mrs. S. Seidel
Mrs. B. Lesser
Mrs. J. Fleischer
Mrs. N. Furman
Mrs. J. Gallant
Mrs. P. Yatter

Board of Directors:

Mrs. P. M. Abramowitz
Mrs. I. H. Blocher
Mrs. E. Bloom
Mrs. J. M. Cohen
Mrs. E. Crasilneck
Mrs. J. Dubinsky
Mrs. S. Dubinsky
Mrs. Wm. Glicker
Mrs. M. Goldman
Mrs. I. E. Goldstein
Mrs. J. Goldstein
Mrs. L. Goodman
Mrs. Chas. P. Grosby
Mrs. Lillie Haas
Mrs. S. Rubin
Mrs. Robt. Scissors
Mrs. E. Seltzer
Mrs. J. Shank
Mrs. Jos. Shapiro
Mrs. Chas. Singer
Mrs. D. Stein

JEWISH ORPHAN'S HOME—Continued

Mrs. Ed. Esstman	Mrs. A. A. Margulis	Mrs. J. J. Stone
Mrs. P. Ettlinger	Mrs. Robt. Mathes	Mrs. H. Tober
Mrs. E. J. Gallant	Mrs. S. Rosenberg	Mrs. A. Wallerstein
Mrs. Gus Gillerman	Mrs. J. M. Roth	Mrs. L. Wasserkrug
	Mrs. M. Rothstein	

JEWISH SANATORIUM

Officers:

Sol Roos	Ralph Weil	Mrs. Irvin V. Barth
Leopold Ackerman	Edwin Levis	

PROGRESSIVE ORDER OF THE WEST

Grand Master	A. D. Bearman	Memphis, Tenn.
1st Vice Grand Master	B. Frank	Conway, Ark.
2nd Vice Grand Master	Louis O. Sobel	Chicago, Ill.
3rd Vice Grand Master	Jacob L. Spector	Philadelphia, Pa.
4th Vice Grand Master	Sam Fortes	Memphis, Tenn.
5th Vice Grand Master	Dave Carshon	Fort Worth, Tex.
6th Vice Grand Master	Sam Maurer	New York
7th Vice Grand Master	Jacob Zuckerman	Cleveland, Ohio
8th Vice Grand Master	Samuel D. Frey	Syracuse, N. Y.
9th Vice Grand Master	G. Hament	Baltimore, Md.
10th Vice Grand Master	H. Rosenthal	Milwaukee, Wis.
11th Vice Grand Master	H. Friedman	Cincinnati, Ohio
12th Vice Grand Master	Max Goldberg	Shreveport, La.
Grand Secretary	Morris Shapiro	St. Louis, Mo.
Grand Treasurer	Frank Lipman	St. Louis, Mo.
Grand Benef. Treasurer	I. D. Goldberg	St. Louis, Mo.
Grand Med. Examiner	Dr. A. L. Gallant	St. Louis, Mo.
Grand Counselor	H. L. Brody	Chicago, Ill.
Chairman on Appeals	E. S. Friedman	Chicago, Ill.
Finance Committee	Sam Rudman	St. Louis, Mo.
	I. Lukatch	St. Louis, Mo.
	Mike Novack	St. Louis, Mo.
Chairman on Disability	Wm. H. Goldman	St. Louis, Mo.

PROGRESSIVE ORDER OF THE WEST—Continued

Chairman on Relief	Joseph Cooper	St. Louis, Mo.
Chairman on Reserve	N. Friedman	St. Louis, Mo.
Chairman on Benef.	I. Janowitz	Chicago, Ill.
Chairman on Education	Geo. A. Berd	Chicago, Ill.
Chairman Good of Order	Joe Marks	Chicago, Ill.
Chairman on Supplies	N. Harris	St. Louis, Mo.
Chairman on Investments	Harry Feldberbaum	St. Louis, Mo.
Chairman on Jewish Activities	Israel N. Mehl	Fort Worth, Tex.
Grand Chaplain	Jack Kahn	Chicago, Ill.
Grand Sentry	Jos. Koppeico	St. Louis, Mo.
Grand Trustees	E. Askuvich	St. Louis, Mo.
	Sam Feldman	St. Louis, Mo.
	Max Gallant	St. Louis, Mo.
	Susman Levy	St. Louis, Mo.
	M. I. Robbins	St. Louis, Mo.
Ex-Officio	Joseph Schiller	Chicago, Ill.

CONGREGATION SHAARE EMETH

Julius Gordon, Rabbi

Officers:

Louis Straus — Major B. Einstein — Nat. K. Baum

Col. Edwin B. Meissner — B. J. Kaufman

Sanford L. Bauman

Members of the Board:

Leopold Ackerman	Louis Goldman	Chas. Mathes
Howard F. Baer	Lionel Kalish	Wilton Rubinstein
Sanford L. Bauman	Jos. B. Kleinhauser	Samuel I. Sievers
Herman Cronheim	K. N. Horwitz	Harry Simon
Major B. Einstein	Milton K. Lederer	James W. Singer, Jr.
Julius Feist	Chas. H. Kopelowitz	Dr. Jacob J. Singer
Herbert Frank	Max Lippman	Mrs. H. L. Wolfner
Hon. A. B. Frey	Mont Levy	Nathan H. Burgheim
I. R. Goldberg	E. J. Marx, Sr.	Mrs. Arthur A. Scharff
Rabbi Julius Gordon	Benjamin Loeb	
	Rabbi Samuel Sale	

CONGREGATION SHAARE EMETH—Continued

Chairmen:

Mrs. Lee Sale	Henry Schwartz	Irving L. Sorger
Milton Lederer		Chas. J. Francis, Jr.

Men's Club—Board of Directors:

Judge A. B. Frey	Louis Goldman	Henry Schwartz
Samuel I. Sievers	Max Kauffman	Julius Feist
I. R. Goldberg	J. B. Kleinhauser	Charles Mathes
Max Lippman	Fred F. Sale	Alvin A. Abramson
Nathan H. Burgheim	Rabbi Samuel Sale	C. H. Kopelowitz
Morris Aach	Rabbi Julius Gordon	Charles Yahlem
Harry G. Greditzer	Co. Edwin B. Meissner	Henry Reichgott
Max A. Goldstein	Herbert Frank	Henry I. Cohn
Joseph Cohen	Samuel C. Sachs	

Sisterhood Officers:

Mrs. Arthur A. Scharff	Mrs. S. H. Flammer	Mrs. Ed. M. Meyers
Mrs. Franz J. Loewe	Mrs. George L. Markus	Mrs. Arthur Kahn
Mrs. Milton J. Sicher	Mrs. C. D. Pareira	Mrs. C. J. Francis, Jr.
Mrs. Sol Lazarus	Mrs. Fred F. Sale	

CONGREGATION SHAARITH S'FARD

Former Presidents:

I.Goldenberg	E. Silberman	S. Glassman
I. Weisman	N. Silberman	

Former Presidents of the Present Congregation:

I. Dubinsky	D. Horbleet	S. Goldberg
A. Ritter	A. Gralnick	M. Rubin
M. Wittles	M. Goldwasser	M. Frz

Former Vice Presidents:

M. L. Polishuk	S. Hamburg	M. Winakur
S. Bluestein	J. Spector	F. Winter

Present Officers:

Frank Lippman	M. Moldafsky	J. Margolis
M. Silberman	M. Fray	Louis Feiner
	K. Finkelstein	

Building Committee:

Sam Sloen	J. D. Goldwaser	M. Wassenstein

CONGREGATION SHAARITH S'FARD—Continued

Trustees:

Isaak Dubinsky — A. Gralnik — M. Goldwaser
M. Rubin — Mendel Fray

Directors:

S. Kopelowitz — N. Rothman — M. Appleman
M. L. Polisheek

CONGREGATION SHAARE ZEDEK

Officers:

L. Goodman — A. J. Miller
N. Waldman — L. S. Raskas

Board of Directors:

Sol Klayman — B. Gordon — M. Mellman
S. Barack — Ch. Grand — A. J. Pollack
M. Berger — Dave Grand — Sam Pollack
H. Blatt — J. Greenhouse — Alex Rubinstein
A. Cotlar — M. Kolker — J. Schimmel
Harry Cotlar — S. Lipsitz — L. Sophir
J. Fishbein — S. Liebert, Sr. — Max Traub
A. Freyman — A. Magid — A. Wallerstein
Morris Gale — I. Marcus — Morris Heisler

Officers of Sisterhood:

Mrs. L. Goodman — Mrs. M. Klein — Mrs. P. Waldman
Mrs. N. Zonnis — Mrs. E. Seltzer — Mrs. M. Rothstein
Mrs. Wm. Leve — Mrs. S. Lipsitz — Mrs. P. Ettlinger
Mrs. H. Meyers — Mrs. A. Wallerstein — Mrs. D. Kaplan

Board Members:

Mrs. S. Barack — Mrs. J. Greenhouse — Mrs. M. Meyers
Mrs. I. Farb — Mrs. J. Grodsky — Mrs. M. Mellman
Mrs. L. Fischer — Mrs. P. Joseph — Mrs. L. Offstein
Mrs. A. Franzel — Mrs. N. Jaffee — Mrs. J. Roodman
Mrs. M. Grand — Mrs. I. Landau — Mrs. S. Sacher
Mrs. B. Gordon — Mrs. J. Levin — Mrs. B. Stipelman
Mrs. M. Gerber — Mrs. Z. Maslannikov — Mrs. M. Treiman
Mrs. D. Wallerstein

TEMPLE AGUDAS ACHIM

Mordechai Nodel, Rabbi

Officers:

L. Weiss	Jacob Beck	Joe Goldenberg
Max Goldenberg	A. Shaftal	J. Bassin

Trustees

Harry Novack	H. Silberman	J. Polan
Arthur Wolf	Jos. Pattiz	Max Adelman
Jas. Weltman	I. Crystal	S. Soffer
J. Eisenstein	Ben Routman	Ben Goldenhersh
Leo Eisenstein	I. Cohen	S. Cofman
S. Levin	Charles Rubin	L. Rochman
	A. Keyser	

Gaboim:

S. Levin		J. Fitter

TEMPLE ISRAEL

Rabbi S. M. Isserman

Present Officers:

Jesse A. Wolfort	Leo Fuller	Karl M. Vetsburg
Emil Mayer	Karl M. Vetsburg	Stanley Goldman

Faculty of Religious School

Rabbi F. M. Isserman		Prof. Albert Goldstein

Teachers:

Samuel Rosenkranz	Edwin Lopata	Mrs. R. C. Brasch
Dr. Albert E. Auer	Miss Harriet Libman	Miss Otilia Korngold
Mrs. Henry Nankin	Mr. Murray Steinberg	Miss C. Markman
Sol Reis Shmookler	Miss Rietta Rosentreter	Miss Kath. Livingston
Earl Susman	Miss Naomi Rosentreter	

Assistants:

Miss arolyn Kohn		Miss P. Quicksilver

Dramatic Coach:

Miss Thelma Smith

Sisterhood Officers

Mrs. Bernhardt Littmann	Mrs. S. C. Brasch	Mrs. Harry Quicksilver
Mrs. Jesse Wolfort	Mrs. Harry Libman	Mrs. A. Katzenstein
	Mrs. L. Anfenger	

Trustees:

Mrs. Emil Mayer	Mrs. Sam Cohen	Mrs. S. C. Lowenstein
Mrs. Max Fendler	Mrs. H. Alschuler	Mrs. Rachel Haas

UNITED HEBREW CONGREGATION

Samuel Thurman, Rabbi

Officers

Roswell Messing	Jacob Lasky	Louis Millstone
David H. Cohen	Sam'l Shuchart	S. J. Russack
	Samuel Thurman	

Board:

Mert Abraham	Alfred Kanter	Ben Shifrin
M. H. Biederman	M. Kirschman	Sam Shuchart
David Charak	Morris Marglous	B. M. Silverstein
Harry Edison	Mrs. E. A. Marks	Mrs. I. G. Stein
Jacob Engel	Louis G. Olian	Herman Waldman
Max J. Epstein	Nathan Pearlstein	Louis Weenick
Nathan Fleishman	Boris Pruss	Ben Weisman
Edward J. Gallant	Jack Rosenblatt	B. Wides
Paul Goldblum	Jacob Sapin	Alvin Zucker
Mrs. Susan Goldstone		Harry H. Zucker
Leop. Abraham	J. B. Korngold	M. Lipschitz
	M. Schweig	

Boy Scouts:
Leon Levy

Girl Scouts:
Miss Hattie Wild

Directors and Officers of Men's Club:

Paul Goldblum	Chas. H. Waldman	Paul Rosen
Robt. L. Aronson	David Hearsh	Louis Millstone
	Gilmore Bloch	
Jacob Aschenasy	Jacob Engel	Meyer K. Weil
Dr. S. A. Levy	Irving Olian	Raymond Weisman
Maurice Davis	Herbert Lewis	Alvin Zucker
Irving Edison	Boris Pruss	

Officers and Trustees of the Ladies' Aid Society:

Mrs. Nathan Fleishman	Mrs. J. S. Goldberg	Mrs. N. M. Glick
Mrs. H. Biederman	Mrs. Mert Abraham	Mrs. Paul Goldblum
Mrs. Harry H. Zucker	Mrs. J. Bialick	Mrs. Lee Hirshfeld
Mrs. Mae Stahl	Mrs. S. Dyktor	Mrs. M. S. Kawin
Mrs. Ben Roman	Mrs. M. Ferman	Mrs. Boris Pruss
Mrs. I. G. Stein	Mrs. Ben Friedman	Mrs. Max Scholer
Mrs. J. Munchweiler	Mrs. M. H. Fishgall	

WORKMAN'S CIRCLE

Secretaries of Various Branches:
A, Savnow, Branch 60
Mr. H. Cornbleet, Branch 466
Mr. Alex Gross, Branch 470
Mrs. Lena Keller, Women's Club
J. Rosenbaum, City Committee

VAAD HOIR

Officers:

N. Harris	Jacob Feldman	B. Magidson
Louis Goodman	A. Appleman	J. Olenick
H. Hoffman	Simon Bierman	A. Pass
B. Gordon	Louis Brown	M. Rosenthal
Harry Yawitz	H. Elbert	Jacob Rudin
N. W. Salz	N. Greenberg	S. Sigoloff
Frank Lipman	Sam Hamburg, Jr.	S. Solomon
	Simon Sorkin	

Executive Committee:

M. Appleman	P. Jacobs	M. Novack
M. Block	Sam Kranzberg	N. Olshansky
I. Carnofsky	Leon Lander	Louis Oxenhandler
M. Coopersmith	Frank Leventhal	S. Plotken
M. Cytron	S. E. Levy	L. J. Robinson
M. Fendelman	Dr. Louis Mahler	Israel Romansky
L. Frank	I. M. Margulis	Louis Raskas
K. Finkelstein	I. Marcus	L. Rosenbaum
Max Gallant	I. Mathes	S. Rosenbloom
Leon Gellman	Max Mathless	Morris Safron
H. Ghertner	R. Millner	B. Sarasohn
M. L. Gross	M. Moldofsky	Jacob Shapiro
S. Goodman	B. Nissenfeld	N. Waldman
Jacob Grodsky	Max Novack	Max Kolker

YIDDISH CULTURE SOCIETY

Wm. Krutzman	Morris Atlas	Fannie Atlas
Abe Filler	N. Kaufman	Paul Millstone

YIDDISH CULTURE CENTRE

Dora Fox
G. Klearman
M. Swardleck
Morris Libroch
Goodman Lewin
Elias Rosen
Henry Rosen
J. Handshear

Y. M. H. A. — Y. W. H. A.

Gilbert Harris, Executive Director

Officers:

Harry Lesser
Mark C. Steinberg
Morton J. May
Emil Mayer
Gilbert Harris

ZIONIST FACTIONS

Present Officers Zionist Organization

Dr. Wolf
Max G. Baron
Sol Goldman
Abe Levin
David Berenstein
Wm. H. Goldman
David Felstein

Advisory Committee:

Rabbi Jacob R. Mazur
Rabbi M. Nodel
Rabbi Samuel Sale
Rabbi Samuel Thurman

Administrative Committee:

Mendel N. Fisher
Harry Gale
Samuel Gibstine
Bus Gillerman
Wm. Glicker
A. Goodman
Rabbi Julius Gordon
Barney Grosberg
Rabbi Abraham E. Halpern
Prof. Gustave Klausner
Samuel Kranzberg
Leon Lander
Dr. David Reiss
Harry D. Rovin
H. Resnikoff
M. B. Seligsohn
Jacob E. Silberman
Mark Silverstone
Meyer Weintrub

Officers American Palestine Campaign of Jewish Agency of St. Louis:

Barney Grosberg
Prof. Gustave Klausner
Max G. Baron
Gus. Gillerman
Babette Kahn Lipsitz
Edwin B. Meissner
Rabbi A. E. Halpern
Maurice Weil

David Berenstein
J. M. Braun
Mrs. David Felstein
Samuel Gibstine
Sol Goldman
Wm. H. Goldman
Samuel Kranzberg
Meyer Weintrub
Dr. Alex S. Wolf
Rabbi Julius Gordon
Rabbi F. M. Isserman
Rabbi Jacob R. Mazur
Rabbi Samuel Sale
Rabbi Samuel Thurman

MIZRACHI

Officers:

Rabbi H. F. Epstein
Jacob Grodsky
Rabbi Klibansky
Rabbi N. Nodel
Harry Yawitz
L. Raskas
Leon Gellman
I. M. Margulis
I. L. Fisher
N. Olshansky

Executive Committee:

Joseph Romansky
S. Pollack
Jacob Feldman
I. Carnofsky
N. Greenberg
H. Bermi
N. Blitz
Alex Cates
E. Cohen
M. Cytron
I. Dansker
B. Finkelstein
Jacob Fishbein
L. Goldstein
S. Goodman
M. J. Kaplan
I. Macus
A. Edison
M. Mathless
B. Nissenfeld
I. Orenstein
N. Rabushka
J. Rozovsky
B. Sarasohn
J. Shapiro
S. Shenberg
P. Subovitz
M. Silverman
N. Waldman
A. Magid
B. Magidson
Z. Yawitz
M. Rimel
J. M. Kippman
H. Erlich
M. Bronstein
M. Goffstein
M. Sherman

POALE ZION ZEIRE ZION

Present Officers:

M. Jick
J. M. Braun
M. Kraines
Miss D. Bikshorn
Dr. B. Kalish
I. Novak
I. Perez
Z. Melman
N. Kaufman
A. Wax
J. I. Keim
L. Prince

PIONEER WOMEN'S SOCIETY

Mrs. M. Atlas
P. Schoomer
Mrs. Ida Silbergold
Mrs. J. Mellman
Mrs. Jack Klein
Mrs. Kaim

ZIONIST FACTIONS—Continued

FARBOND

I. Rosen
I. Faier
M. Kraines
Z. Mellman
L. Prince

GORDONIA

A. Lerner
M. Bikshorn

Index of St. Louis Institutions

Listed in order of their establishment

Page No.		Year Established	
* 37	First "Minyan"	1836	ערשטער מנין
* 35	United Hebrew Temple	1837	יונייטעד העברו טעמפל
* 40	Emanuel Temple	1847	עמנואל קאנגרעגיישאן
* 40	B'nai Brith Temple	1849	בני ברית קאנגרעגיישאן
* 40	B'nai El Temple	1852	טעמפל בני אל
* 45	Shaare Emeth Temple	1869	טעמפל שערי אמת
— 2	Jewish Press	1876	אידישע צייטונגען
x 62	Y. M. H. A.	1879	יאנג מענס העברו אסאסיאיישאן
* 51	Beth Hamidrosh Hagodol	1879	בית המדרש הגדול
* 56	B'nai Amoona Congregation	1882	בני אמונה שוהל
* 64	Temple Israel	1886	טעמפל איזראעל
* 67	Shaarith S'fard	1886	שארית ספרד
* 70	Chesed Shel Emeth	1888	חסד של אמת
— 7	Progressive Order of the West	1896	פראגרעסיוו אארדער אף די וועסט
—16	Zionist Organization	1898	ציוניסטישע ארגאניזאציע
x 3	Jewish Federation	1901	אידישע צדקה פעדעראציע
x 6	Jewish Hospital	1902	אידישער האספיטאל
—22	Workman's Circle	1904	ארבעטער רינג
* 83	Shaare Zedek Congregation	1905	שערי צדק שוהל
—20	Poale Zion (Zionist Factions)	1905	פועלי ציון
x 28	Jewish Orthodox Old Folks' Home	1906	מושב זקנים
x 54	Hachnosas Horchim	1907	הכנסת אורחים
* 87	Brith Sholom Congregation	1907	ברית שלום טעמפל
* 92	Beth David Congregation	1908	בית דוד שוהל
* 97	B'nai Zion Congregation	1908	בני ציון שוהל
x 44	Jewish Orphan's Home	1909	בית מחסה ליתומים
*104	Temple Agudath Achim	1911	טעמפל אגודת אחים
x 55	Jewish Sanotorium	1913	פי פי ראד סאנאטאריום
*109	Nathan Harris Congregation	1918	נחמן חרש שוהל
x 56	Vaad Hoir	1924	ועד העיר
*112	Adath B'nail Israel Congregation	1924	עדת בני ישראל שוהל
*118	Associated Hebrew Schools	1926	פאראייניגטע תלמוד תורה'ס
—25	"Ikor"	1926	"איקאר"
—27	International Workers' Organ	1926	אינטערנאציאנאלער ארבעטער ארדן
x 58	Jewish Day Nursery	1927	אידישע "דעי נוירסערי"
*120	Beth Yakow Congregation	1930	בית יעקב שוהל
—28	Yiddish Culture Society	1930	אידישע קולטור געזעלשאפט

NOTE:—Every section is designated as follows:

* Religious Section
x Welfare Section
— Organizations

Organizations in the "Directory" Section are listed alphabetically.